

OVERCOMPLEET

DOOR
AMY LE FEUVRE.

Overcompleet

UIT HET ENGELSCH

VAN

AMY LE FEUVRE

Schrijfster van: „PROBABLE SONS”, „TEDDY'S BUTTON”, etc.

DOOR

EDZARDINA VAN ~~HOLSTE~~

BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ

VOORREKEN

E. J. BRILL.

LEIDEN.

INHOUD.

	Bladz.
I. Vogels, die in de kooi zitten	1.
II. Moeder natuur	13.
III. Was het een engel?	24.
IV. Avonturen	37.
V. Prins	53.
VI. Een paar	68.
VII. De hooibouw	82.
VIII. Het lapwerk van den heer	93.
IX. Betty's ontdekking	104.
X. Een kleine bode	117.
XI. Een waagstuk	128.
XII. De vriend van oom Harry	142.
XIII. »Toen wij elkaar ontmoetten!»	153.
XIV. De dood van eenen held	167.
XV. Getroost	179.

I.

VOGELS, DIE IN DE KOOI ZITTEN.

Het was juist vier uur geslagen op een droevig-grijzen winternamiddag. De kinderkamer van de kleine Stuarts zag er uit als een toonbeeld van gezelligheid en rust, met het brandende vuur, dat flikkerende lichtjes verspreidde over de hel-gekleurde plaatjes, die aan de muren hingen, over het warme vloerkleed en over de lieve, frissche gezichtjes der kinderen, die daar bijeen waren.

Er waren er vijf en zij waren alleen, want de oude kindermeid, die ze allen had grootgebracht van hunne kindsheid af, was op het oogenblik niet in de kamer.

Bij een van de groote vierkante ramen stond één van de kleine meisjes; zij tuurde naar buiten in de langzaam donker wordende straat beneden; hare kin rustte op een van de tralies die onder, vóór het raam zaten. Wat haatten de kinderen die tralies! Duidelijk

kon men overal de sporen zien van kleine tanden, en geen gevangenen zouden met meer volharding beproefd kunnen hebben om ze los te krijgen, dan zij. Betty, die daar nu stond, was eens levendig toegejuicht op een' namiddag toen zij, na herhaald gewring en gedraai, haar donker lokkig hoofdje er doorgedrongen had en op die wijze een heerlijk, ruim gezicht had op al de voorbijgangers.

Maar het gevolg was niet zoo vermakelijk, want Betty's hoofd ging er niet zoo gemakkelijk weer in, als het er was uitgegaan, en toen de kindermeid kwam om met nijldige handen te helpen, was het arme hoofdje geducht geschramd, en Betty's belooning voor deze buitensporigheid was hoofdpijn en droog brood bij de thee. Zij was een lang mager figuurtje, met groote, blauwe oogen, lange, zwarte, gebogen wenkbrauwen en wimpers, waardoor hare oogen de mooiste uitdrukking aan haar gelaat gaven. Zacht, fijn gekruld haar omringde een gezichtje, waarop diep gevoel lag uitgedrukt; maar hare bewegingen waren als kwik, en hoewel al de kleine Stuartjes bekend stonden, om hunne ondeugende streken en brutale grappen, overtrof Betty hen allen. Zij keerde vlug van het raam met een zucht van verlichting".

»Daar komt hij aan», zeide zij, »oude Bags komt aan, en van daag is het mijne beurt».

Geen antwoord. Bobby en Billy de tweelingen, kleine jongens, pas in de broek gestoken, waren geheel ver-

diept in hunne bouwdoos, in een' hoek van de kamer. Douglas en Molly hingen over een uitgetrokken latafel, en hunne hoofden waren zoo dicht bijeen, dat men kon zien, dat zij stilletjes wat uitvoerden.

Betty was teleurgesteld.

»Oude Bags komt aan», herhaalde zij, hoort gij zijne bel niet?»

»Wij zijn nu bezig», zeide Douglas, even opziende; »van daag bedanken wij voor het verhaal van Bags».

»En gisteren, toen ge het uitstelde, beloofde ge, dat ge het van daag wilde hooren. Dat is niet mooi. Ik luister altijd naar u».

»Vertel het aan de kleintjes; zij zullen wel willen luisteren».

Door dit te zeggen, voegden zij eene belediging bij eene onrechtvaardigheid; en toen de tweelingen naar het raam stapten, draaide Betty ze uittartend den rug toe, terwijl tranen van teleurstelling in hare blauwe oogen stonden.

»Zij huilt», zeide Bobby, zijn hoofd omdraaiende om in haar gezicht te zien.

Betty keek woedend om; zij gaf Bobby een stomp, die hem op den grond deed vallen; zijn hoofd stootte tegen een' poot van de tafel. Daarop volgde geschreeuw, algemeene verwarring en de kindermeid verscheen om de schuldige te ontdekken en te straffen. Betty werd voor straf naar een kamertje op het portaal boven gebracht, bij de kinderen bekend onder den naam

van »het hok”. Hun oom, een jonge kapitein van de Garde, had het dien naam gegeven, maar in waarheid was het de linnenkamer, die werd verwarmd met heete pijpen om de voorraad, die daar bewaard werd, droog te houden. Het was een smalle, vierkante kamer, die niets dan eene tafel en een’ stoel bevatte; het raam was hoog boven het bereik van de kinderen, en gesloten kasten stonden langs de kanten. De kindermeid gebruikte ze altijd voor kleine straffen en, daar zij eene vrouw was met strenge beginselen, gaf ze den kleinen schuldige meestal een tekst op om te leeren. Een bijbel lag op tafel, en daar werd Betty vóór gebracht.

»Gij zult hier blijven tot aan de thee, en komt er niet uit, vóórdat gij een tekst geleerd hebt en gezegd hebt, dat het u spijt, uw broertje in een booze bui gestompt te hebben. Dit is de vierde maal van de week, dat ik u hier moet brengen en het is nog pas Dinsdag. Ik heb meer moeite met u, dan met al de anderen te zamen, gij moest u schamen”.

Betty snikte vreeselijk, en toen de kindermeid de kamer verliet en de deur op slot draaide, wierp het kind zich op den grond.

»’t Is schande!” Het is alles de schuld van Douglas en Molly; zij beloven en houden hunne beloften niet. En het was een veel mooier verhaaltje dan dat van Molly; ik weet zeker, dat zij het mooi hadden gevonden, als zij geluisterd hadden. Zij denken dat ik nooit wat doen kan!”

Om de oorzaak van Betty's verdriet uit te leggen, moet ik u zeggen dat het een gewoonte van de kleine Stuarts was om den man, die de theeboekjes rondbracht, af te wachten, en als zijn bel gehoord werd, vertelden ze ieder op zijn beurt aan elkaar, naar welke verschillende huizen hij geweest was en wie zoo gelukkig geweest waren, de koekjes te krijgen, die al van het blad verdwenen waren.

Het was een verloren uur in de kinderkamer, het uur van vier tot vijf, en als de naderende schemering de oogen rust gaf, dan werd er nog wat gevergdd van de werkzame hoofdjes. Verhaaltjes doen was altijd plezierig, en de wonderlijke avonturen, die er met de theeboekjes gebeurden, dagelijks als zij rondgebracht werden, hield de kinderen stil en tevreden, totdat de thee werd binnen gebracht.

Betty's verhaaltjes waren niet minder, dan die van de anderen, en het was haar kinderlijke beschouwing over recht en billijkheid, die haar zoo boos had gemaakt. Maar tranen drogen spoedig, en het kleine meisje zat weldra rechtop vóór de tafel, om haar taak vóór haar, af te maken. Zij sloeg de

bladen om en om, totdat zij kwam aan de Openbaring, dat raadselachtige en geheimzinnige boek, dat de ziel van een kind zoo kan boeien en bevredigen, terwijl de knapste menschen het met verbazing en ontzag lezen. Na eenige oogenblikken had Betty een tekst gevonden om te leeren; en toen de kindermeid later verscheen, zei ze dien zonder haperen op, met schitterende oogen en op een triomfeerenden toon: »En ik sprak tot hem: Heer gij weet het. En hij zeide tot mij: deze zijn het, die uit de groote verdrukking komen en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen en hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams'''. Openb. 7 vers 14.

»Nu zijt gij een zoet kind; hebt gij berouw?»

»Ja'', was het antwoord, in gedachten gegeven; want Bettys' gedachten waren nog bij de wit gekleede menschen, en hoe kon zij de kindermeid zeggen hoe zeer haar geest bezig was geweest met het vers, dat zij in haar hart en ziel had opgenomen?

»En denk er aan'', zeide de kindermeid ernstig, »dat geen stoute kinderen, die kibbelen en vechten ooit in den hemel komen''.

»Ook niet, als zij in groote verdrukking geweest zijn?» vroeg Betty snel.

Maar de kindermeid luisterde niet meer, en Betty werd in de goed verlichte kinderkamer met gejuich door de anderen ontvangen, die reeds rondom de theetafel gezeten waren.

»Wij hebben een nieuw spel bedacht, Molly en ik», riep Douglas uit.

»Hij was een blondlokkig jongetje, met een onschuldig kindergezichtje en had een gave om de ondeugendste plannen te vormen, die men ooit bedenken kon, met een' wil, die al de anderen voor den zijnen deed buigen. Molly was ook blond, met lang goudlokkig haar, dat tot aan haar middel reikte; groote zelfstandigheid en afwezigheid van alle mogelijke verlegenheid waren wellicht hare voornaamste karaktertrekken.

»Ik ben de oudste van allen», zei ze gaarne, en zij eischte ook de oudste rechten. 'Toch was zij zacht en vriendelijk en kon gemakkelijk geregeerd worden door hen die bij haar waren.

»Is het een spelletje voor buiten of voor binnen?» vroeg Betty met belangstelling.

»Voor binnen natuurlijk; wij zullen het na de thee vertellen».

»Uw moeder wacht u na de thee in de voorkamer», zeide de kindermeid, »gij en Molly moet naar beneden gaan».

Molly zag er verblijd uit, maar Douglas niet. Eindelijk zijn boterham neerleggende, keek hij naar de kindermeid zoo lief, als hij maar kon.

»Waarom», vroeg hij, »zijn groote menschen zoo vreeselijk somber? Zij zijn allen precies hetzelfde, behalve oom Harry. Zij zijn vreeselijk deftig en somber.»

»Zij hebben zoo weinig om zich te vermaken», zeide

Molly nadenkend; »geen spellen en geen speelgoed. Zij mogen nooit de gezellige dingen doen, die wij doen”.

»En hunne beenen worden stijf, en hunne kleeren doen hen vallen, als zij hard willen loopen”.

»Maar zij worden nooit gestraft, nooit beknord en zij zijn nooit stout”. (Het was Betty, die dit zeide).

»Zij praten soms zoo dom”, ging Douglas voort; »zij zien er aardig uit, totdat zij beginnen te praten; ik word vreeselijk slaperig, als ik naar hen luister”.

»Zal ik in plaats van u naar beneden gaan van avond?” vroeg Betty gretig.

»Zeg toch zulk een onzin niet. Het zijn rare tijden als kinderen het beter willen weten dan ouderen. Gij zijt niet gevraagd, Betty; Douglas moet naar beneden gaan en zich behoorlijk gedragen”.

»De drie B's zijn nog niet groot genoeg, om de kinderkamer te verlaten”.

Douglas zeide dit met een ondeugende uitdrukking in zijne oogen. Het was een teer punt voor Betty om op één lijn gesteld te worden met de tweelingen, want zij was slechts één jaar jonger dan Douglas. Lang geleden had hij een aardige grap van zijn vader gehoord, die betrekking had op de namen der drie jongste kinderen en dat had hij haar altijd nagehouden.

»B voor Baby, Baby Betty, Baby Bobby, en Baby Billy; babies moeten naar bed gaan”, zeide hij.

Betty stampte boos onder de tafel, maar sprak niet.

Zij was het verdere deel van den avond zéér stil; maar toen Molly en zij goed en wel te bed lagen, en het heel stil was in de kamer, vroeg zij:

»Molly, weet je wat »verdrukking” beteekent?”

»Ik geloof niet, dat ik het weet”, was het aarzelend antwoord. »Ik denk, dat het iets vreeselijks is. Waarom wilt ge dat weten?”

»Zou het iets zijn zooals de duistere vallei, waar Christen door gaat in de Pelgrim’s reize, of het hol van de kabouters, dat wij altijd spelende voorstellen?”

»Zoo iets zal het zeker zijn, denk ik. Waarom?”

»Het is over den weg naar den Hemel”, fluisterde Betty, op een vreesachtigen toon; »de Bijbel zegt het”.

Een oogenblik van stilte. — Daarop zeide Molly:

Er is in vader’s boekenkast een boek, waar het alles in staat. Daar staat de beteekenis van ieder woord in; vader heeft het gezegd. Het is iets van een dick. . . .”

»Ik zal mijnheer Roper vragen, om het voor mij te krijgen.”

En Betty, getroost door deze gedachte, draaide zich om, op haar kussen en viel vast in slaap.

Mijnheer Stuart was lid van het Parlement, en daar hij een man was, die zich geheel wijdde aan hetgeen hij voorstond, was hij *te* zeer vervuld met zijn bezigheden, om zich veel met zijne kinderen bezig te houden. Hij bracht een groot deel van den dag door in de bibliotheek met zijn secretaris, een bedaard jong mensch, die door de kinderen beschouwd werd als de vertegenwoordiging van wijsheid en geleerdheid. Mevrouw Stuart zag even weinig van hare kinderen als haar echtgenoot; haar tijd was geheel ingenomen door het bijwonen van vergaderingen, het openen van bazars en het bedenken van tallooze lievelingsplannen om den standaard van de maatschappelijke zedelijkheid in de wereld te verbeteren. Zij was geen onverschillige moeder, zij was alleen een werkzame, drukke vrouw, die, nadat zij eene door en door goede en vertrouwde vrouw als de oude kindermeid had aangenomen, de opvoeding der kinderen met vol vertrouwen aan deze overliet; bij hare maatschappelijke en liefdadige bezigheden, bleef er niet veel tijd over, om hare kleintjes bij zich te hebben. Eene jonge onderwijzeres kwam elken dag gedurende twee uren, om de drie oudsten te leeren, maar zij waren hoofdzakelijk op de kinderkamer. Als het Parlement gesloten was en man en vrouw op reis gingen naar het Vasteland of naar de Hooglanden, werden de kinderen naar eene rustige badplaats gezonden onder de hoede van de kindermeid.

Den volgenden middag kwam er een klein figuurtje

stilletjes de deur van de bibliotheek binnen. Betty wist, dat haar vader uit was, en Mijnheer Roper stuurde nooit een van de kinderen terug. Na een beschroomd tikje aan de deur, stapte ze binnen, en vormde een kleine schilderij, zooals zij daar stond in de flikkering van het licht van den haard in haar bruin fluweelen jurkje en haar groot wit geplooid schortje voor.

»Wel», zeide Mijnheer Roper, terwijl hij zich omdraaide van zijn schrijftafel», wat moet ge hebben Betty?»

»Ik zou graag een van vaders boeken hebben,» zeide het kind ernstig; het is van een Dick .. of zoo — een boek, dat de beteekenis van alles geeft».

»Ik zou wenschen dat er zulk een bestond», zeide de jonge man droevig lachende. »Wat hebt ge nu in uw hoofdje gehaald, dat zou ik wel eens willen weten?»

»Och als u blijft, 't is een woord, dat ik gaarne wilde zoeken».

»O, een woord! wel kind, ge meent een dictionnaire!» en Mijnheer Roper lachte, terwijl hij een dik deel van een plank nam, en het op tafel legde bij het kleine meisje.

»Mag ik u helpen, om het op te zoeken?»

»Het is »verdrukking». Ik weet niet hoe het gespeld wordt».

Hij deed geen vragen; dat was iets, wat Betty altijd in hem aantrok. Zij was een grappig mengelmoes van oprechtheid en terughouding; zij vertrouwde vrijelijk

gaarne iets uit eigen beweging, maar als zij door vragen gedrongen werd, dan verviel zij in eens in diep stilzwijgen. Hij vond het woord voor haar, en zij las met moeite: »verdriet, tegenspoed, groote droefheid”.

»Beteekent dat alles »verdrukking”? vroeg zij.

»Dat alles beteekent verdrukking”, was het antwoord.

»En kunnen kinderen verdrukking hebben, mijnheer Roper?”

»Wat denkt gij?”

»Ik moet het hebben, als ik naar den hemel wil gaan”, zeide zij met nadruk. En daarna verliet zij hem, en de jonge man herhaalde de woorden met een zucht en een glimlach voor zich zelve, terwijl hij het boek op zijn plaats terugbracht.

II.

MOEDER NATUUR.

Eenige avonden hierna, terwijl de kindermeid de kleine meisjes uitkleedde om naar bed te gaan, kwam Mevrouw Stuart in de kinderkamer. Zij ging uit eten, en zag er zeer mooi uit in haar zacht satijnen japon met paarlen. Zij was lang en statig, met hetzelfde goudblonde haar als Molly, maar haar gelaat had een eenigszins koude uitdrukking.

Terwijl zij in een gemakkelijken stoel bij het vuur ging zitten, vroeg zij:

»Wat scheelt Betty? Is zij weer in ongenade?»

Betty stond in haar lange nachtjapon naast haar kleine bedje; hare handen waren te zamen gewrongen, en er stond een vast besloten blik op haar opgewonden gelaat.

»O, zij heeft een van hare koppige buien, zeide

de kindermeid boos; zij gaat meestal naar bed vóór Molly, en omdat ik haar van avond een beetje langer op hield, is zij zoo wederspanning mogelijk. Ik kan niets met haar beginnen; zij moest eens een goed pak hebben!”

Bettys' blauwe oogen keken van het gelaat van de kindermeid naar dat van hare moeder, als om dáár troost te zoeken; zij liet hare handen los, en er kwam een lichte trilling op hare lippen.

»Gaaf gij naar een partij, moeder? Mag ik om een kus komen?»

Dat was Molly, die sprak. Zij zou juist in bed stappen, maar toen zij toestemming kreeg, liep ze een beetje verlegen naar de plaats, waar hare moeder zat.

»Houd uwe handen van mijn japon af”, zeide Mevrouw Stuart met een glimlach; maar zij sloeg haren arm om het kleine figuurtje en kustte haar en zond haar naar bed terug, volkomen gelukkig. Al de kinderen aanbadden hunne moeder, maar het was aanbid- ding op een afstand.

»Nu kom eens hier, Betty. Wat hebt gij gedaan? Hoe komt het toch, dat ik nooit de kinderkamer be- zoek, of ik hoor klachten over uwe ondeugendheid?»

»Ik zal nu zoet gaan worden”, zeide Betty, haar hoofd latende hangen en langzaam vooruit komende voor het haardvuur.

»Zij heeft geweigerd, haar gebedje te doen”, zeide de kindermeid ernstig.

»Ik zal het nu opzeggen". En Betty richtte hare oogen eenigszins angstig op hare moeder.

»Waarom hebt gij geweigerd het te doen, toen Betje het u vroeg?"

»Omdat Molly haar gebedje deed".

»Wel, wat heeft dat er mee te maken?"

Betty antwoordde niet.

»Antwoord mij".

Het kind keek rond. De kindermeid had de kamer verlaten. Zij trappelde met hare voeten eenigszins zenuwachtig, voor- en achteruit op het langharige kleedje en zeide toen, bijna fluisterend:

»God kon niet naar ons beiden luisteren, en ik wilde, dat Hij naar mij luisterde".

Mevrouw Stuart keek verbaasd naar haar klein dochttertje en begon te lachen.

»Gij zijt een klein gansje!" Ga en zeg gauw uw gebedje op, en ga naar bed. Ik moet nog met Betje spreken".

Betty kroop weg. De vroolijke lach van hare moeder had haar meer smart veroorzaakt dan het gebrom van de kindermeid. Het was hard om iemands geheime gevoelens aan het licht gebracht en dan bespot te zien en haar gevoelige, kleine ziel smartte dit, hoewel op onduidelijke, onzekere wijze.

»Ik moet God voor mij alleen hebben", dacht zij toen zij eenige oogenblikken later haar hoofdje op het kussen neerlei. »Ik zou wel eens willen weten of dat

heel slecht is? Ik wil mijn gebedje niet opzeggen, als Hij niet luistert”.

»Nu Betje”, zeide Mevrouw Stuart, toen die statige vrouw weer verscheen, »ik moet eens met u spreken. Mijnheer Stuart en ik gaan na Paschen op reis; hij is niet wel en de doktoren hebben hem gezegd, dat hij weg moest. Ik wil u en de kinderen naar buiten zenden dezen zomer. Ik houd er niet van, dat zij al dien tijd aan zee zijn. Niet lang geleden verteldet gij mij van uw tehuis. Is dat geen broer van u, die een boerderij heeft? Ja? Wel, zoudt gij denken, dat zij plaats genoeg hebben, u allen te herbergen?”

Het gelaat van Betje straalde van plezier.

»Hij heeft kind noch kraai Mevrouw en het huis is groot en ruim; zijne vrouw schreef mij onlangs, dat zij in den zomer gaarne logés zouden hebben. Ik weet zeker, dat ze ons gaarne zullen nemen, en de streek daar is bijzonder gezond”.

»Mij dunkt, dat zou juist goed zijn”, ging Mevrouw Stuart voort in gedachten. »Het kan zijn, dat wij zes maanden wegblijven; en de kinderen zien bleek, het buitenleven zal hen allen goed doen. Laat ze vrij loopen en vliegen, Betje; des te beter beginnen ze dan later weer aan hun werk. Juffrouw Grant zeide mij van morgen, dat zij de lessen zou eindigen — hare moeder is zéér ziek; alles te zamen genomen, geloof ik dat dit een goed plan is. Wilt gij aan uwen broeder schrijven, en hem vragen of hij u in de laatste

week van April kan ontvangen? Laat het mij weten, als gij antwoord van hem hebt”.

Mevrouw Stuart stond op, terwijl zij sprak — hare bezoeken waren nooit lang, en de kindermeid verliet de kamer met haar.

»Betty”, zeide Molly, op levendigen toon, »hebt gij ’t gehoord? Wij gaan naar buiten”.

»Ik heb ’t gehoord; en geen lessen, en wij mogen vrij rond vliegen; hoe heerlijk!”

Betty’s gekruld hoofdje ging in verrukking op en neer; toen zeide zij met overreding: »Molly, laten wij het samen geheim houden; wij zullen het niet aan Douglas en de tweelingen vertellen”.

Dit behoefde overdenking. Molly zat op in bed en keek aandachtig.

»Ik heb nooit geheimen met u”, zeide Betty. »Gij en Douglas hebt er een heeleboel. Ik heb nooit iemand, om eens een geheimpje mee te hebben”.

»Wel, ik zal eens kijken”, en men kon hooren aan den toon, dat Molly wilde weten, dat zij de oudere zuster was. »Ik zal het u morgenochtend zeggen. — O het zal heerlijk zijn, buiten niet waar? en het huis van Betje, waarvan ze ons vertelde, is als onze boeken met verhaaltjes: het is vol kalveren, en lammeren, en paarden, en eenden, en kuikens, en hooibouw en varkens!”

»En vijvers, en appelboomgaarden; en dan krijgen wij room en honig en aardbeien elken dag!” ging Betty voort.

In hunne verrukking waren de stemmen der kleinen onwillekeurig luider geworden, en zij letten niet op een deur aan het einde der kamer, die langzaam open ging.

»Wat een leven! vertelt gij elkaar verhaaltjes?»

Het was Douglas, die in een kleine kamer bij de kinderkamer sliep, en die wakker geworden was door het gebabbel.

»Stil! Betje zal het hooren. Kom hier op mijn bed zitten», zeide Molly, »en dan zult ge alles weten».

»O Molly en wij zouden het geheim houden!»

»Douglas zal 't niet oververtellen. En behalve dat, Betje zal 't ons ook wel vertellen; zij wist, dat wij wakker waren en luisterden».

Betty zuchtte even, en voegde zich toen gretig bij haar zusje om het heerlijke verhaaltje aan haar broertje te doen.

Hij luisterde, zijne blonde krullen wegstrijkende, knipoogende met zijne blauwe kijkers, die reeds zwaar van den slaap waren.

»Paschen duurt nog jaren», zeide hij eindelijk. »'t Is immers nog winter. Ik wed, dat wij toch niet gaan».

»Wij zijn nu in Februari», zeide Molly een beetje teleurgesteld kijkend om de kalme wijze, waarop hij dit belangrijk nieuws ontving.

„Als ik ga», zeide Douglas nadenkend, »dan zal ik vader vragen of ik een geweer mag hebben, en dan zal ik elken dag konijnen en vogels schieten».

»Dan zoudt gij een slechte, wreede jongen zijn», zeide Betty verontwaardigd. »Ik zal al de konijnen vangen, die ik zie en ze tam maken».

»Dan zal ik ze weer loslaten», hernam Douglas; en terwijl hij Molly's kussen opnam, smeed hij het, zoo hard hij kon, naar Betty, die het dadelijk terugwierp en zoo begon een gevecht met kussens. Molly deed ook heerlijk mee aan den strijd; maar helaas! op het toppunt van de pret, viel Betty achterover tegen een kan water, gereed gezet voor hun bad van den volgenden morgen. Zij rolde er overheen met het hoofd op den grond, en de geheele inhoud van de kan overstroomde haar en het karpet te gelijk. Douglas vloog, zoo gauw hij kon, in zijn eigen kamertje, en Molly in haar bed, zoodat toen Betje haastig kwam aanloopen, Betty weer ontdekt werd als de hoofdschuldige. Terwijl zij haar in een drooge nachtopon stak, bepaalde Betje hare woede, tot haar flink te beknorren, en toen kroop Betty in bed, zich zelve verbazende of zij werkelijk het »slechtste, ondeugendste kind op de wereld» was, of dat volwassen menschen zich soms vergisten.

Gedurende de volgende dagen werd er over niets anders gepraat dan over het voorgestelde bezoek naar buiten; maar toen de weken voorbij gingen en de lente nog ver weg scheen, bedaarde de opgewondenheid der kinderen, en de gewone routine van lessen, wandelingen en spelen hield hunne aandacht geheel bezig.

Maar Paschen kwam ten laatste, en toen begon het inpakken. Juffrouw Grant nam afscheid, en de arme Sophie, het kindermeisje, had hare handen vol genoeg, want het bevel van Betje was, de kinderen stil te houden, en ze niet bij haar te laten komen, als zij aan het pakken was.

Mijnheer Roper verliet eens op een middag de bibliotheek om ongeveer vier uur, toen hij het ongelukkige gezicht van Betty zag, zittende op de trap.

»Scheelt er wat aan?» vroeg hij goedig.

»Wij gaan morgen weg», was het antwoord, »en alles ligt boven ondersteboven. Douglas en Molly zijn uren lang leeuwen geweest, en Bobby en Billy twee apen en ik was de jager. Ik ben er moe van en zij willen niet eens ruilen. Ik heb een kom en kan gebroken en bijna een kast omver gegooid, en een flesch levertraan gemorst over Billy's haar, en Betje's werkmand in de war gemaakt, en toen ben ik wegge-loopen, heb mij verstoppt en kwam hier. Gij weet niet hoe vermoeiend het is op vier dieren gelijk jacht te maken».

Mijnheer Roper ging naast haar op de trap zitten en lachte hartelijk. »Arme kleine jager!» zeide hij; »en wat zegt Betje van dien woedenden storm om haar heen?»

»O Betje is met moeder op de kinderslaapkamer, Sophie loopt ons allen na; ik weet niet, wat zij er van zegt, maar toen ik haar verliet, zat zij op

den grond om Billy's haar te drogen en schreide".

Betty's toon en haar gelaat waren ernstig en Mijnheer Roper lachte niet meer. »Hebt gij nog meer nagedacht over »verdrukking"?" vroeg hij.

Betty knikte.

»Zéér veel" zeide zij met nadruk; daarop sloot zij hare kleine lippen stijf op elkaar, en Mijnheer Roper wist, dat ze niets meer zou zeggen.

»Gaat gij naar buiten Mijnheer Roper?" vroeg zij hem daarna weer.

»Neen zeker niet. Ik ben niet rijk genoeg om zulk een vacantie te hebben als gij in het vooruitzicht hebt. Het zal mij eens verbazen, wat gij al dien tijd zult uitvoeren? Gij zult veel beter en wijzer terugkomen, Betty".

»Waarom?"

»Dan zult gij zes maanden ouder zijn en oude moeder Natuur is de beste onderwijzeres voor kleintjes als gij. Zij zal u menige les geven, als gij uwe oogen en ooren open houdt".

Betty's oogen waren nu heel wijd open.

»Woont zij op de boerderij? Ik heb Betje nooit over haar hooren spreken. Wij hebben daar geen onderwijzeres noodig. Hoe kent gij haar?"

»Ik kende haar, toen ik een klein jongetje was en toen hield ik van haar. Ik houd nog van haar, maar mijn werk is in Londen, en ik heb nooit veel kans haar te zien".

»Zij moet al heel oud zijn», zeide Betty nadenkend.

»Heel oud; en toch schijnt zij ieder jaar jonger en schooner. Gij zult haar op haar mooist zien Betty. Ik verwacht dat als gij thuis komt, gij mij alles van haar zult vertellen».

»Zal ik haar, uwe groeten doen en haar een kus geven, als ik haar zie?»

»Ja», zeide de jonge man, vriendelijk lachende tegen het jonge meisje naast hem.

Voetstappen werden achter hen gehoord en Molly en Douglas kwamen de trappen afrennen.

»Hier is zij! Waar zijt gij geweest? Bobby heeft zich in zijn hoofd gesneden en Sophie is naar Betje gehold en Betje bromt al haar best, zoodat we gevluucht zijn. Mijnheer Roper, weet gij, dat wij morgen weggaan?»

»En zult gij ons komen bezoeken Mijnheer Roper?»

»Mijnheer Roper loopt iedere boer buiten in zijn nachthemd rond? Douglas zegt het en wij hebben er plaatjes van».

»En zijn er herten en wilde zwijnen om op te jagen? toe vertel het ons eens».

Mijnheer Roper maakte korte metten met deze vragen en trok weg. Hij was een stil, teruggetrokken man en verstond niets van de opgewonden karakters der kleine Stuarts. Betty was zijn lieveling; hij was altijd klaar voor een praatje met haar, maar de anderen vermoedden hem.

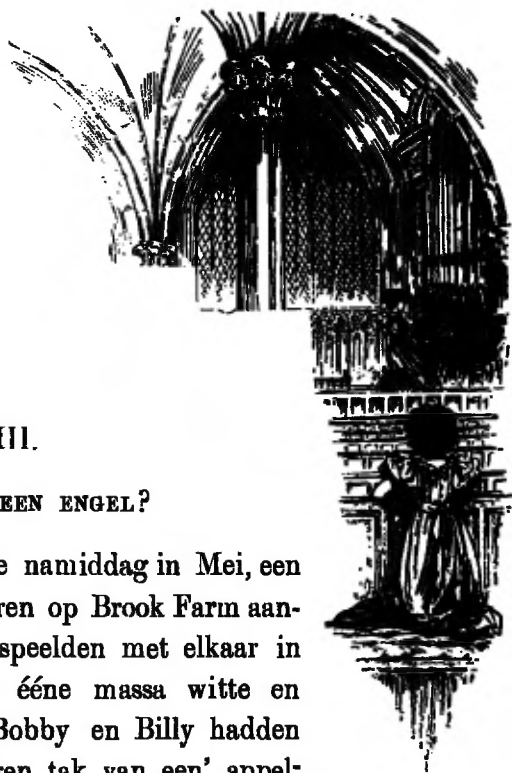
Betje was heel dankbaar den volgenden dag toen zij zelve en hare kleine lastposten goed en wel in den trein naar Brook Farm zaten. Sophie ging niet met hen mee, maar het verlangen om weer in het oude huis te zijn, maakte voor Betje al het werk en de verantwoordelijkheid die zij hebben zou, geheel goed.

De kinderen hadden hunne ouders met groote kalmte verlaten. Mevrouw Stuart had allerlei bevelen herhaald bij het vertrek, en hun vader had ze alle vijf een schitterend geldstukje vereerd, welke gift veel toebracht tot de vreugde van het vertrek.

»Kinderen hebben toch niet veel genegenheid», zeide Mijnheer Stuart tot zijne vrouw, terwijl hij keek naar de stralende gezichtjes, die voor het raampje van het rijtuig tot afscheid wuifden.

»Zonder overgevoeligheid en overdrevenheden zullen zij des te beter door het leven komen», hernam Mevrouw Stuart; en misschien waren die woorden een aanwijzing voor haar karakter.

III.

WAS HET EEN ENGEL?

Het was een mooie namiddag in Mei, een week nadat de kinderen op Brook Farm aangekomen waren. Zij speelden met elkaar in den boomgaard, die ééne massa witte en roze bloesem was. Bobby en Billy hadden een wip op een lagen tak van een' appelboom, Douglas hing op een hoogerem tak van een' kersenboom en de meisjes lagen op den grond. De tongetjes hadden het druk, zooals gewoonlijk.

»Wij hebben om het huis alles gezien, beweerde Douglas op een beslistem toon», en nu moeten wij avonturen zien te krijgen — dat hebben menschen buiten altijd».

»Welk soort?» vroeg Molly goedig.

»Zij worden door stieren weggeslingerd op hunne horens of verdwalen in de bosschen, of verdrinken in vijvers», zeide Douglas, nadenkend.

»Ik ben niet van plan, iets van dat alles uit te halen».

Betty's toon was zeer beslist.

»Wat gaat gij dan doen?»

»Ik zal mij alleen wel vermaken. Ik ga uit om naar iemand te zoeken».

»Naar wie?» vroeg Molly, nieuwsgierig.

»Naar iemand, waar Mijnheer Roper mij van vertelde. Hij liet haar groeten en zond haar een kus. Het is een geheim tusschen mij en Mijnheer Roper. Ik wil er u niets meer van vertellen».

En Betty rolde in het gras, met een verrukt lachje op het zien van de verbaasde gezichten rond haar.

»Het is één van haar eigen verzinsels», zeide Douglas, terwijl hij weer gewoon keek; laat mij jullie mijne plannen vertellen. Ziet gij die dikke boomen op den top van dien heuvel? Dat is een heusch bosch. Als Betje ons nu morgenmiddag uitzendt, terwijl zij een middagslaapje doet, dan ga ik er heen, en dan moet gij meisjes met mij meegaan».

»En wij ook», zeide Bobby met aandacht.

»Als gij zoo ver kunt loopen, maar vertel er niets van aan Betje.

»Hoe ver is het? Zes mijlen?» vroeg Molly, die er graag tien zou geloopt hebben, als haar broeder het gevraagd had.

»Het is maar over drie akkers, zeide Sam mij».

Sam was een van de arbeiders, die al een van Douglas' beste vrienden was geworden.

»Hij is de dapperste, slimste kleine snaak, die men ooit gezien heeft met zijn kinderlijk lief gezichtje!» was het oordeel van den arbeider over hem.

»Als het een heel mooi bosch is, misschien ga ik dan ook mee», zeide Betty.

»Wij moeten iets van den maaltijd zien mee te nemen, want wij moeten een feest hebben, als wij daar komen».

Dit klonk heerlijk, en allen brachten het overige van den dag door in gezellig gebabbel, hoe zij daar zouden komen zonder dat iemand het hen verhinderde, en welken voorraad zij zouden meenemen.

Maar helaas! toen de volgende dag kwam, zei Betje dat ze van plan was Douglas en Molly met zich mee te nemen om thee te gaan drinken bij een kennis, een eindje verder weg, en dus werd het bezoek aan het bosch uitgesteld.

Betty smeekte om mee te mogen gaan, maar Betje weigerde.

»Ik kan er niet meer dan twee meenemen en ik neem ze alleen mee, omdat ze dan geen ondeugende streken kunnen uithalen. Giles zal op de kleintjes passen, dus moet gij uzelf maar bezighouden.

Betty voelde zich erg verlaten, toen zij weggegaan waren. Zij liep in de keuken van de boerderij, waar vrouw Giles, een goedig vriendelijk mensch, bezig was brood te kneden. De tweelingen waren in een hoekje aan het spelen met de kleine katjes. Betty stond aan

de tafel te kijken. Eindelijk zag ze een beetje verlegen op en zeide:

»Vrouw Giles kent gij een heel aardige Juffrouw, die hier ergens woont?»

»Een Juffrouw, mijn kind! Daar heb je Juffrouw Tyler in het dorp, twee mijlen hier van daan, maar van haar denk ik niet veel bijzonders; zij is te onbezonnen en bij de hand, en de manier, waarop zij met Daan Somers omgaat is het algemeene praatje van het dorp! Wilt gij lessen nemen?»

»O neen, neen!» riep Betty, opgewonden; »daarom spreek ik er met niemand over; maar ik zou haar zoo graag spreken want ik heb een boodschap voor haar. Ik geloof niet, dat het Juffrouw Tyler is; Moeder Nator — ik ben den naam vergeten, maar iets, dat lijkt op Nestur of Nather; zoo noemde Mijnheer Roper haar. Zij is oud en jong tegelijk en heel lief».

Vrouw Giles lachte! »Oud en jong tegelijk. Ik ken niemand, die daar op lijkt; als men oud wordt, dan let de jeugd al heel weinig op ons. Denkt gij, dat ik aan die beschrijving beantwoord, juffrouw Betty?»

»Ik zou zeggen, dat gij zéér oud zijt», antwoordde Betty nadenkend; »niets jong; maar ik vind uwe roode wangetjes al heel lief». Vrouw Giles lachte weer en Betty verliet de keuken, zeggende ik ga naar buiten naar haar zoeken; misschien komt zij den weg wel langs».

Toen ging zij in den helderen zonneshijn, over een

klaverweide, en de poort uit op een witten stoffigen weg. Zij liep zachtjes door, bloempjes plukkende aan den kant van den weg, en over de heggen kijkende naar de kleine lammertjes of de jonge veulens en kalveren, die in het groene gras huppelden. Alles was nieuw en heerlijk voor haar; het gezang der vogels, de boomen, die in knop waren, de mooie, blauwe hemel en de zachte, frissche lucht, dat alles vulde haar hartje met geluk en tevredenheid. Al door wandelende, hield zij geen rekenschap met tijd of afstand, totdat zij aan eene kerk kwam, gelegen te midden van groene olmboomen en kraaien, die onophoudelijk op de bovenste takken der boomen met elkander praatten.

Betty was een beetje bang voor kraaien; zij waren zoo groot en sterk en zwart, dat zij vreesde, dat zij in hare beenen zouden pikken, maar zij was zeer vermoeid en warm, en daar het hek voor de kerk open was, dacht zij er eens binnen te gaan en uit te rusten in de koele schaduw der olmboomen. Langzaam naderde zij het kerkportaal en daar de deur gedeeltelijk open stond, stapte zij met kinderlijke nieuwsgierigheid naar binnen, en bleef met een blik van verbazing staan in de koele, rustige atmosfeer. Het was een lief, oud kerkje met beschilderde ramen, en de zon, die naar binnen scheen, zond flikkerende stralen van rood en blauw, goud en purper, over de oude steenen muren en de eikenhouten banken.

Betty voelde zich op eens in een andere wereld en

de nieuwhed en vreemdheid van alles wat haar omgaf, had een groote bekoorlijkheid voor haar. Langzaam liep zij de kerk door, elk gedenkteeken opmerkzaam beschouwende, en te vergeefs trachtende de letters, die er op stonden te ontcijferen. Maar één gedenkstuk deed haar een oogenblik stilstaan: het was de gedaante van een klein meisje, uitgehouwen in wit marmer, liggende in een leunende houding: hare handen waren gekruist op hare borst, met een lelie er tusschen in; hare oogen waren gesloten, en haar lokken gekruld over haar voorhoofd en om hare schouders op de meest natuurlijke wijze. Juist boven haar was een raam met gekleurde glazen — een mooie voorstelling van den Zaligmaker, die de kinderen in zijne armen neemt en ze zegent. Onder het raam was in eenvoudige, zwarte letters geschreven:

TER VRIENDELIJKE HERINNERING AAN VIOLET RUSSELL.

oud zes jaar

»Laat de kinderkens tot mij komen en verhindert ze niet».

Betty haalde diep adem; hare gedachten waren bezig. Zij wenschte, dat zij zelve dat kleine meisje was, dat daar zoo kalm en lief was gelegen, met de roode en gouden stralen die schuin op haar vielen; en daarna opkijkende naar het venster, wenschte zij nog meer, dat zij een van die gelukkige kinderen mocht zijn in des Heeren armen.

Opziende met tranen in de oogen, wrong zij de handen samen en liet hare boterbloemen en hare klokjes op den grond vallen zonder er op te letten.

»O God, ik zal goed zijn! ik zal goed zijn!»

Dat was alles, wat zij uitriep, maar Hij, die ze hoorde, zag neder op het overvloeiende hart en wist alles wat daar in was.

Lang stond het kind daar, en toen stapte zij met langzame schreden door het ruim van het gebouw.

»Ik ben erg moe», zeide zij zachtjes; »ik ga in die bank zitten».

En een oogenblikje daarna, zich zelve in de kussens werkende, viel Betty vast in slaap.

Zij droomde spoedig van een wonderlijke wit-gekleede menigte. Zij zag het kleine meisje met een stil, wit gelaat naar een gouden troon loopen, en toen begon de wonderlijkste muziek te klinken; luide en duidelijker kwam het tot haar, todat zij op eens hare oogen opende en ontdekte waar zij was. Was dat alles een droom? Nog klonk de muziek in hare ooren en terwijl zij overeind ging zitten, keek zij over den kant

van de hooge bank. Daar, gezeten voor het orgel, zag zij een dame en deze haalde er zulk een heerlijke melodie uit, dat het voor het half ontwaakte kind was, alsof het muziek was, die rechtstreeks uit den hemel tot haar kwam.

Betty luisterde ademloos naar de woorden — woorden die zij nu zoo goed kende en die altijd in hare gedachten waren: »*Dezen zijn het, die uit de groote verdrukking komen, en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen en hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams*».

Het was een heerlijk lofied en eene fraaie stem die er bij zong. Betty had nog nooit zoo mooi hooren zingen. Zij staarde er met open mond en ooren naar. De dame was nog jong, merkte zij op; en toen hare stem zegevierend zich verhief en het orgel ter begeleiding daarbij heerlijk klonk, zag Betty, dat hare oogen, toen zij ze opsloeg, hoewel schitterende met een heerlijken glans, vol tranen waren.

»Het is een engel», fluisterde zij bij zichzelf. En toen de noten ten laatste wegstierven en de stilte in de kerk terugkeerde, toen zij het gelaat van de dame zag, gebogen in hare handen als in gebed — ging Betty zachtjes uit het gebouw en hervatte haren weg, al snikkende. Het was *te* veel geweest voor haar opgewonden klein hoofdje; zij had altijd dol veel van muziek gehouden, maar was meer gewoon aan de straatorgels in de City dan aan andere muziek, en dit

was een even groot verschil daarmee, als de hemel met de aarde.

Het was een lange weg, dien zij terug moest gaan, maar Betty voelde het niet. Had God een engel gezonden, om haar voor te zingen? Had zij een kansje om ooit tot de wit-gekleede menigte te behooren? Als zij slechts door verdrukking kon komen. Was het kleine meisje dat zoo wit en stil daar neder lag er door gegaan? Deze en andere dergelijke gedachten verwarden zich in haar hoofdje.

Zij was zeer stil, toen zij de boerderij bereikte. Zij zaten juist aan de thee toen zij binnen kwam, en vrouw Giles keek gerust gesteld, toen zij haar zag.

»Wij verbaasden ons juist, waar gij naar toe waart gegaan», zeide zij. »Zijt gij niet moe? Gij ziet er geheel ontdaan uit».

»Ik heb een heerlijken namiddag gehad, was het antwoord van het kind, en de blauwe oogen schitterden haar ondervraagster tegen; maar men kon geen woord meer uit haar krijgen, ofschoon de kleine jongens hun best deden, om meer uit haar te halen.

Den volgenden dag was het nat weer, maar de kleine Stuarts waren nooit verlegen om bezigheid, en toen zij den heelen middag op een grooten leegen zolder mochten zijn, was hunne opgewondenheid grenzeloos.

Ten laatste, vermoeid, begon hunne uitgelatenheid te bedaren, en nadat zij al hun voorraad spelletjes

hadden uitgeput, gingen zij op den grond liggen, om wat uit te rusten.

»Ik zal u een verhaaltje vertellen», zeide Betty op eens.

»Heel goed, ga uw gang».

Betty ging in een hoekje zitten en leunde met haar rug tegen den muur. Zij hield hare kleine handjes gevouwen vóór zich en droomerig opkijkende naar een' ouden balk, waaraan menig spinneweb hing, begon zij:

»Het was op een mooien dag in den Hemel».

»Daar is het altijd mooi», viel Douglas te recht in de rede.

»Ik heb nooit beweerd van niet. Gij moogt mij niet in de rede vallen. Het was op een mooien dag; de harpen speelden en de engelen zongen. En een engel zag er uit, alsof zij iets noodig had; daarom vroeg God haar, wat haar scheelde.

»O zeide zij, ik smEEK u, ik zou van daag zoo graag naar de aarde gaan».

»Wat moet gij daar doen, o engel?»

»Ik wenschte voor eenige kinderen daar te spelen en te zingen».

»Toen zeide God tot haar, dat zij mocht gaan. Daarop vloog zij naar beneden en veranderde hare kleederen».

»Welke kleeren trok zij toen aan?» vroeg Molly gretig.

Betty dacht eventjes na. Zij zette een strooien hoedje op, en trok een grijs jurkje aan; zij legde hare vleugels af, en vouwde ze op».

»Waar legde zij die?» vroeg Douglas.

»Bij een fontein», was het spoedige antwoord. »Het was een droge fontein, en zij deed haar witte kleed en haar kroon er ook in; zij pakte ze in een papieren pakje en schreef haar naam er op».

»Wat was haar naam? vroeg Bobby.

Betty fronsde haar voorhoofd. »Het was natuurlijk een bijbelsche naam; ik meen dat het Mirjam was. Zij voelde, dat de aarde zéér heet was, want de zon scheen in al hare kracht; en toen dacht zij, voor wie zij zou kunnen zingen. Nu, toen wandelde zij langs eenen weg, en zag eene kerk; toen dacht zij, dat moet eene goede plaats zijn en zij stapte er in. De kerk was donker en kil en stil, maar ze was liefelijk. En er waren roode en blauwe en gele en groene en paarse zonnestrallen, en mooie geschilderde ramen, en overal wit marmeren beelden, en het was er zoo stil, dat men voelde, dat men zachtjes en op de teenen moest loopen. En wat denkt gij, dat zij toen zag?»

Aller oogen waren nu op Betty gevestigd, terwijl hare stem tot een indrukwekkend gefluister overging.

»Zij zag een klein meisje gerust in slaap!»

»Ga toch door», zeide Douglas, ongeduldig, toen Betty weer even wachtte.

»Toen dacht de engel dat zij voor haar zou willen

zingen; en zij liep heel zachtjes naar het groote orgel en begon het te bespelen, en daarna begon zij te zingen. Het was heerlijk; zij zong, zooals zij dat in den hemel deed; en het kleine meisje werd wakker en luisterde”.

»Waarover zong zij?” vroeg Molly.

Zij zong over den hemel, en over al het volk en de kinderen, die door groote verdrukking waren gekomen. En de muziek klonk door tot boven in de kerk, en hare stem werd steeds luider, en daarna steeds zachter tot fluisterens toe; en toen werd de muziek ook zachter, en daarna was het geheel stil”.

»Nu ga door. Wat deed het kleine meisje?”

»Het kleine meisje ging weg; zij — zij schreide een beetje”.

»Wat, gij schreit ook! Hoe kinderachtig!”

Betty wreef haar kleine handje over haar oogen, en hield het hoofd trotseerend omhoog. »Nu is mijn verhaal uit”, zeide zij.

»Hè wat een dom verhaal! gij moet een beter eind maken”.

»Gij moet verder gaan! Wij zullen er u wel toe krijgen!”

»Kreeg de engel haar eigen kleeren weer aan?”

»Ja” zeide Betty met een zucht; zij trok ze aan en ging toen naar den hemel; en God vroeg haar wat zij gedaan had, en zij zeide Hem, dat zij dacht dat het kleine meisje gaarne in den hemel wilde komen, als Hij haar wilde hebben”.

Er was een kleine hapering in Betty's stem. Zij kroop uit haar hoekje, en gleed over den grond, haar gelaat van de anderen afgewend. Toen riep zij na een oogenblikje uit: »Ik zie een muis! Laten wij haar vangen!»

De kinderen waren dadelijk weer op de been, en er volgde een geregeld gejaag, en Betty was het wildst van allen. En toen de kindermeid binnenkwam, vond zij de kleine vertelster klimmende over den eikenhouten balk in het midden van den zolder, tot groot vermaak van allen, die haar in de hoogte zagen.

De kindermeid hield haar adem in, toen zij dat waagstuk aanschouwde, maar wachtte totdat zij het veilig volbracht had, ving haar toen in hare armen op en haar wegbrengende, gaf zij haar een pak slaag; en Betty had voor den geheelen verderen avond genoeg van haar grappen.

IV.

AVONTUREN.

Het bezoek aan het bosch had den volgenden dag plaats. Betje trok al haar kleine lastposten groote linnen morsboezelaars aan en zond ze gedurende den middag uit in de weide. En het kleine troepje trok opgewekt af, Bobby en Billy flink stappende, in de vaste overtuiging, dat zij wilde beesten zouden ontmoeten en de meest woeste avonturen zouden

hebben.

Het was een lange wandeling, maar eindelijk bereikten zij het bosch, en zij bleven stil staan, toen zij de sloot zagen en de dikke heg die het omringde.

»Daar is een kasteel, en er woont eene prinses in, zoodat men niet graag heeft dat de menschen er in komen», verzekerde Douglas; »maar wij zullen wel ergens een gaatje vinden en er doorkruipen».

En dit was spoedig gedaan. De kinderen keken verrukt rond naar al de kronkelpaden, de banken van groen mos, en de dikke overhangende struiken en boomen, die zoo vol leven en beweging waren. Douglas was in zijn element.

»Wij willen eerst een plaats zoeken, die wij ons huis zullen noemen, en dan zullen wij eens zien, welk voedsel wij hebben».

De voet van een eikenboom werd gekozen. Stukjes koek, podding, beschuiten en eenige klontjes suiker kwamen uit de verschillende zakken te voorschijn, en dit alles werd aan Douglas gegeven, die, het in stukjes papier wikkelde en in den hollen boomstam neerlei.

»Nu», zeide hij, moeten wij ons allen verdeelen en op avonturen uitgaan; en als wij er een gevonden hebben, kunnen wij terugkomen en het den anderen hier vertellen, en dan zullen wij een feest hebben».

»En als wij er geen vinden?» vroeg Betty, twijfelachtig.

»Dan moet gij doorgaan, totdat gij er een gevonden hebt. Wel, een bosch is natuurlijk vol gevaren. Ik wil een *verschrikkelijke* tijd hebben. Wij moeten twee aan twee gaan: Molly en ik zullen dit pad nemen, en de tweelingen kunnen dat nemen, en gij Betty moet alleen gaan, omdat gij oneffen *overcompleteet* zijt».

»Ik moet altijd alleen gaan», bromde Betty, »dat is niet eerlijk».

Bobby en Billy hielden elkanders handjes stijf vast

en keken met angstige, maar vast besloten gezichtjes naar het pad, dat hen was aangewezen.

»En als wij een kwokodil zien?» vroeg Billy, zijn oogen richtende op zijn grooten broer.

»Dan moet gij hem òf dooden, òf wegloopen», zeide Douglas; en krokodillen leven niet in bosschen.

»En als wij verdwalen in het bosch?» vroeg Bobby.

»Als gij beiden bang zijt, dan behoeft gij niet te gaan, maar blijft hier, totdat wij terugkomen», bracht Molly in, daar haar geweten een klein beetje ongerust was, zulke kleine knapen alleen hun' weg te laten gaan.

Maar dit gaf den tweelingen moed. »Bang! Niets hoor!» En zij liepen weg, uitroepende, dat zij een ieder zouden dooden, dien zij ontmoetten.

Betty ging eveneens op weg. Zij voelde zich vrij wel gedrukt, door de waarheid, waaraan zij altijd herinnerd werd, dat zij de oneffene, overcompleteet was.

»Ik wou, dat er nog één meer geweest was», zeide zij tot zich zelve. »Ik ben òf een te veel, òf een te weinig, en het is heel saai, altijd alleen te zijn».

Maar deze gedachten verdwenen spoedig, toen zij eenige konijnen zag, die in de verte wegliepen, en de bloemen op haar pad en de vreemdheid van hare omgeving waren geheel voldoende om haar geest bezig te houden. Spoedig ontdekte zij, dat haar pad ten einde liep; dwars er over heen was een fijn ijzeren netwerk, en een oogenblikje aarzelde zij; toen, besloten recht door te gaan, klom zij er met groote moeite over

heen. Het gras was hier mooier gelijk en het pad breeder. Een klein eindje verder was een ijzeren rustbank en toen kwam zij aan een langen rechten met gras begroeiden weg met boomen aan beide kanten en aan het eind was een poort in een ouden steenen muur.

»Ik zal door die poort moeten gaan», dacht zij bij zich zelve, of ik moet over den muur klimmen. Ik zou wel eens willen weten wat daar binnen is? Het kan iets zijn, — een kasteel met een wildeman of een reus of een prins en eene prinses, — en ik kan niet teruggaan, vóór dat ik het weet. Mijne avonturen zijn gekomen. Maar ik ben erg moe, ik wil even gaan zitten, vóór dat ik verder ga». Eenige oogenblikken daarna lag Betty languit op het begroeide pad en zij telde een groepje primula veris (slentelbloemen) met de grootste zorg en nauwgezetheid.

»Een-en-twintig, twee-en-twintig, drie-en-twintig — hè hoe jammer! Daar is ook een oneffen, net als ik!»

»Wat doet gij kind?»

Betty sprong verschrikt op. Voor haar stond eene statige, oude dame, gekleed met een donker strooien hoed, en een

zwart kanten doek; haar zwart zijden japon ruischte, wanneer zij liep. Eene hand leunde op een stok, de andere hield een parasol op. Haar gelaat was even somber en koud als sommige gezichten op de beelden in de kleine dorpskerk, en haar stem was streng en beslist.

Wilde gedachten kwamen in Betty's hoofd op. Was dit de moeder van een toovergodin, een koningin, een prinses? Of zou het misschien de oude gouvernante zijn, waar Mijnheer Roper zooveel van hield?

Nogmaals werd de vraag op denzelfden kouden toon gedaan en Betty keek verschrikt op, toen zij eenvoudig antwoordde:

»Ik telde de sleutelbloemen, om te zien of zij even of oneven waren».

»En wat gaf u het recht op mijn particuliere bezittingen te komen, en daar binnen te treden?»

»Ik wist niet dat ik dit gedaan had», stamelde Betty; »een bosch behoort aan iedereen in het land en ik ben uw poort nog niet binnen getreden ofschoon ik het juist wilde doen».

»En ik vraag u, wat wildet gij binnen mijn poort uitvoeren?»

»Ik . . . ik . . . zoek naar avonturen; ik moet er eenige hebben, vóór dat ik terug ga».

»Ik geloof, dat het beter was, als gij mij eens verteldet, wie gij zijt».

De stem was vriendelijker, en Betty vatte moed. De

dame luisterde oplettend naar haar en scheen belang in haar te stellen; zij lachte zelfs toen Betty, opkijkende, onschuldig vroeg", gij zijt immers geen »prinses, wel?"

»Nee, ik ben geen prinses"; zeide zij; »maar dit is een particulier bosch, en ik kan niet toestaan, dat kinderen er wild door vliegen".

»En mogen wij hier nooit terugkomen?" vroeg Betty, met een deftig gezichtje. »Wij zouden zéér voorzichtig zijn, en wij zullen geen bloempje plukken, als wij er alleen maar in wandelen mogen. Wij hebben nog nooit vroeger een bosch gezien, alleen er maar over een gelezen in ons verhaaltjesboek; en kinderen wandelen in boeken altijd door bosschen zonder dat ze verhinderd worden, of 't moest zijn door een wildeman of een reus, die ze wegjaagt".

De dame zweeg even stil en zeide daarop:

»Met hoe velen zijt gij?"

»Met mij meegerekend vijf, Molly en Douglas en Bobby en Billy; ik ben de onevene, overcomplete".

»Waarom moet gij de onevene zijn?"

»Omdat Molly en Douglas de oudsten zijn en die zijn altijd samen; en Bobby en Billy zijn de kleintjes — moeder noemt ze altijd de kleintjes; en daar ben ik juist tusschen en ik behoor bij niemand. Ziet gij in onze spelletjes gaat het meestal twee aan twee; ik maak altijd alles oneven. En Molly en Douglas hebben altijd geheimen, en dan blijft er voor mij niets over dan de

kleintjes om mee te spelen en die zijn nog maar juist vier jaar oud — veel te klein voor mij”.

»Ik denk toch wel, dat gij een pop of zoo iets hebt, om u te troosten? Ik herinner mij, dat ik er een had, toen ik een klein meisje was”.

»Ik houd niet erg veel van poppen”, zeide Betty, met een besliste beweging van haar gekruld hoofdje; ik houd van iets, dat waarlijk leeft — iets dat van zelf beweegt. Daar is een groote herdershond bij onze boerderij »Spits” genaamd. Soms pak ik hem voor een spelletje, maar hij houdt meer van Douglas dan van mij. Sam zegt, dat hij altijd meer van jongens houdt”.

»Zoudt gij graag mijn hek binnenkomen?” vroeg de dame, op Betty neerziende met vreemde teederheid in hare oogen, ofschoon hare lippen nog streng en ernstig waren.

Betty stak haar hand vertrouwelijk in de hare.

»Ja, als 't u blijft, en wilt u mij zeggen, wie gij zijt? Mij dunkt gij lijkt 't meest op een dame die ik tracht te vinden. Zij onderwijst kinderen; zij is eene onderwijzeres en zij is oud en jong te gelijk. Gij lijkt veel meer op haar dan vrouw Giles”.

Maar de dame voldeed niet aan Betty's nieuwsgierigheid; zij zeide alleen: »ik heb nooit in mijn leven kinderen onderwezen”, en zij geleidde haar over het met gras begroeide pad naar de poort in den muur.

»Gij moogt er alleen maar even binnen komen, en

dan moet gij wegloupen. En gij moet nooit weer over het netwerk van ijzerdraad in het bosch komen. Gij en uw broertjes en zusje kunt in het andere gedeelte van het bosch spelen, maar ik wil niet, dat kinderen op mijn terrein komen”.

Zij opende de poort, en Betty zag een' liefelijken bloementuin, met zachte gladde grasperken en ver in 't verschieft een groot, wit huis. De bloemen waren keurig en voor Betty's oogen waren zij een ware verrukking. Haar klein gezichtje gloeide van plezier.

»Woont u hier?» vroeg zij. »Wat moet u gelukkig zijn!»

»Vindt gij dit mooier, dan mijn bosch?»

Betty keerde haar gelaat uit den glans van den zonnenschijn om en keek naar het koele, groene bosch achter haar. Zij antwoordde niet dadelijk; daarna zeide zij, met haren kleinen vinger wijzende op de groene laan:

»Dáár gelijkt het op eene kerk, alles is er zoo rustig; maar mij dunkt dat deze tuin gelijk is aan den hemel”.

De dame glimlachte. »Ik wil u elk bloempje geven, dat gij gaarne zoudt hebben, kies dus maar”.

Betty had hare keus spoedig gemaakt. Er stonden vlak bij haar eenige mooie witte lelies — lelies, die misschien van dezelfde plant waren, als die welke tusschen de handen gehouden werden van het kleine meisje in de kerk.

»Ik zou gaarne een van die hebben», zeide zij met schitterende oogen. Zij kreeg er niet één, maar verscheidene, en toen moest zij heengaan.

»En ik zal u dus nooit terug zien», zeide Betty terwijl zij haren mond toestak voor eene kus. Zij zeide het niet spijtig, alleen alsof zij een vaste waarheid zeide.

De dame stond stil en kuste haar. »Niet, of ik moet om u zenden», zeide zij. Kunt gij uwen weg terugvinden?»

Betty knikte gelukkig en spoedde zich heen. De dame volgde eenige oogenblikken het kleine figuurtje na; toen zuchtte zij diep en haar gelaat nam de gewone ernstige, onbewegelijke uitdrukking weer aan, zij trad haren tuin binnen en sloot de poort achter zich.

Betty liep zoo hard zij kon naar de anderen terug.

Toen zij den eikeboom bereikte, waren Douglas en Molly daar reeds, gezeten op den grond, druk bezig om den voorraad voor het feestmaal te verdeelen. Zij juichten haar toe op het gezicht van haar bloemen.

»Ik heb een heerlijk avontuur gehad», zeide Betty. »Waar zijn Bobby en Billy?»

»Dat weten wij niet» zeide Molly, opstaande en angstig rond kijkende.

»Ze moesten hier, nu, dunkt mij, zijn».

»Misschien zijn zij verdwaald», zeide Douglas vriendelijk. »Ik hoopte, dat een van ons verloren zou raken en dan zouden wij de grap hebben ze te zoeken. Wij zullen dadelijk naar hen gaan kijken».

»Zoudt gij gaarne willen weten, waar wij geweest zijn Betty?»

»Ja».

»Wel ik vind het nog al een dom bosch, want wij hebben niets bijzonders ondervonden; wij hebben alleen een klein huisje gevonden. Het heeft drie kanten en een dak — dat invalt. Wij zullen het gaan maken en daar wonen, als wij den volgenden keer weer hier komen. Ik wil er ten minste in wonen. Ik zal een verkleede prins voorstellen, die zich zijn geheele leven opsluit, en gij moet allen het bosch doorzoeken, om voedsel voor mij te halen. Molly en ik hebben het alles bedacht. Zij zal mijn dochter zijn, die 's nachts stilletjes uitgaat om mij te bezoeken; gij moogt een dienstbode zijn, die het dak herstelt en mij alles gemakkelijk maakt; en de tweelingen kunnen soldaten zijn, die het bosch voor mij doorsnuffelen».

Noch Betty, noch Molly toonden veel belangstelling in dit plan; zij dachten beiden aan de tweelingen; en toen Douglas uitgesproken had, was hij geheel gereed om op onderzoek uit te gaan.

Te zamen liepen zij langs het pad, waar de kleintjes geloopt hadden. Het

bracht hen onder eenige lage struiken en toen langs den oever van eene rivier; en daarna hunne namen luid roepende, waren zij erg verlicht, toen zij een groep tot antwoord kregen. De rivier was breed en nog al diep hier, met groote steenblokken, die boven het water uitstaken. Op een van die steenen, midden in den stroom, zaten de twee kleine jongens, tot op de huid toe nat, en er uitziende als beelden van diepe wanhoop.

»Hoe kwaamt gij daar?» zeide Douglas boos.

»Billy wou eenige vergeet-mij-nietjes plukken en viel er in, en toen ging ik hem helpen, en wij kunnen niet terug komen», riep Bobby niet zeer duidelijk uit.

»Als gij er over gekomen zijt, moet gij ook terug kunnen», zeide Molly beslist.

Toen begonnen de tweelingen beiden te huilen.

»Het is zou koud; wij waren bijna verdronken, en wij hebben een haai zien zwemmen».

Douglas lachte, maar trok zijn schoenen en kousen uit.

»Ik zal er door moeten waden en ze op mijn rug terug dienen te brengen», zeide hij op een meesterachtigen toon.

En dat deed hij, terwijl hij de beide kinderen veilig aan den kant bracht.

»Betje zal vreeselijk brommen, zij zijn beiden zoo nat. Wij zullen dadelijk naar huis moeten», zeide de voorzichtige Molly, terwijl zij en Betty met kleine

zakdoekjes trachtten het nat wat van de kleertjes af te vegen.

»En dan zal zij zeggen, dat wij nooit meer naar het bosch toe mogen. Ik wou, dat ik ze niet meeegenomen had!»

Het was een rustig klein troepje, dat op Brook Farm terug kwam. In de opgewondenheid van de woede van Betje en de drukte, die er gemaakt werd van de twee kleine slachtoffers, bleven Betty's avonturen nog onverteld en onbekend.

Het speelt haar niet, dat dit zoo gebeurde, en zij was zeer gelukkig in het binnenste van haar eigen gemoed stil te kunnen peinzen over de mooie blonde dame, die haar de leliën gegeven had. Zij dacht aan haar terwijl zij waakte en sliep, en met een vreemd verlangen verdiepte zij er zich in, of zij haar ooit zou terug zien.

Den volgenden middag was het zóór warm; maar Betty's rustelooze kleine voeten konden niet blijven in de weide met boterbloemen vlak bij het huis, waar de anderen speelden, en spoedig kon men in de verte een kleine witte gedaante zien met een grooten zonhoed op, stappende over den zonnigen weg naar het kerkhof.

Haar klein, vast besloten gelaat veranderde in verwonderlijke zachtheid, toen zij de koele kerk binnentrad. Op de teenen naar de zijgang der kerk loopende, kwam zij aan het monument van de kleine Violet Russel, en hier wachtte zij; daarna met een weinig

moeite een trapje opklimmende, legde zij twee frissche leliën naast de uitgehouwene over de gekruiste handen van het kind.

»Daar», zeide zij zachtjes, »gij zult niet altijd een koude, doode lelie vasthouden, lieve Violet; ik heb ze u geheel uit mij zelven gebracht, omdat zij van mij zijn, en ik zal u andere bloemen brengen als deze dood zijn».

En hare zachte, roode lipjes drukten een kus op de kleine samengevouwen handen, en toen ging zij weer op den grond staan, waar zij eerst had gestaan, een oogenblik turende op het gekleurde venster boven haar. Een geruisch deed haar opschrikken. In het midden der kerk liep de dame, die vroeger voor haar gespeeld had, benevens een plompe boerenjongen, die haar volgde en door een klein deurtje achter het orgel verdween.

Betty verstopte zich achter een' pilaar en wachtte in spanning. Ja, zij zou weer gaan spelen; en haar hartje klopte van verlangen. Zij kroop in een van de hooge, ouderwetsche banken en op een knielkussen nederzittende, leunde zij met haar hoofdje achterover en maakte zich gereed tot luisteren.

De muziek begon en zond een lichte huivering van verrukking door de ziel van Betty. De lange, zachte tonen, die wegstierven gelijk een zomerwindje, de diepe, grootsche klanken, die als uit een kelder beneden schenen te komen, en zich oplostten in zuivere zoete echo's, klimmende en dalende en eindelijk samensmol-

ten in een vroolijk loflied — het scheen haar toe, dat de engelen daar boven moesten neerknielen om naar zulke muziek te luisteren.

Na een kort oogenblikje, begon de dame te zingen; en Betty hield elken ademtocht bijna in. Dat moest een engel zijn, zeker! En toch was er iets in de frissche linnen japon en den breedgeranden hoed van de zangeres dezen namiddag, dat nauwelijks geschikt scheen als kleeding voor een engel.

Even keek de dame rond en Betty vond, dat haar gezicht droevig stond; maar als zij begon te zingen, was haar gelaat verlicht met zulk een helderen gloed van vroolijkheid, dat het kind er in verrukking naar keek.

Een uur ging aldus voorbij, en toen werd de zangeres opgeschrikt door het geluid van een' snik. Zij zong: »O, hadde ik vleugels van een duif!» en om zich heen ziende, zag zij verbaasd op het gezicht van een witten zonhoed en twee kleine handjes, die een van de kanten van de bank stijf vast hielden. Betty was boven op het knielkussen geklommen, om de zangeres geheel te kunnen zien en nu trachtte zij te vergeefs de lang opgekropte gedachten van hare kleine gevoelige ziel te weerhouden.

In een oogenblik had de dame haar plaats verlaten en was zij naar het kind toe gegaan.

»Wat scheelt er aan, kleintje? Hoe hebt gij hier den weg gevonden?» vroeg zij vriendelijk, terwijl zij haar arm om het weenende kind legde.

Maar Betty kon hare gedachten niet in woorden brengen; zij schudde slechts haar hoofd en snikte: »Ik houd zoo van die muziek; scheid niet uit met zingen.»

»Ik moet nu eindigen; mijn tijd is om. Vertel mij eens wie gij zijt».

Betty deed een poging om hare zelfbeheersching te herkrijgen.

»Ik ben Betty maar», zeide zij, haar gelaat met haren zakdoek afvegende. »Zijt gij een engel?»

»Nee, dat ben ik niet; zie ik er uit als een engel?» en de dame trok haar hoofd terug en lachte op eene zéér vermakelijke wijze.

»Nu niet», zeide Betty ernstig; »maar gij zaagt er uit als een engel toen gij aan het zingen waart, en ik... ik hoopte, dat gij er een waart».

»Waarom hooptet gij dat?»

Weer was Betty stil; daarna opkijkende, scheen zij moed te scheppen uit het vriendelijke gelaat, dat op haar neerzag; en haar gezicht verbergende in de japon der dame, snikte zij uit:

»Ik dacht, dat God u zou gezonden hebben, en dan kondet gij mij een massa dingen vertellen, die ik gaarne wilde weten».

»Misschien zond God mij in plaats van een engel. Zeg mij iets van alles, wat gij gaarne zoudt weten».

»Ik zou gaarne iets willen weten van Violet en den hemel en verdrukking», stotterde Betty een weinig onsamenhangend. En toen keek zij in eens ver-

schrikt op, daar de torenklok vijf uur begon te slaan.

»Het is theetijd; Betje zal naar mij uitkijken».

De dame zweeg en kuste haar. »Ik moet ook gaan», zeide zij: »Wilt gij mij morgenmiddag komen bezoeken? Ik zal hier op denzelfden tijd terug zijn en dan kunnen we samen wat praten».

»Hoe is uw naam?» vroeg Betty.

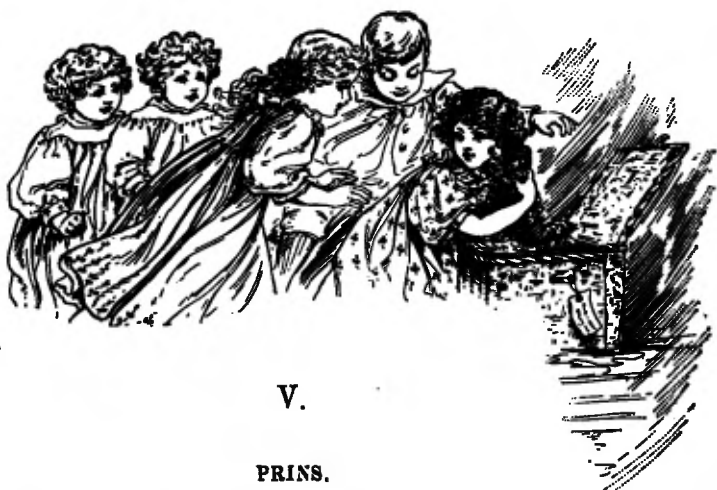
»Nesta», antwoordde de jonge dame een beetje kort.

»En onderwijst gij kinderen?» was de volgende vraag, die ademloos gedaan werd.

»Soms; op Zondag ten minste».

Betty's gelaat helderde op, maar zij zeide niets meer, en liep de kerk uit en den weg over zoo hard zij maar kon.

V.

PRINS.

Den volgenden morgen waren de kinderen allen aan het ontbijt in de ouderwetsche keuken. Betje en haar broeder waren in druk gesprek over eenige gebeurtenissen uit het verledene, toen er aan de achterdeur geklopt werd en vrouw Giles er uit ging. Toen zij terug kwam, verscheen zij met een kleine sluitmand onder den arm, die zij op den grond plaatste.

»Dit is het grappigste ding, dat ik ooit gezien heb», zeide zij. »Kijk eens naar het adres Jack; voor wie is het?»

Allen kwamen er op eens om heen.

»Voor de kleine overcomplete op Brook Farm».

»Het is voor een van de kinderen», zeide Jack, zijn hoofd krabbende; »dat zijn de eenige kleintjes, die ik ken».

»Het is voor Betty!» riepen Douglas en Molly opge-

wonden uit; zij is de overcomplete! Maak het spoedig open, Betty; misschien is het een groote koek”.

»Het leeft!” riep Betje uit, terwijl zij op hare knieën trachtte de mand los te maken. »Kom jonge juffrouw Betty; gij moet ze zelf open maken”.

Betty kwam nader bij en sneed met bevende vingers het touw door. Een minuut daarna sprong er uit de mand een mooie, kleine, zwart en witte patrijshond.

Kreten van verrukking van al de kinderen en allerlei gissingen, wie het dier kon gezonden hebben.

Betty giste, maar zeide niets, totdat zij een stukje papier vond, dat vast gebonden was aan een koperen halsketting om zijn' nek, met deze woorden: van eene vriendin, hopende dat deze een waardig gezelschap moge zijn”.

Zij sloeg hare armen in verrukking om den hals van het beest. »Hij is mijn eigendom, van mij alleen”, zeide zij met schitterende oogen naar Betje kijkende, »en ik zal hem voor altijd en altoos houden”.

Het kleine diertje snuffelde in haar gezicht, stak daarna zijn tong uit en likte haar als bewijs van goedkeuring en voldoening. Van dat oogenblik af waren die beiden *alles* voor elkaar.

Er waren dien morgen verschillende discussies over

hem, en Betty moest vertellen van de vreemde, ernstige dame, die in het bosch tot haar gesproken had.

»Ik ben zeker, dat zij hem zond», zeide Betty herhaaldelijk; »daar ben ik zeker van».

»Het was erg laag van u, uw avontuur zoo geheim te houden», zeide Douglas, terwijl hij nadenkend naar den hond keek. »Zij moet eene fee zijn, die in het bosch woont. Ik wou, dat ze mij iets zond.»

»Misschien is zij een slechte fee of eene heks», zeide Molly, »die een' prins in een kleinen hond veranderde; wij moeten een of ander spel uitdenken, om er weer een prins van te maken».

»Zoo zal ik hem noemen», zeide Betty, terwijl zij opkeek. »Ik zal hem »Prins» noemen».

Betje was er eerst zéér tegen, zulk een vermeerdering van familie te hebben, maar vrouw Giles troostte haar met de verzekering: »Kom laat de jongejuffrouw het beestje maar; het zal haar gauw genoeg vervelen, — dat is bij kinderen altijd het geval — en als gij naar de stad terug gaat, kunt gij hem hier achterlaten. Hij is van een goed ras, dat kan men wel zien; en Jack zal hem wel kunnen verkoopen, als wij hem liever niet meer houden».

Gelukkig hoorde Betty deze bewering niet. Prins vulde spoedig een leegte in haar kleine hartje, waarvan zij zich misschien alleen bewust was geweest. Zij was een kind met sterke gemoedsaandoeningen en met veel fijn gevoel, en zij verlangde iemand te bezitten waar zij veel

van kon houden en die haar ook lief had. Geen van de kleine Stuartjes uitte zich veel, en weinigen raadden hoe diep en hartstochtelijk de vroolijke, ondeugende Betty verlangde naar sympathie en liefde, die haar zoo zelden betoond werden.

Het bezit van Prins vervulde Betty zóó zeer, dat de dag voorbij ging en de tijd voor de thee kwam, vóór dat Betty dacht aan hare nieuwe vriendin in de kerk.

Maar toen zij thee gedronken had, nam zij Molly in vertrouwen. »Molly denkt ge, dat ik Prins op een wandeling kan meenemen? Zou hij mij volgen?»

»Waar gaat gij heen?»

»Ik ga de dame bezoeken, die ik denk dat de onderwijzeres is, over wie Mijnheer Roper mij sprak. Haar naam is Nesta; ik meen alleen, dat hij haar Moeder Nesta noemde. Ik heb het u eens op een avond verteld, weet ge 't niet meer? Zij is werkelijk zéér oud, maar zij ziet er nog heel jong uit, en dit moet zij zijn».

»Waar hebt gij haar gevonden?»

»In een kerk».

»O!» en de toon, waarop Molly dit zeide, was onverschillig; ik houd niet van de menschen in de kerk. Betje zegt, dat zij ons morgen zal meenemen naar de kerk. Ik hoopte, dat zij het vergeten zou. Verleden Zondag, was het te ver, zeide zij. Douglas en ik zouden een prachtige kerk gehad hebben in den boomgaard; daar is een appelboom net als een preekstoel».

»Molly», riep Douglas, »Sam gaat naar de rivier om te visschen; hij zegt, dat hij ons wil wijzen, waar wij ook kunnen visschen. Toe kom mee!»

Weg liep Molly. De tweelingen speelden vóór in den tuin, en Betje zat te babbelen in de keuken met haar schoonzuster. Betty riep Prins, die bezig was een kommetje overgeschoten eten uit te likken, en haar strooien hoed opzettende, ging zij op weg naar de kerk. Prins was zeker een groote last. Hij was een hond met een onderzoekenden geest, en zijn voortdurend gevlieg in de heggen, en zijn lang gesnuffel in het gras naar jonge kikvorschen, hield het voortgaan van zijn jonge meesteres geweldig tegen.

Maar eindelijk was de kerk bereikt. De schemering wierp lange, spookachtige schaduwen op het langzaam donker wordende pad, dat naar het kerkportaal leidde, de kraaien maakten meer leven dan gewoonlijk, en Betty keek angstig naar Prins.

»Gij zult niet blaffen hondje hè?» zeide zij »terwijl zij even stil stond en hem in haar armen opnam. »Want de kerk is een zeer stille plaats, en muziek is het eenige leven, dat men er hoort. Ik zal u meene men om het liefste meisje te zien, dat gij ooit gezien hebt, en zij ligt zoo stil. Ik heb wat vergeet-mij-nietjes voor haar meegenomen».

Prins worstelde eerst een beetje tegen, maar Betty suste hem en sloop toen naar binnen.

»Ik ben bang dat ik telaat gekomen ben», fluisterde

zij, terwijl zij de stille kerk rondkeek en geen sporen van de dame zag; »maar ik zal spoedig op een anderen dag terugkomen en haar dan zien”.

Zachtjes liep zij voorbij het raam met gekleurde glazen, waar zij zooveel van hield, maar zij keek verbaasd en verschrikt op, toen zij een grooten vreemden heer zag leunende tegen het monument.

Hij zag Betty niet. Zijne wenkbrauwen waren gefronst en zijne lippen vreemd te zamen gedrukt onder zijn zwaren, donkeren knevel. Met gevouwen armen stond hij, leunende tegen de pilaar en nederziende op de bleeke gedaante van het liggende kind tegenover hem; daarna keerde hij zich om, en een van de verwelkte leliën nemende, die het kind in de handen had, keek hij er verbaasd naar.

»Het beeld, dat langer duurt dan het voorwerp zelf”, fluisterde hij in zich zelve; dat is alles, wat ons overbleef. De teere voortbrengselen van de natuur kunnen niet lang bestaan in deze harde, ruwe wereld, en toch hoe heb ik getracht haar voor elk windje te beschermen!”

Een zacht gekreun van Prins deed hem opzien, en rond kijkende, zette hij zich weer in een ernstige houding.

»Wat doet gij hier, kleine meid?”

Bijna dezelfde woorden waren onlangs tot haar gezegd in het bosch; en Betty begon zich af te vragen of zij weer op verboden terrein was.

»Behoort de kerk aan u?» vroeg zij, pal staande en door hare lange donkere ooghaartjes heenblikkende, een weinig verlegen. »Ben ik ergens, waar ik niet mag zijn? Ik kwam om dat kleine meisje te zien».

Hij keek haar oplettend aan.

»Wat weet gij van haar?»

»Ik weet niets, maar ik zou graag wat willen weten. Ik houd van haar en ik heb haar nog wat bloemen gebracht».

»Hebt gij deze leliën hier gebracht?»

»Ja, zij zijn nu heelemaal verwelkt, niet waar?»

»Natuurlijk; dit is de plaats van den dood».

Betty verstond den bitteren toon niet, maar zij zeide eenvoudig, op het gelaat van het kind wijzende: »Zij is niet echt dood, wel? Zij slaapt alleen. Ik dacht, toen ik onlangs hier was, als Jezus maar uit dat raam wilde stappen en hare handen met de Zijnen aanraken, dan zou zij hare oogen openen en opstaan. Ik zou haar zoo graag eens zien,

gij niet? Ik heb onlangs zoo lang naar haar gekeken, dat ik haar bijna bewegen zag. Maar zij zal wel eens wakker worden, niet waar?

Geen antwoord.

Betty stak haar kleine handje in de zijne. »Zoudt gij haar deze vergeetmijnetjes willen geven of mij oplichten, zoodat ik het zelve kan doen?» Zij had Prins neergezet, die den vreemdeling achterdochtig besnuffelde en zij wachtte zenuwachtig op zijn antwoord. Hij nam haar op in zijne armen en hield haar vast, terwijl zij de bloemen plaatste, zooals zij ze wenschte; en toen, vóórdat hij haar neerzette, zeide zij zachtjes, ik denk, dat zij werkelijk in den hemel zingt. Ik denk haar gaarne dáár, maar ik ben er niet heel zeker van. Weet gij of zij door verdrukking is geweest?»

»Waarom?»

»Omdat zulks gezegd wordt van hen in witte kleederen met kronen: »Dat zijn zij, die uit groote verdrukking kwamen, en hunne kleederen gewasschen hebben en ze wit hebben gemaakt in het bloed des Lams». Soms voel ik mij zéér ongelukkig, omdat ik nog niet in verdrukking geweest ben, en ik zal niet bereid zijn te sterven vóór dien tijd».

Dadelijk daarop werd zij op den grond gezet, en zonder één woord verliet de heer haar, met haastige schreden de kerk uitlopende en de deur met een slag dicht gooiende, die door de geheele kerk weerklonk.

Betty was verschrikt door dit plotselinge vertrek. Zij

nam haren hond weer in hare armen en staarde stil naar het raam daar boven, waardoor de ondergaande zon naar alle richtingen gekleurde stralen heen zond; daarna verliet zij met een zuchtje de kerk. Buiten het portaal stond een grijze, oude man, de doodgraver, die zijn avondwandeling daar maakte tusschen de graven.

»Heidaar!» zeide hij. »Hebt gij die deur daar zoo hard dicht gesmeten? Dat was genoeg om de uilen en vleermuizen en alle andere beestjes in hunne holen te verschrikken».

»Neen, ik was het niet; een heer deed het».

»Zoo! Nu, misschien weet ik dan wel, wie het was. Zeker was 't Mijnheer Russell! Niemand anders komt hier ooit binneu, dan hij».

»Is hij de vader van Violet Russell?» vroeg Betty gejaagd.

De oude man knikte. »Ja, hij is de vader van dat kleine meisje, en hij zal het verlies nooit te boven komen. Zij was zijn oogappel en toen zij weggenomen werd, was hij als of hij gek werd. Ach, ik graaf evengoed voor de jongen als voor de ouden!»

»Woont die heer hier?» vroeg Betty.

»Ja zeker, hij is de eigenaar van alles hier in den outrek. Maar geld troost hem niet; hij heeft veel verdriet. Ik geloof dat zijn vader hem wegjoeg, omdat hij schilderde en dergelijke dingen deed. En hij ging naar Italië, en daar leerde hij zich zelf een kunstenaar te worden, en daar schilderde en beeldhouwde hij ver-

scheidene steenen beelden; en de menschen zeggen, dat hij in de groote stad naam maakte. Kortens tijd daarna, nam zijn vader hem weer terug, en toen ging hij het hof maken aan Juffrouw Violet Granger, die in Demster Hall woonde. Maar zijn broeder, Mijnheer Rudolph verdrong hem, toen hij voor een tijdje naar Duitschland ging, en hij en Juffrouw Violet liepen samen weg, en toen hij terug kwam, vond hij zijn bruid gestolen. Hij was vreeselijk ontdaan en voort ging hij, weer naar vreenide landen; en nooit zagen we meer iets van hem, totdat de oude graaf en Mijnheer Rudolph zich zelf op de jacht gedood hadden. Toen kwam Mijnheer Frank weer thuis met een splinter nieuwe vrouw, en wij dachten hoe zijn leven verbeterd was en de zaken weer beter stonden. Hij scheen ook gelukkiger; maar helaas, weldra nog geen tien maanden daarna, moest ik weer een graf graven voor haar; en zij liet hem een kindje na van twee dagen oud, om op te voeden. En de kleine Juffrouw Violet was de vreugde van zijn hart; zij was een lief, vroolijk kind, en ging elken dag met haar vader op haar pony uit. Zij was dol op hem, en hij was even lief voor haar als een moeder. Maar daar kwam de dag, dat het kleine meisje van haar pony afviel, en al de doctoren uit de stad moesten er bij komen, maar zij konden niets doen; en zij lag bijna twaalf maanden te bed uitterende en toen stierf zij. 't Was een zegen, want zij zou een gebochelde kreupele geworden zijn, als zij geleefd had; en Mary Foster,

die haar oppaste, zeide, dat zij soms vreeselijk leed. De Heer was genadig door haar weg te nemen; maar het is niet te verwonderen, dat Mijnheer Frank daarover verdriet heeft. En daarna sloot hij zich op in zijn schilderkamer, en kwam er nooit uit, totdat hij het portret van het kleine meisje in steen had uitgehouwen, zooals gij het in de kerk ziet. Menig bezoeker heb ik binnengelaten om het te zien, en de dames storten tranen als zij het lieve meisje zien. Hij liet ook het

gekleurde raam maken, en komt geregeld in de kerk; maar hij is hard en koud als de steenen, die hij uithouwt; het verdriet heeft hem zoo gemaakt. Ik herinner mij, dat hij een goedge knaap was met een vroolijk, opgewekt gelaat, die ik de vogelnestjes in de heggen wees; maar nu gaat hij mij zonder een vriendelijk woord of blik voorbij. Ach verdriet, harde arbeid en verdrukking is het lot der menschen hier beneden!"

Betty luisterde ademloos naar deze lange alleenspraak. Veel er van kon zij niet volgen, maar de laatste zin van den ouden man deed haar begeerig tot hem opzien.

»Weet gij iets van verdrukking?» vroeg zij.

»Ik daarvan iets weten! Wel, natuurlijk, ik die zes zonen en dochters heb begraven, en 't laatst van allen mijn vrouw; en zelf heb ik al hunne graven gedolven, behalve twee, namelijk dat van Jack die in vreemde landen aan de gele koorts stierf, en alleen een pakje brieven aan ons heeft teruggezonden, die aan hem behoorden, en daarin was een klein beetje van het grijze haar zijner moeder, hetwelk hij al spelend had afgeknipt, vóór dat hij wegging. En dan nog Rob, die in een kolenmijn gedood werd en wij konden zijn lijk nooit vinden; en hij liet een weduwe en drie kinderen na, en zij trouwde binnen het jaar een van zijn makers weer, de gevoellooze vrouw; maar ik wil met die familie niets meer te doen hebben. Och, ik ben door moeite en veel verdrukking geweest; dat is ons lot in deze wereld, maar ik heb heel wat meer gehad, dan de meeste menschen».

»Dan moet gij geheel bereid zijn om te sterven?» zeide Betty, hem aandachtig bekijkende.

De oude man keek haar aan en krabde zich toen een beetje verlegen het haar.

»Daar ben ik nog niet zoo zeker van klein ding. Ik heb honderden op dit kerkhof zien brengen en in mijn graven zien leggen; maar er zijn tijden, waarin ik denk mijzelf in een vreemd graf te zien neergelaten, en één niet half zoo mooi gegraven als de mijne; want ik ben er zoo aan gewend, dat niemand het beter kan doen;

en ik denk zoo als die dag wil wachten, totdat ik er gereed voor ben wel, 't zal nog wel eenigen tijd duren!"

Betty fronste hare wenkbrauwen verbaasd.

»Als gij door verdrukking geweest zijt, moet gij bijna bereid zijn voor den hemel — dat zegt de Bijbel" .

»Zoo, zegt dat de Bijbel? Laat eens hooren juffertje; want ik heb zeker verdriet genoeg gehad en de Heer is barmhartig!"

Voor de tweede maal herhaalde Betty dien middag den tekst, die haren geest en hare gedachten zoo bezig hield. De oude man luisterde oplettend.

»Ziet gij", zeide Betty, leunende tegen een ouden iepenboom en Prins vast tegen zich aandrukkende, »het eerste gedeelte is voor mij zoo moeilijk, maar voor u moet het zéér gemakkelijk zijn. Het laatste gedeelte is op ons allen toepasselijk, maar de verdrukking past niet op mij" .

»En wat is het eind dan van den tekst?" vroeg de doodgraver.

»Er staat, dat zij hunne kleederen wuschen en ze wit maakten in het bloed des Lams" .

„Zoo", zeide de oude man, na een oogenblikje stilte, »en dat eind is niet toepasselijk op mij" .

Het kind keek op, verbazing was in hare blauwe oogen te lezen.

»Maar, dat is heel gemakkelijk", zeide zij; »dat is gaan tot Jezus en Hem vragen om onze zonden weg

te wasschen in Zijn bloed. Ik dacht dat een ieder dat deed. Ik doe het iederen avond, omdat ik een vreeselijk slecht meisje ben. Ik vergeet altijd goed te zijn”.

Weer was het stil. De oude man keek in de verte naar de heuvelen. Het was juist de stilste tijd van den avond, de vogels waren reeds op hun nest gegaan, — zelfs de kraaien zwegen — en de stilte en de vrede rondom trokken zijn hart en zijne gedachten naar boven. Betty dacht, dat hij naar het ondergaan der zon keek, die hare laatste gouden stralen zond over de nevelachtige, blauwe heuvels aan den horizon. Toen hield hij den boord van zijne mouw boven zijne oogen. »En wie zijn zij, waar het Boek dat van zegt?» vroeg hij.

»Wel, dat zijn de menschen in den hemel — ieder die sterft, denk ik. Ik denk gaarne aan hen dáár; maar ik zou gaarne eens bij hen komen, en soms denk ik, dat ik buiten gesloten zal worden”.

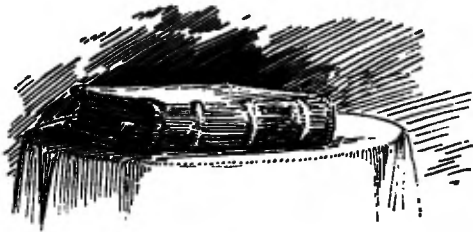
Tranen vulden de ernstige kleine oogen, en het lokkige hoofd boog zich over Prins, om ze te verbergen.

»Ik herinner mij”, zeide de doodgraver, zachtjes, dat mijne meesteres vóór dat zij stierf, mij zeide te bidden, »wasch mij en ik zal witter zijn dan sneeuw”. Ik denk, dat zij alles van dat wasschen af wist, maar ik heb niemand ooit veel kwaad gedaan, en ik ben trouw in de kerk geweest”.

»Ik wou, dat ik zoo goed was als gij”. En Betty keek op met eene sprekende uitdrukking op haar gelaat. »Ik doe altijd iemand kwaad; en Betje zal mij

beknorren, als ik thuis kom, dat ik zoo laat uit bleef — dat weet ik zeker. Goeden dag, oude man”. Zij zette Prins op den grond en haastte zich weg, en de oude doodgraver keek haar al hoofdschuddende na.

»Wat een grappig meisje, is dat. Wel ik wou dat ik zoo dicht bij het koninkrijk was, als zij. Maar ik zal eens in het oude Boek kijken en zien wat er van dat wasschen staat”.

VI.

EEN PAAR.

Daar het den volgenden morgen Zondag was, werden de drie oudste kinderen door Betje meegenomen naar de kerk. Het was een kleine dorpsgemeente en Betty keek te vergeefs om naar hare vriendin Nesta. Zij zag Mijnheer Russell ernstig en alleen in zijne groote ouderwetsche bank, en zij kreeg een knikje van den doodgraver aan de deur van de kerk.

De vrouw van den domine, zijn volwassen dochter en een paar deftig gekleede boerinnen waren de eenige anderen, die op eigen plaatsen zaten. Het orgel werd bespeeld door den schoolmeester, en het scheen een geheel ander instrument dan dat Nesta bespeeld had. Betty zat stiller dan haar broeder en zuster. Zij kon haar gekleurd venster en de gedaante van de kleine Violet zien, van waar zij zat; zij zag zelfs een beetje van de vergeet-mij-nietjes, die nu verwelkt en dood waren; en hare gedachten hielden haar anders rusteloos kleine lichaampje stil. Molly en Douglas hielden niet van de kerk; hunne blonde kopjes waren dicht bij elkaar, en van tijd tot tijd deed een zacht ingehouden

gelach Betje met een streng berispemd gelaat naar hen omkijken. Maar eindelijk was de lange dienst uit, en zij kwamen naar buiten in de frissche, zachte Juni-lucht.

Betje had verscheidene vriendinnen, die zij op het kerkplein wilde spreken, en Molly en Betty stapten zachtjes vóór haar uit, gedwongen en niets op haar gemak in hare witte jurkjes en beste Italiaansch strooien hoeden met veeren.

»Waar is Douglas?» fluisterde Betty.

»Stil! laat Betje 't niet hooren; hij zag een paar beenen door een gaatje achter het orgel, en hij is gaan kijken of het een dief is, die zich daar verbergt».

»Zou hij tegen hem vechten, als het er een is?» zeide Betty met een angstigen blik. Daarop kwam er op eens een glans van verlichting op haar gelaat en zij zeide: »Ik weet het; het is een jongen, die er altijd in gaat, als er iemand speelt. Ik weet niet wat hij doet, maar ik heb hem daar al meer gezien».

»Wanneer hebt gij hem gezien?» vroeg Molly haastig.

Betty's zonderlinge avonturen bleven nooit lang geheim, en zij deed een lang verhaal van hare verschillende bezoeken naar de kerk. Molly was geheel onder den indruk, maar toen Douglas terugkwam namen hare gedachten spoedig een anderen loop. Hij zag er opgewonden en verwaaid uit, en zijn wit marine pakje was vuil en bestoven geworden; maar Betje was te veel verdiept in haar gebabbel, dan dat zij zijne verschijning

opmerkte en hij voegde zich bij de anderen met zeker gewicht in zijn toon.

»Ik heb iets ontdekt», zeide hij. »Hoe denkt gij dat men een kerkorgel bespeelt?»

»Zooals een piano; zeide Molly dadelijk.

»Wel neen; men draait aan een slinger net als bij de straatorgels, en een man of een jongen doet al het werk er achter».

De kleine meisjes keken twijfelend en Betty zeide: »dat is niet waar, want men kan de persoon zien spelen».

»Och, ze doen maar alsof ze spelen; ik heb zelf den slinger gezien, en de jongen zeide mij, als hij hem niet oplichtte en neerdrukte, dat het orgel dan niet wilde spelen. 't Is misschien een soort van duo. Ik denk, dat hij al de zware, zwellende tonen maakt, en de zachte, piepende tonen worden gemaakt door den man, die er voor zit. Ik heb hem een deel van mijn geld beloofd, als hij mij eens in zijn plaats wil laten spelen, en hij heeft gezegd, dat ik mocht».

»Betje zal u niet laten spelen op Zondag», zeide Molly; »bovendien zult gij het niet goed kunnen doen, en als gij een fout maakte, zou het vreeselijk zijn».

»Ik zal het op een dag in de week bespelen, en ik zal wel maken dat het oude orgel klinkt, dat zult gij eens zien!»

Dadelijk toen de kinderen thuis waren, vloog Betty naar haar hondje, dat op zolder was opgesloten geweest, terwijl zij naar de kerk waren. Prins begon zijn kleine

meesteres al te kennen, en verwelkomde haar met kort, vriendelijk geblaf en een geweldig gelik; en Betty stortte al hare liefde voor hem uit in den vorm van liefkozingen, tikjes en kusjes, in zijn zachte ooren menig geheimpje fluisterend, en hem aan haar hart drukkende met een hartstochtelijke hevigheid welke ieder, die haar zag verbaasde en vermaakte.

»Hij behoort aan mij, aan mij alleen», zeide zij dan herhaaldelijk, »en ik zal mij nooit meer overcompleet voelen!»

En dat deed zij ook niet. Het was voor haar een nieuw en heerlijk gevoel tot een paar te behooren. »Molly en Douglas, Bobby en Billy en Prins en ik», zeide zij gedurig. Zij behoefde niet langer alleen te loopen bij hunne spelletjes. Prins was altijd bereid met haar te gaan; als Molly en Douglas te zamen een groot geheim hadden, dan kon zij dat met Prins hebben; en de opgekropte gevoelens en gedachten van een eenzaam klein hartje werden uitgestort bij iemand, die luisterde en sympathiseerde met zijn zachte bruine oogen en zijn krulstaartje, maar die nooit het vertrouwen beschaamde, dat in hem gesteld werd.

Nooit was Betty zoo gelukkig geweest als zij nu was;

haar klein denkend gelaat glansde van vroolijkheid als Prins dartelde aan hare zijde; en Betje verzekerde dat de hond haar zoet hield en een zeer gelukkig toevoegsel aan de familie was. Het duurde eenige dagen vóór dat zij de kerk weer bezocht, en toen zij er kwam, hoorde zij den klank van het orgel, hare vriendin bespeelde het reeds. Terwijl zij Prins in haar groot linnen morsboezelaar rolde, zoodat alleen zijn kleine zwarte neus er uit kwam kijken, ging Betty vlak bij de speelster staan, zonder opgemerkt te worden gedurende eenige oogenblikken. Daarop keek Nesta Fairfax om en glimlachte vriendelijk tegen het kind.

»Daar is mijn vriendinnetje weer!» zeide zij. »Ik heb al eens gedacht, wat er van u geworden zou zijn. Zijt gij gekomen om een beetje te praten?»

»Neen, alleen om naar de muziek te luisteren», zeide Betty.

»Dan zal ik maar doorgaan met mijn spel».

Zij keerde terug naar het orgel en Betty luisterde gedurende eenige oogenblikken in stilte, terwijl zij op een knielkussen zat en Prins voor en achteruit wiegde, totdat, warm en uitgeput door zijn nutteloos tegenpartelen om zich te bevrijden, hij in hare armen in slaap viel.

Op het laatst toen de muziek eindigde, zeide Betty ernstig:

»Wilt gij nog eens datzelfde zingen, dat gij gezongen hebt toen ik dacht, dat gij een engel waart?»

»Ik weet niet meer wat het was?»

»Het was: Dit zijn zij, die uit groote verdrukking kwamen».

»O ja! nu herinner ik het mij».

En de zachte, heldere stem klonk door de stille kerk en het orgel verhief zich en begeleidde de schoone woorden, totdat Betty het bijna niet meer dragen kon.

»Is het uit?» vroeg zij toen de laatste noot wegstierf.

Nesta Fairfax keerde haar glanzend gelaat naar het kind.

»Gij vindt het even mooi als ik, meisjelief!» zeide zij; maar gij moet niet schreien. Weet gij, waar die woorden gevonden worden?»

Zij legde hare armen om haar heen en trok haar tegen zich aan, terwijl zij sprak.

»Ja», zeide Betty knikkende; »ik weet er alles van, ik heb het wel zeshonderd maal gelezen geloof ik, en ik ken dat vers van buiten. Ik zou er u zoo graag iets van vragen».

Nesta wachtte, en toen zeide Betty met eenige moeite:

»Ik wilde zoo gaarne ééns tot een van die behooren, en ik ben bang, dat dit nooit gebeuren zal. Onlangs sprak ik met den ouden doodgraver; het eerste gedeelte van het vers past niet voor mij, en het laatste gedeelte niet voor hem — ten minste dit zeide hij. Ik zou wel eens willen weten of beide deelen voor u geschikt zijn».

Nesta keek Betty een beetje verlegen aan; daarna

keek zij vóór zich, want hare oogen vulden zich met tranen.

»Misschien ja,» zeide zij zacht; »ik zou wenschen dat zij voor mij pasten».

»En kunt gij mij zeggen, hoe ik door verdrukking kan komen? Ik wilde er zoo gaarne door, zoodat ik geheel gereed ben voor den hemel».

»Kindlief als Gods bedoeling is, dat gij ze hebben moet, dan zal Hij ze op Zijn tijd wel zenden. Verlang nooit naar verdriet; dat zal spoedig genoeg komen, als gij ouder wordt».

»Dat zegt Betje ook; zij zegt ons, dat als wij zoo oud zijn als zij, wij dan zullen weten, wat moeite en verdriet is. Maar veronderstel eens, dat ik niet oud word? Violet werd ook niet oud. En ik ben zoo bang, dat ik niet in den hemel zal komen. Ik mocht er eens buiten gelaten worden, omdat ik niet door verdrukking geweest ben. Ik wensch niet buiten gelaten te worden. Ik wensch in het midden van hen allen te zijn. Ik wensch er te zingen en een kroon en een palm te hebben en ik wensch, dat iemand vraagt, wie ik ben; en dan moet ik het antwoord hooren, »zij kwam door verdrukking!» O zeg mij hoe kan ik er komen! Mijnheer Roper zeide, dat gij mij vele dingen zoudt leeren».

Betty's stem was welsprekend in haar smèekenden toon en Nesta zweeg een oogenblik; toen zeide zij:

»Moeite brengt ons niet in den hemel; zelfs verdrukking en martelaarschap niet. Weet gij niet, wat

er ons brengt? Waarom kwam Jezus Christus in de wereld? Waarom stierf hij? Wilt gij een liedje met mij zingen? Ik denk, dat gij het wel kent”.

Betty keek verrukt.

»En wilt gij dan orgel spelen?»

»Ja”.

Daarop begon Nesta te zingen, en Betty's lieve, zachte stem zong mee, want zij kende de woorden wel:

Er is een groene heuveltop,
Daar buiten Sion's muur,
Waar onze Heer aan 't kruishout hing,
Hij, die ons kocht zoo duur.

Wij weten 't niet, wij weten 't niet,
Hoe Hij daar voor ons leed,
Maar wel gelooven wij gewis,
Dat Hij het voor ons deed.

Hij stierf, Hij stierf voor onze schuld,
Hij maakte 't voor ons goed,
En zoo gaan wij den Hemel in,
Gewasschen in Zijn bloed.

Er was geen ander, die zoo goed
Die schuld voor ons voldeed,
Neen, Hij alleen, Hij kon dit doen,
Hij was 't, die voor ons leed.

O dierbaar, dierbaar mint Hij ons,
En wij ook eeren Hem,
Vertrouwen op Zijn zaal'gend woord,
En luist'ren naar Zijn stem.

»Kunt gij mij nu zeggen waarom de Heere Jezus Christus stierf? Wat zegt het lied?»

Hij stierf, hij stierf voor onze schuld,
Hij maakte 't voor ons goed,

zeide Betty zachtjes.

»Ga door».

En zoo gaan wij den Hemel in,
Gewasschen in Zijn bloed.

»Dus hoe kunnen wij in den Hemel komen?»

»Omdat Jezus voor ons stierf».

»Ja, Hij stierf opdat gij naar den hemel zoudt gaan Betty; Hij deed dat alles en gij hebt er niets voor te doen. Als gij slechts Jezus uw hartje geeft en het in Zijn bloed wast, dan zal niets u uit den hemel houden».

»Maar als ik ondeugend ben?» vroeg Betty. »Ik heb God zoo dikwijls gevraagd mij een nieuw hart te geven en mij in Jezus bloed te wasschen, en soms denk ik, dat hij het gedaan heeft; maar dan verval ik weer in 't kwaad, en Betje zegt dat alleen goede kinderen naar den hemel gaan».

»Ik geloof, dat Jezus u wil leeren goed te zijn als gij 't Hem vraagt, en gij moet niet verwachten, dat gij op eens goed zult zijn. Ga altijd tot Hem, als gij ondeugend geweest zijt en zeg Hem alles en vraag Hem u te helpen goed te zijn. Hij bemint u, Betty, en Hij wil altijd naar u luisteren en u op uwe gebeden antwoorden».

Betty's blauwe oogen waren sterk op de spreekster

gericht, en hare kleine lipjes begonnen zich vast besloten te krullen.

»Ik wil goed zijn», zeide zij; »ik heb Jezus lief en ik wil Hem gedurig vragen, mij van het kwade af te houden».

Toen zeide zij na een oogenblikje zwijgens:

»Zijt gij door verdrukking geweest?»

»Ik heb veel verdriet gehad». En een droevige trek kwam op Nesta's gelaat.

»De oude man zei, dat hij heel veel verdriet had gehad en hij zeide mij, Mijnheer Russell ook. Verdriet beteekent altijd als de menschen sterven niet waar?»

»Er is verdriet grooter dan de dood», zeide Nesta ernstig. »Geve God, dat gij dit nooit moogt kennen!» Daarop met een verandering in hare stem zeide zij vroolijk: »Zoek niet naar verdriet, lieveling; Jezus wil u gelukkig zien. Zullen we nu nog één gezang zingen, want dan moet ik gaan».

Betty zong verrukt mee toen Nesta begon:

Daar is een vriend voor kinderen klein».

Nadat dit uit was, vroeg Nesta:

»Wat bedoeldet gij, Betty, toen gij zeidet dat een zekere Mijnheer Roper gezegd had, dat ik u zou onderwijzen? Wie is Mijnheer Roper?»

Betty zeide het haar, terwijl zij zooveel zij kon het gesprek, dat zij met hem gehad had, herhaalde; en

Nesta lachte hardop toen zij den oorsprong ontdekte van de »dame die onderwees”.

»Hij bedoelde Moeder Natuur, Betty — een heel andere onderwijzeres dan ik”.

»Kent gij haar dan, waar woont zij?”

»Ik zal u haar toonen, als wij elkander weer ontmoeten. Gij ziet haar elken dag, Betty. Nu moet ik gaan. Goeden dag. Is dat een klein hondje, dat gij daar in uw schort hebt gerold? Ik dacht, dat het een pop was. Nu, Dick, gij kunt gaan”.

Dick Green, een flinke stevige dorpsjongen verscheen van achter het orgel en volgde Juffrouw Fairfax door de kerk. Maar Betty wachtte; zij had twee rozen meegebracht voor het graf van Violet en zij ging naar de plaats, waar zij ze zoo lang neergelegd had en bracht ze naar de andere zijde der kerk, waar zij ze op de gewone plaats neerlei. Daarop Prins roepende, die uit zijn slaap was wakker geworden en nu iederen hoek der kerk doorsnuffelde met neus en pooten, ging Betty naar huis.

Nesta Fairfax had haar getroost, maar had haar verslagen klein hartje niet geheel voldaan en de bezige

hersentjes trachtten nog steeds het probleem op te lossen.

Betty was niet de eenige bezoeker der kerk dien dag.

Douglas verdween na de thee, en na bijna twee uur weg geweest te zijn, kwam hij terug, heel vermocid en heel boos.

Eindelijk vertelde hij Molly, dat hij het orgel bespeeld had.

»Ik ben erg bang, dat ik het afschuwelijke oude ding gebroken heb, en ik houd niet van Dick Green! Hij nam mijn geld en liep weg, ik heb den slinger uren achtereen op en neer gewerkt; hij zeide mij dat de muziek na een kwartier wel komen zou. En dat gebeurde niet, maar het orgel gaf geweldige zuchten en geluiden; nog nooit hebt gij zulk een leven meer gehoord — net als Mijnheer Giles als hij na de thee in slaap valt! Het is een geducht vermoeiend werk den slinger steeds door op en neer te halen; ik hoop, dat ik het niet gebroken heb. Ik denk dat er iemand vóór op moet spelen, maar het voorste gedeelte zit op slot. Maar ik heb een soort avontuur gehad. Toen ik er uit kwam, stond daar een vreemde heer, die naar een van de graven in de kerk keek, daarom ging ik eens zien, waar hij naar keek, en het was het steenèn beeld van een klein meisje en er waren eenige rose rozen in hare handen.

Betty ging vlak naast haar broertje staan toen hij zoo ver was en vroeg gejaagd: »Wat zeide hij van de rozen?»

»Hij keek mij héél boos aan; en ik vouwde mijne armen over elkaar en keek boos terug — zoo”.

En Douglas rimpelde zijn voorhoofd zooveel hij kon en keek zoo nijdig, dat Molly er bang van werd, hoewel de oneerbiedige Betty hardop lachte.

»Wat doet gij hier?” zeide hij. »Hebt gij deze rozen hier gelegd”.

»Nee”, zeide ik. Mogen zij daar niet zijn? dan zal ik ze wegnemen”. En toen keek hij nog veel boozer en zeide, »waag niet er een vinger naar uit te steken! en toen zeide hij iets in zich zelve, dat de kerk tegenwoordig altijd vol kinderen was. Maar ik heb niet erg naar hem geluisterd; ik keek naar het kleine meisje en dacht na en toen heb ik op diezelfde plaats een heel mooi verhaaltje bedacht, zoo iets als de sprookjes, die wij in onze groote boeken lezen. Ik zal het u dadelijk vertellen. Ik zeide hem, dat ik dacht, dat ik hen zeggen kon van waar de rozen kwamen. En toen zeide hij: »Van waar dan?” En ik zeide tot hem, dat het kleine meisje een slapende schoonheid was, die op een prins wachtte, die naar haar toe zou komen en haar kussen en haar wakker maken; maar hij was nog niet gekomen, zoodat eene fee over haar waakte, totdat hij kwam, en elken avond bij maneschijn zou die eenige bloemen brengen, en daarin kruipen en bij haar slapen om al de booze geesten af te weren, en die zoude liederen voor haar zingen in den nacht en haar verhaaltjes vertellen en haar troosten”.

»Maar», viel Molly in de rede, »als zij sliep, hoe kon zij dan de fee hooren».

»Gij zijt te slim! Als gij eens even wilde wachten. Ik zou juist gaan vertellen, dat zij 's nachts hare oogen open deed, maar zij kon niet opstaan. Ik was juist zoover gekomen, toen de heer zeide: »Foei!» en toen zeide hij mij weg te gaan en niet meer in de kerk te komen stoeien — dat zeide hij. Hij was een soort van donker boos kijkenden boeman, en ik zal — nu ik heb niet met hem afgedaan!»

Deze vreeselijke bedreiging werd vergezeld van een zeer beduidend hoofdschudden; maar Betty riep opgewonden uit:

»Gij weet er niets van! Hij is de vader van dat kleine meisje en hij gaat naar haar graf om zijne gebeden op te zeggen en te weenen. Ik weet meer van hem af dan gij, ziet gij!»

„Wat weet gij?»

Maar Betty liep weg, Prins onder haar arm dragende, en riep, toen zij wegging met een soort van trots in hare stem: »Prins en ik, wij weten alles van hem en van haar en van de rozen; dat is ons geheim».

VII.

DE HOOIBOUW.

Eenige dagen hierna, nam Betje al de kinderen mee om thee te drinken op eene oude boerderij, twee mijlen ver weg. Een gedeelte van den weg reden zij in een boerenwagen, en zij waren allen zéér vroolijk, want het was de tijd van den hooibouw — een tijd van groote vreugde voor alle kinderen en voor de kleine Stuartjes een nieuwe en verrukkelijke bezigheid. Zij hadden thee gedronken op een van de velden onder een schaduwrijken olmboom, en zouden juist uit elkander gaan, om nog eens wild in het hooi te stoeien, toen over het veld in de verte Nesta Fairfax aankwam. Zij kende klaarblijkelijk vrouw Crump, de boerin, zéér goed, want zij ging zitten en begon over hare heele familie te praten, totdat zij Betty in 't oog kreeg.

»Hé, dat is mijn kleine vriendin!» zeide zij opstaande en haar omhelzende; »en zijn dit uw broeders en uw zusje?»

Betty bloosde van verrukking en stelde de een na de ander voor met groote gewichtigheid en Nesta won dadelijk al de harten door dat zij in hunne pret deelde. Haar lach was even vroolijk als de hunne en zij kon even hard loopen als een van de kinderen.

»Gij zijt nog al een aardige volwassen dame», zeide Douglas goedkeurend, toen zij eindelijk afscheid nam; »gij zijt niet zoo saai en dom als groote menschen gewoonlijk zijn. Wilt gij ons eens op onze boerderij komen bezoeken? Ik zal u dan de liefste witte muisjes laten zien in den stal van Sam, en daar zijn een massa gemakkelijke boomen in den boomgaard om in te klimmen als gij daar van houdt!»

»En ik zal u een klein kalfje toonen, slechts twee dagen oud», ging Molly voort, en drie zwarte en witte katjes op een vliering, met een heeleboel appels aan den anderen kant; wij hebben grappige dingen op onze boerderij, als gij maar komen wilt».

»En een wip en een schommel», zeiden de tweelingen.

»En wat zal Betty mij toonen? vroeg Nesta, vroolijk.

»Ik denk, dat ik u de bloemen en de vergeet-mij-nietjes en de waterkers in de beek zal laten zien», zeide Betty nadenkend.

»Dan moet ik waarlijk komen, met zulk een heerlijk programma vóór mij», zeide Nesta. En zij kuste ze allen, zeide tot Betje dat zij jaloersch was van haar troepje, maakte nog eenige grapjes met den ouden Crump en zijne vrouw, en vertrok, een waas van vriendelijkheid

en vroolijkheid achterlatende, die zij overal bracht, waar zij kwam.

»Wat een aardige jonge dame», zeide Betje; »wie is zij, vrouw Crump?»

»Wel zeide vrouw Crump, plechtig met het hoofd schuddende, er is een droevige geschiedenis aan hare familie verbonden. Mijn nicht, die door mijn man en mij is opgevoed als een van onze eigen kinderen, is meid bij Mevrouw Fairfax, en zij weet alles van hen af, zooals niemand anders. Ziet gij, zoo is het. Zij waren stadsmenschen en vestigden zich hier voor verandering van lucht. Zij huurden kamers in de boerderij van vrouw Twist; daar waren Mevrouw Fairfax, de twee jonge dames en een vroolijke jongeheer, de zoon, die voor een of twee dagen soms over kwam, maar hij bleef nooit lang. Mevrouw Fairfax was zoo trotsch als men maar denken kan, en heel koud en statig, behalve voor haar zoon, zegt Jane; voor hem kon zij niet genoeg doen, zij ging geheel in hem op! Jane ging met hem terug naar de stad, maar zij zegt, dat de manier, waarop de jonge man leefde, genoeg was om het hart eener moeder te breken. Hij werd steeds slechter; en toch, hoewel zijne moeder hem soms beknorde en hem de les las, zij wilde het niet zien, betaalde zijne schulden en liet hem zijn gang gaan. Juffrouw Nesta was geëngageerd en Jane zegt, dat haar vriend alles deed, wat hij kon, om haar broeder bij te staan en hem op het rechte pad te houden, maar het hielp niets. En nu zoo

wat twee jaar geleden, kwam het einde. Mijnheer Arthur had twist bij een speeltafel; dat was het begin; daarna teekende hij een wissel, die niet van hem was, — ik geloof dat zulks vervalschen heet, — en de heer, wiens wissel het was, daagde hem voor het hof; hij wilde het niet sussen en het was het praatje van de stad, zeide Jane. Zijne moeder zou het wel voor hem betaald hebben, ofschoon het haar geruïneerd had, maar zij mocht niet; en hij werd voor zeventien jaar over de zee naar de gevangenis gebracht. Jane zegt, dat toen Mevrouw Fairfax in een steen veranderde; zij sloot het huis in de stad en ging weg naar een vreemde plaats met een langen naam — ik heb dien vergeten; en daarna kwam zij terug, kocht Holly Grange, dat zulk een mooi oud huis is, als gij maar denken kunt; het behoorde aan zekeren Kolonel Sparks, die een jaar geleden stierf; het ligt zoo wat een mijl van hier, aan den anderen kant van dat bosch, dat gij ginds ziet. Maar ik verveel u met dit lange verhaal”.

»Ik hoor het gaarne”, zeide Betje en Betty luisterde ook, al was voor haar een groot deel onbegrijpelijk. Zij zat met Prins in hare armen, op het gras dicht bij en hare vlugge, kleine oortjes luisterden naar elk woord.

»Nu”, zeide vrouw Crump, met een zucht, er valt niet veel meer te vertellen. Jane zegt, dat Mevrouw Fairfax zich zelve opsluit en geen enkelen bezoeker ontvangt. Juffrouw Grace, de cudste dochter, die nooit heel sterk was, is altijd ziek, heeft een zéér grillig,

lastig humeur, en maakt iedereen verdrietig, die in hare nabijheid komt. Juffrouw Nesta is de eenige, die altijd vriendelijk is; Jane zegt, dat zij zoo lief en zacht is, dat zij al de kuren en onbillikheden van hare zuster als een engel verdraagt, evenals de ijzige koelheid harer moeder. Zij heeft haar lijden ook gehad, arme ziel! Jane zegt mij, dat Mevrouw Fairfax haar noodzaakte haar engagement te verbreken met haren aanstaande; hij was nog familie van dien heer die den wissel verloor, en zij wilde niet, dat het engagement zou doorgaan, op geen enkele voorwaarde. Jane zeide, dat haar aanstaande een gesprek had met Mevrouw Fairfax; hij was nog al een hoog en machtig heer; verliet de kamer zoo wit als een doode en verklaarde dat hij nooit een voet meer over den drempel wilde zetten. Jane denkt, dat Mevrouw Fairfax toen buiten zich zelve van woede was en hem vreeselijk moet beleedigd hebben. Hoe dan ook, alles was uit. Het is een wereld vol droefheid Vrouw Duff. Maar het spijt mij voor Juffrouw Nesta. De andere dames verlaten bijna nooit hun huis en erf en zij zouden Juffrouw Nesta ook gaarne binnen houden; maar zij komt wel eens naar mij en maakt een praatje en zij leest een hoofdstuk en bidt met grootvader. Zij is een zeer lieve jonge dame, en niemand, die haar ziet, zou zeggen, dat zij zoo veel geleden had".

»Heeft zij verdrukking gehad?» vroeg Betty plotse-
ling opziende.

»Wel heb ik van mijn leven! dat zoo'n kind dat alles heeft afgeluisterd!» riep Vrouw Crump uit. »Wat weet gij van verdrukking, juffertje?»

»Ik weet dat het beteekent, moeite of verdriet». En Betty's gelaat stond zéér ernstig terwijl zij sprak.

»Loop heen en speel met de anderen», zeide Betje spoedig, »en maak uw hoofdje niet moe met iemand anders zijn verdriet. Er is reeds meer dan genoeg leed in de wereld, maar uw tijd daarvoor is nog niet gekomen».

»Ik wou dat die kwam», zeide Betty zacht, »en dan kon ik dien tekst op mij zelve toepassen».

Maar Prins verstond alleen de fluisterende woorden en hij kwispelde met zijn' staart, alsof hij het begreep.

Dien avond voegde Betty nog eenige regels bij haar avondgebed. Zij zeide het gewoonlijk hardop aan Betje's schoot, maar het was niet de eerste maal, dat zij gezegd had, »ik moet God een geheimpje toefluisteren», en Betje liet haar dan maar begaan.

»Zij is een grappig kind», zeide zij tot haar broeder; »soms ondeugender en lastiger dan al de anderen te zamen, en soms zoo engelachtig, dat het mij niet verwonderen zou, als zij vroeg stierf. Maar men weet niet, hoe men haar aanpakken moet».

Betty's geheim was het volgende:

»En goede God, wil Prins zijne zonden vergeven, en hem in den Hemel opnemen als hij sterft, en laat mij door groote verdrukking komen, zoodat ik aan uw volk in den Hemel gelijk moge worden».

Toen de hooibouw op Brook Farm begon, kende de vreugde der kinderen geen grenzen. Elk oogenblikje van den dag waren zij uit op het veld, en als de groote wagenvrachten hooi wegreden, waren zij trotsch en tevreden, dat zij geholpen hadden bij het werk. Prins had evenveel plezier als de anderen, maar hij verliet de zijde zijner meesteres nooit lang. Eens op een avond, toen de vermoeide hooiers uitrustten, nadat zij de laatste lading op den wagen gebracht hadden, bedacht Betty, die bij de kar rondanste, om de ladder te beklimmen, die tegen den wagen aanstond.

»Kom», riep zij Douglas en Molly toe, »laten wij naar huis terugrijden».

Zij klommen naar boven, door niemand opgemerkt, en dansten op en neer van verrukking toen zij boven waren. Daar ontdekte Betje hen en in haar schrik en angst over hunne gevaarlijke positie, stoof zij naar hen toe en schreeuwde zoo hard zij kon. De paarden schrikten en sprongen op zij, en Douglas, die vlak bij den kant stond viel en tuimelde met een geweldigen smak op den grond. Het was het werk van een oogenblik hem te grijpen en onder de wielen uit te krijgen, die hem gelukkig niet raakten; maar hij werd in huis gedragen bedwelmd en bewusteloos en Molly en Betty werden met verslagen, witte gezichten naar beneden gehaald en in huis gezonden.

»Het is uw schuld», fluisterde Molly tot de verschrikte Betty; »gij liet ons boven komen. En nu gaat Douglas

sterven! Ik denk dat hij al dood is. Gij zult een moordenaars zijn en gij zult naar de gevangenis gezonden en opgehangen worden!”

En Betty geloofde deze bewering en kroop naar de gang bij de slaapkamer van Douglas, met schrik en beving. Zij schuilde in een hoekje neer en Prins kwam naar haar toe, zette zijne beide pooten op haar schouder, en likte haar gezichtje en blafte alsof hij haar begreep. Het duurde lang vóór dat Betje uit de kamer kwam en toen verspilde zij weinig woorden aan de kleine schuldige.

»Ga naar bed, ondeugend kind, en zeg jonge Juffrouw Molly, dat zij ook moet gaan. Gij doet nooit iets zonder ondeugend te zijn, en het is een zegen, dat uw broertje niet dood is”.

»Zal hij beter worden Betje?”

Maar Betje gaf geen antwoord, en het duurde lang, vóordat de beide kleine meisjes dien avond in slaap vielen, zoo ongerust waren zij over het lot van hunnen broeder.

Douglas was alleen bedwelmd en geducht gekneusd en geschokt. Betje hield hem gedurende twee of drie dagen in bed en de beide kleine meisjes waren onbetaalbaar in hunne zorgen en oplettendheden. Hij nam hare diensten zeer gewillig aan, en genoot van zijnen gewichtigen en belangwckkenden toestand.

»Wat zouden jullie meisjes gedaan hebben, als ik gestorven was?» vroeg hij. »Wie zou dan uw leidsman geweest zijn?»

»Gij zijt mijn leidsman niet», zeide Betty dadelijk. »Niemand is mijn leidsman; ik leid mij zelve».

»Ik weet niet, wat ik zou gedaan hebben», zeide Molly nadenkend. »Dan had ik met Betty moeten gaan. Ziet gij, ik zou haar hebben en de tweelingen hebben elkaar. Ik geloof niet, dat Bobby en Billy een van ons erg missen zou, als wij stierven. Wij zouden even zijn als gij stierft, Douglas, twee aan twee; maar ik ben blij, dat gij beter wordt».

»Gij zoudt niet met mij gegaan zijn Molly», zeide Betty, met een beslist hoofdschudden, terwijl zij zich bukte om Prins te liefkozen, »omdat gij één te veel zoudt geweest zijn. Wij zijn twee aan twee, zonder u. Ik heb niemand bij mij noodig dan Prins. Gij zoudt de onevene geweest zijn, als Douglas gestorven was, zooals ik vroeger was».

»Prins is maar een hond, zeide Molly, met krullende lippen. Ik zou niet twee willen zijn met een hond».

Betty's oogen schitterden gevaarlijk.

»Prins is veel liever dan gij zijt — veel liever; en gij zijt jaloersch, omdat hij van mij houdt en niet van u. Hij behoort mij alleen, en ik houd van hem en hij houdt van mij; en ik houd meer van hem, dan alle menschen in de wereld bij elkaar, daar nu».

»Gij behoeft niet driftig te worden. Hij is een flauwe,

domme hond, en Giles zeide gisteren, als hij merkte, dat hij op zijne schapen joeg, hij hem eens goed zou slaan; en ik hoop, dat hij het doen zal, want gisteren joeg hij bijna achter de schapen”.

»Als gij tweeën klaar zijt met uw gekibbel, zou ik wel eens wat willen zeggen. Mijn hoofd doet pijn. Ik geloof, dat ik graag wat van die gelei zou willen hebben, die Betje voor mij maakte; dat zal wel helpen”.

De woede der kinderen bedaarde. Beiden vlogen om den wensch van Douglas te vervullen; want had Betje ze niet ter oppassing achter gelaten, en had zij hen ook niet gewaarschuwd niet hard bij hem te praten, uit vrees van hem op te winden?

»Ik ben blij, dat gij beter wordt”, zeide Betty het eerst. »Ik zag gisteren Juffrouw Fairfax in de kerk, en zij vroeg mij, hoe gij het maakte”.

»Wat deedt gij in de kerk?” vroeg Douglas. »t Was geen Zondag”.

»Prins en ik gaan heel dikwijls naar de kerk”, zeide Betty een wijs gezicht zettende. »Wij hebben daar verscheidene dingen te doen, maar wij vertellen niet aan iedereen, wat wij doen”.

»Bespeelt gij het orgel” vroeg Douglas gejaagd.

»Neen, maar wij hooren het bespelen, en wij zingen — en wij — nu wij doen nog een heeleboel andere dingen.

»Ik zal den volgenden keer als gij gaat, met u meegaan” en de toon van Douglas was zeker.

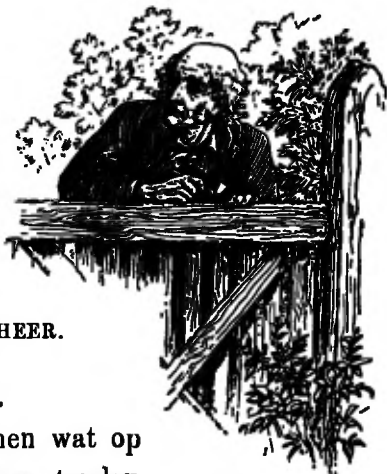
»Neen”, zeide Betty; »gij zult één te veel zijn. Ik heb Molly niet noodig en u ook niet. Ik heb Prins en ik heb niemand anders noodig”.

Aldus luchtte zij dagelijks haren triomf, en door zulke gesprekken openbaarde zij, hoeveel zij geleden en gevoeld had in vervlogen tijden, toen zij zoo gedurig buiten alles werd gehouden. En Prins werd dagelijks gezelliger. Betty had nooit cenigen twijfel, dat hij haar niet begrijpen of niet om hare geheimpjes geven zou. Hij sliep in een mandje aan het voeteneinde van haar bed. 's Morgens ontwaakte zij door dat hij haar likte en hij vond niets prettiger, dan met haar onder de dekens te kruipen. Terwijl zij zijn zwart neusje onder hare zachte kin nam, legde hij een poot op elk harer schouders en viel zoo vast in slaap. Betty lag dan volkomen stil en staarde hem met lieve oogjes aan, en zoo nu en dan zei zij in zich zelve: »Gij zijt mijn eigen beestje, mijn lieveling, en ik houd van u”.

VIII.

HET LAPWERK VAN DEN HEER.

»Goeden morgen meisjelief».

Betty en Prins hadden samen wat op en neer gewandeld en plotseling stonden zij voor den ouden koster, die over het hek van zijne woning leunde en een kort aarden pijpje rookte.

Betty's gelaat glimlachte van genoegen.

»Mag ik binnen komen en uw huisje zien?» vroeg zij. »Prins en ik wilden gaarne iets te doen hebben. Douglas en Molly liggen in eene hangmat en maken vertelseltjes en bij de tweelingen hooren wij niet».

»Kom binnen, kom binnen, liefje, gij zijt welkom»; maar het is een saai huisje met mij alleen er in; vroeger was 't er heel anders». Hij wees den weg langs een smal pad, waar aan beide zijden kool en doperwtjes groeide, en liet haar een keukentje binnentreden, schoon, maar een beetje slordig. Betty keek rond met de verbaasde oogen van een kind. Er waren groote schelpen op den schoorsteenmantel, een opgezette uil op een hoekkastje en een menigte andere grappige dingen op enkele planken in een afgelegen hoekje.

Toen klom zij in een grooten schommelstoel.

»Dat is heerlijk», zeide zij, »dat is bijna net zoo aardig als een hobbelpaard, als men gauw gaat».

De oude man keek een oogenblikje naar haar, ging toen in de vensterbank zitten en rookte weer door. Als Betty zich eenige oogenblikken hard geschommeld had, vroeg zij:

»Hebt gij van daag weer graven gegraven?»

»Neen; het is veertien dagen geleden, sedert ik het laatste dolf; het seizoen is éénig gezond geweest».

»Wat hebt gij dan gedaan?» vroeg het kind.

»O, ik laat den tijd niet verloren gaan; er zijn verscheidene dingen, die ik bij de hand neem. Ik rooi mijn aardappels, werk 's morgens een beetje in mijn tuintje en maak mijn kerkhof netjes, en dan kook ik een beetje voor mijn middagmaal en dan houd ik een praatje met mijne bureu. Ik ben een gezellig soort mensch al ben ik alleen. En soms lees ik ook wel eens. Denkt gij nog wel eens over dien tekst, waarover wij laatst 's middags spraken?»

Betty knikte.

»Ik denk er altijd over», zeide zij, terwijl zij met de beweging van haar stoel ophield en met deftige, ernstige oogen naar hem opkeek.

»Zoo, ik ook! Ik heb heel wat gelezen ook; wat is die Bijbel toch een gewichtig ding, ik heb er den laatsten tijd heel wat over gedacht. Uw kalme toon van zeggen, dat ik bereid moest zijn om te sterven,

als ik door verdrukking was geweest, deed mij nadenken. Ik kon dat wasschen niet goed begrijpen, en daarom heb ik het eens opgezocht. En uit het oude Boek heb ik begrepen, dat ik de zwartste zondaar ben, die er op Gods aardsbodem leeft”.

»Hoe vreeselijk!» zeide Betty op een bevreesden, verschrikten toon; »en gij zeidet mij dat gij zoo goed waart! Ik wist niet, dat groote menschen slecht konden zijn; dit dacht ik alleen maar van kinderen. Hoe hebt gij dit ontdekt?»

»Wel, toen ik las, hoe wij behoorden te leven, toen begon ik na te denken. Ik heb eens in de zendbrieven gebladerd en voelde mij toen zeer ter neer geslagen. En dan dacht ik weer bij mij zelve, misschien waren Paulus en dergelijke te gestreng; daarom las ik in de evangeliën, want ik heb altijd gehoord, dat de evangeliën liefde prediken en niet veroordeeling; maar ik werd ook daardoor niet vertroost, in het geheel niet — zelfs niet toen ik het hoofdstuk opsloeg waarin gesproken wordt over de schapen, dat ik zelfs van buiten leerde, toen ik een kind was. Dat zegt: »Mijne schapen hooren mijne stem, en Ik ken ze en zij volgen Mij”. En ik zeide tot mij zelve, »Ruben, gij hebt nooit naar Zijne stem gehoord; gij zijt uw geheele leven uw eigen gang gegaan en gij hebt Hem niet één dag gevolgd in al die acht-en-zestig jaren, die gij op deze gezegende aarde hebt doorgebracht!” Nu, toen dacht ik, dat het beter was, als ik dat gebed eens opzei, dat

mijne lieve oude buurvrouw mij leerde: »Wasch mij en ik zal witter zijn dan sneeuw». En toen kreeg ik verleden Dinsdagavond om zeven uren ongeveer het antwoord».

De oude man rustte, nam zijn pijp uit zijn mond en keek naar boven naar de zwart geworden balken in zijn kleine keuken met een bevenden glimlach op zijne lippen, terwijl Betty, met gefronste wenkbrauwen, moeite deed om hem te volgen in hetgeen hij zeide.

»Ik draaide de bladen van het oude Boek om», ging hij voort, »toen ik bij een tekst kwam, die mij vol in het gelaat staarde, en rondom was er een dikke, zwarte lijn geteekend, dat had mijne oude buurvrouw gedaan. Ik zal het voor u lezen, meisje».

Hij stond op en nam van de plank een grooten familiebijbel. Terwijl hij hem op de tafel lei, draaide hij met bevende hand de bladen om en toen klonk zijne stem op een plechtigen, triomfeerenden toon »Kom dan en laat ons te zamen rechten, zegt de Heer: al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol». Mijne knieën begonnen te beven, want ik zeide tot mij zelve: »Ruben, dat is des Heeren stem tot u». En ik viel neer op den grond, juist op de plaats, waar gij zit Jongejuffrouw en ik zeide »Amen zoo zij het, Heer». Ik stond op met een gewasschen ziel — gewasschen in het bloed des Lams».

Er was een oogenblik stilte; de houding van den ouden man, zijn blik naar boven, zijn plechtige woorden, verschrikten Betty en maakten haar verlegen.

»En nu begrijpt gij den tekst!» zeide zij ten laatste nadenkend, terwijl zij Prins opnam en hem in haren schoot legde.

»Vroeger of later zal ik hem zeker vatten, was het antwoord van den ouden Ruben; maar de Heer zal mij daar plaatsens, Hij heeft mij gewasschen”.

»Dat is het wat Juffrouw Fairfax zeide; zij zeide, het was geen verdrukking, die ons naar den Hemel zou brengen. Zij liet mij zingen:

Er was geen ander, die zoo goed,
Die schuld voor ons voldeed;
Neen, Hij alleen, Hij kon dit doen
Hij was 't, die voor ons leed!

Maar ik ben zeker, dat God mij niet in het midden van zijn volk om den troon wil plaatsens, als ik niet door verdrukking geweest ben; ik ben zeker, dat hij *dat* niet doen zal! het zal zijn alsof ik iets verkeerd deed, als ik tusschen hen ging staan; en o ik zou daar zoo gaarne zijn! ik zou daar zoo gaarne zijn!”

Tranen kwamen in hare oogen, en Prins keek verbaasd op, waarom zijne meesteres hem zoo krampachtig stijf vast hield.

Ruben keek haar aan, krabde zich verlegen achter de ooren, en ging toen op eens vast besloten rechtop staan.

»Kom, kind-lief, volg mij; ik ga naar de kerk”.

Betty sprong op; hare tranen waren weggeveegd; en zij en Prins dansten aan de zijde van den ouden man, haren twijfel en hare vrees voor een tijd vergetende.

Maar Ruben was zeer stil. Hij leidde haar in de koele, donkere kerk en naar den zijvleugel naar het graf van kleine Violet Russell. Daar bleef hij staan en vestigde de blikken van het kind naar boven op het gekleurde raam.

»Kunt gij den tekst lezen, meisje-lief?»

»Ja», zeide Betty vroolijk; »wel, zelfs Bobby en Billy kunnen dat: »Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet».

»En dat zegt de Heer», zeide de oude man. »Zeide Hij, dat de kinderen verdrukking moesten hebben, vóór dat zij tot Hem komen? Wel neen, zeker niet! En als gij, kleine jonge juffrouw, rechtstreeks in Zijne armen gaat, als gij in den Hemel komt, dan zult gij veilig genoeg zijn, en Hij zal weten, waar u te plaatsen».

Betty's kleine gelaat straalde van genot.

»En zal Hij mij lief hebben, zelfs als ik niet door verdrukking geweest ben?»

»Wel zeker zal Hij dat».

Betty zuchtte van verlichting.

»Ik zal u eens wat zeggen», zeide Ruben, »als gij gaarne wilt, dat die verdrukking u duidelijk gemaakt wordt, dan zal ik u meenemen, om oude Jenny te zien — »de preekende Jenny», zooals zij genoemd werd, want zij kon in de kerk beter spreken dan een dominé.

En zij is nu reeds twaalf jaar bedlegerig; maar zij kan een ieder uit den Bijbel leeren. Zij kent wel meer dan duizend teksten van buiten. Niemand kan het Jenny over den Bijbel lastig maken”.

»Is zij zéér ziek?» vroeg Betty.

»Zij is aan haar leger gebonden door rhumatiek, dat is alles; maar het is meer dan genoeg en onlangs dacht ik zeker, dat ik haar graf vóór Kerstmis zou graven”.

»Wilt gij mij meenemen, om haar te bezoeken?»

»Gaarne wil ik dat doen”.

Zij kwamen uit de koele kerk, langs den heeten, stoffigen weg, totdat zij een laag hutje bereikten met rieten dak. Ruben lichtte de klink van de deur op en stapte meteen naar binnen.

Er was een groot scherm juist aan den ingang bij de deur en eene stem vroeg dadelijk: »Wie is daar?»

»'t Is Ruben maar en een klein meisje, dat u gaarne wil bezoeken”.

En Betty werd om het scherm heen geleid bij een groot ledikant met vier stijlen, met smeteloos reine lakens en een mooie lappedeken er over. Achterover in kussens gelegen, lag een van de liefste,

zachtste oude vrouwtjes, die Betty ooit gezien had. Een gesloten, geplooiden nachtmuts omringde een lief, vervallen gelaat — een gelaat, dat keek alsof niets den vreedzamen glimlach er op kon verstoren, niets de vreugde en den vrede verduisteren, die in de zwakke blauwe oogen schemerde.

Betty stak haar kleine handje uit.

»Hoe gaat het u?» zeide zij. »Deze oude man heeft mij gebracht, om u te bezoeken; hij zeide mij, dat gij mij van verdrukking zoudt vertellen».

»Wel mijn lieve, kleine hartje! Licht haar eens op het voeteneind van mijn bed, Ruben. Och, wat een aardig, klein meisje! Wie is zij?»

»Zij logeert bij Boer Giles, en is voortdurend met haar geest bezig over verdrukking».

De oude vrouw ging een beetje voorover zitten en legde een rimpelige hand op het kleine, zachte handje van het kind.

»Wel liefje, vertel dan eens aan oude Jenny wat er is».

Betty deed dit gaarne, en begon zulk een lang onsamenhangend verhaal, dat het moeilijk was, haar te volgen. Jenny deelde haren angst niet geheel.

»Wel liefje, ieder van ons heeft verdrukking op de eene of andere wijze. Ik denk dikwijls, als ik naar mijn lappedeken kijk, die met verschillende stukjes aan elkaar zit, dat die juist een afbeelding van ons leven is — een beetje helderheid en dan weer wat duisternis; maar de duisternis wordt bij het licht gevoegd, en men weet

nooit precies wat de volgende lap zijn zal. Maar Hij die ze maakt, weet het. Hij werkt in het patroon, en de zwarte, donkere stukjes dienen alleen, om de heldere, die komen, des te beter te doen uitkomen”.

»Wel”, zeide Ruben, die in een stoel was neergevallen, ik herinner mij verscheidene donkere dagen in mijn leven; maar ik heb ook heldere gehad — één zéér helderen dag en dat was verleden Dinsdag. Dat was een mooie lap wit in mijn deken Jenny!”

»Verdrukking!” zeide de oude vrouw nadenkend. »Ik herinner mij verscheidene verzen daarover: »In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar heb goeden moed; ik heb de wereld overwonnen”. »Wij moeten door vele verdrukkingen, in het koninkrijk Gods ingaan”. »Wij roemen in de verdrukkingen; wetende dat de verdrukking lijdzaamheid werkt”. »Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking?” Ach, verdrukking is hard voor het vleesch, maar zij reinigt de ziel”.

»En heeft iedereen ze, uitgezonderd kinderen?” vroeg Betty met een ernstig gelaat.

»Ik geloof dat de meeste menschen ze hebben in den een of anderen vorm; de heiligen krijgen ze zeker, »want dien de Heer liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geeselt eenen iegelijken zoon, dien Hij aanneemt”.

»Wat beteekent kastijden?”

»Dat beteekent straffen, liefje; uw vader en uwe moeder straffen u soms, niet waar?”

»Neen nooit; alleen Betje.

»Nu goed; en doet zij dat niet om uw bestwil? Zij doet het niet, om u te plagen”.

»Ik denk wel, dat het voor mijn bestwil is”, zeide Betty twijfelend.

»Verdrukking zal altijd een verborgenheid zijn”, ging de oude vrouw voort, meer tot Ruben, dan tot het kind. »Wij moeten onze hoofden buigen en verdrukking aannemen, of wij het gaarne doen of niet; en het is verbazend vreemd hoe verschillend de menschen haar opnemen! Het schijnt mij toe, zooals de Bijbel zegt, dat het net een vuur is, en terwijl sommigen, evenals was, er zacht en week door worden, zijn anderen als klei — zij worden hard en onbuigbaar. Ik heb er velen van beide soorten gekend in mijn tijd; alleen door dicht te blijven bij de Hand, die kastijdt, gevoelt gij de verzachting en het geneesmiddel, dat haar heelt. Als gij veraf blijft, en den duivel invloed op u laat verkrijgen, dan wordt het steeds bitterder en zwaarder voor ons”.

»Ja”, zeide Ruben, »ik en de duivel hebben dikwijls te zamen geraadpleegd over mijne zonden, en hij weet hoe, ze zéér zwart te maken!”

Betty's ronde oogen en verlegen gelaat bij deze bevering deden Ruben een anderen toon aanslaan.

»Maar hier dit kleine meisje, Jenny, wil gaarne verdrukking hebben, uit vrees, dat zij later niet tot Gods volk zal behooren”.

De oude vrouw keek naar het kind en toen knikte zij haar vriendelijk toe.

»En gij zult ze hebben, liefje; de Heer zal ze zeker zenden; en als gij te midden der verdrukking zijt, dan zult gij u deze woorden van den Heer herinneren: »Zijt getrouw tot den dood, en ik zal u geven de kroon des levens”. Juist in verdrukking begeeft ons onze trouw; wij kunnen in de duisternis niet zien, en wij wantrouwen onzen Gids”.

Betty's gelaat helderde bij deze woorden op, en zij veegde eenige glinsterende droppels weg, die aan hare lange oogwimpers hingen.

»Geloofst gij zeker, dat ik ze hebben zal?” vroeg zij ontroerd.

»In den een of anderen vorm, zeker, en misschien vóór dat gij een groote dame zijt. Soms denk ik, dat het verdriet van kinderen even groot is, als dat van groote menschen”.

Betty hoorde niet veel meer van het gesprek, dat volgde. Oude Jenny had meer gedaan om haar te troosten en te voldoen dan iemand anders, en zij verliet de hut met Ruben, zeggende:

»Ik houd heel veel van Jenny, en Prins ook; wij zullen haar nog eens komen bezoeken”.

IX.

BETTY'S ONTDEKKING.

Molly en Douglas zaten boven in een appelboom in den boomgaard, laat op een' namiddag, toen Betty en Prins voorbij stormden.

»Heila! waar gaat gij heen?» riep Douglas uit.

Betty bleef even stilstaan en Prins ook, die zijn tong uit den bek liet hangen en vragend opkeek, terwijl hij naar adem hijgde.

Betty maakte een bokkensprong. »Ik ga morgen den dag doorbrengen bij Juffrouw Fairfax. Prins en ik. Hoera!»

En Prins danste om zijne kleine meesteres heen, verrukt blaffende.

»Dat geloof ik niet», zeide Molly, door het gebladerde heen kijkende. »Vroeg zij ons ook niet?»

»Neen, mij alleen; zij zeide, dat zij u een anderen dag zou vragen».

»Waar hebt gij Juffrouw Fairfax gezien?»

»In de kerk; zij heeft heerlijke muziek gemaakt, en Prins en ik hebben gezongen».

»Prins gezongen!» zeide Douglas minachtend. »Ik zou hem wel eens willen hooren!»

»Hij kan het», zeide Betty verrukt, »hij kan het

werkelijk. Hij maakt een klagend geluid in zijn keel, houdt zijn neus op en soms zijn kop in de hoogte, doet zijn' bek wijd open en geeft een aardig geluid. En hij kijkt erg gelukkig als hij het gedaan heeft; hij denkt, dat hij heel mooi zingt. Waar is Betje?"

»Zij wascht Bobby; hij is midden in een varkenshok gevallen, en kwam er erg vuil uit te voorschijn" .

»Is zij boos?"

»Natuurlijk, zij zal u niet toestaan naar Juffrouw Fairfax te gaan, als gij het haar nu vraagt" .

»Dan zal ik tot aan de thee wachten" .

Betty wierp zich zelve op het gras en Prins zat aan hare voeten, zijn' staart tegen den grond slaande en nauwkeurig lettende op iedere verandering, die er op haar gelaat kwam. Nu en dan hapte hij naar een paar vliegen; als Betty tot hem sprak, bewoog zijn heele lichaam van verrukking; hij scheen te leven van hare glimlachjes en liefkoozingen.

»Het moet heel saai zijn, den dag door te brengen met een groot mensch", zeide Douglas toen; »ik ben blij, dat zij mij niet gevraagd heeft; ik geef nooit wat om groote menschen" .

Zijn meesterachtige toon, toen hij dit zeide, troostte Molly, die bitter teleurgesteld was, dat zij niet was gevraagd.

»Ik houd van haar", riep Betty uit; »zij is de liefste groote dame, die ik ooit gezien heb. Zij lacht zoo gezellig en is niets stijf" .

»Nu, gij zult u vervelen, vóór de dag om is; gij zult zien, dat dit waar is! Molly en ik zullen een prettigen dag hebben. Zoudt gij gaarne weten, wat wij gaan doen?»

Molly luisterde aandachtig, want de plannen van Douglas waren altijd plotseling en onverwacht.

»Wij gaan uit, dadelijk na het ontbijt, met ons middagmaal in ons mandje en dan gaan wij naar den vijver. Ik ga een brug bouwen over het breedste gedeelte!

Beide zusters keken verbaasd bij deze onversaagdheid.

»Waar zult gij ze van bouwen?» vroeg Betty heel wijsgeerig.

»Van steenen en aarde. Wij zullen de aarde er in doen, en ik zal er wat planken opleggen en alles gelijk maken met wat stopverf die ik in den stal gezien heb».

»Gij zult in het water vallen en verdrinken», zeide Betty. En daarna sprong zij op en vloog naar huis om een handvol kleine groene appeltjes te ontloopen, waarmee haar nijldige broer haar gooide.

Betje maakte eerst eenige tegenwerpingen toen zij van Betty's uitnoodiging hoorde; maar toen zij wist, dat Juffrouw Fairfax haar kleine gast zou afhalen en beloofd had, haar weer veilig thuis te brengen, gaf zij de gevraagde toestemming, en dien nacht was Betty's slaap vol wonderlijke droomen over het af te leggen bezoek.

Den volgenden morgen ontwaakte zij zéér vroeg, en zij had allerlei verhalen aan Prins te doen over alles

wat zij dien dag doen zouden. Zij gaf Betje geen rust na het ontbijt, totdat zij haar in haar beste witte jurkje gekleed had en hare bruine schoentjes en kousen had aangetrokken; daarna, met haar groote Italiaansch strooien hoed op en hare witte zijden handschoentjes aan, ging zij in een stoel zitten in de mooie voorkamer, zich zeer gewichtig voelende en een kostelijk kleine schilderij vormende, zooals zij daar zat. Prins had een stukje rose lint om zijn hals; Vrouw Giles had dit uit haar werkdoosje gegeven en had daarvoor een hartelijken kus van het kleine meisje gekregen.

Eindelijk kwam Nesta in een klein ponywagentje aanrijden, tot Betty's groot genoegen. Zij wenschte, dat Molly en Douglas gewacht hadden om haar te zien instappen en weggrijden; maar zij waren reeds een half uur geleden weggelopen, nadat Betje een mandje met brood voor hen had ingepakt, zooals zij verlangd hadden.

Nesta glimlachte tegen het opgewonden kind, terwijl zij en Prins met heel wat drukte in het rijtuig rolden; maar toen zij eenmaal weg waren en door de beschaduwde lanen reden, vouwde Betty hare kleine handjes bedaard om Prins op haar schoot, en op haar gelaat kwam die droomerige blik, die hare vriendin er zoo gaarne op zag. Zij deed geen vragen en de rit was rustig, totdat zij ten laatste door een ijzeren poort in een dicht boschje met struikgewas reden naar een groot wit huis, met groene jaloezieën en prachtige rozen er voor. Betty werd er uit getild en over een lage

steen en stoep in een breed ouderwetsch voorportaal gebracht. Het scheen daar binnen zeer koel en rustig; dikke, zachte matten lagen op den steenen vloer, groote potten met bloeiende heesters stonden hier en daar, en aan het eind was een open deur met een gestreepte marquise aan den buitenkant er voor, en een kijkje op een mooie groene laan en prachtige bloemperken.

Nesta deed een deur open en liet Betty in een tegen het scherpe licht donker gemaakte kamer, vol heerlijke geuren van heliotrope en rozen.

»Nu zal ik u wat brengen, ga dus zitten en wacht op mij.

Betty's vlugge oogjes namen alles op; en wat Prins betreft, zijn neus was even bezig als zijn oogen, en een zacht gebrom en een opzetten van zijn ooren vertelde spoedig aan zijne jonge meesteres, dat hij iets onaangenaams had ontdekt. Toen Betty op hare teenen de kamer doorkruiste, vond zij hem voor een grooten spiegel, zijn grommend opgetrokken lippen waren niet aangenaam om te zien, terwijl hij naar zijn' spottenden tegenstander keek.

»O foei Prins! ik moet u vasthouden. Wat zou ik doen als gij den spiegel braakt? Kom hier en kijk naar die mooie schilderijen. Kijk eens naar die dame daar; zij heeft een hondje in hare armen net als gij».

Het was een aardige morgenkamer met een massa kleine ornamentjes overal; en na de keuken in de boerderij trok zij Betty zéér aan.

Nesta kwam spoedig terug met eenige koekjes en een

glas frambozenazijn, dat Betty heerlijk verfrisschend vond.

»Woont gij hier alleen? vroeg zij.

»Neen», zeide Juffrouw Fairfax glimlachende; »ik heb hier mijne moeder en mijne zuster. Mijne moeder is van daag niet heel wel, maar ik zal u nu bij mijne zuster brengen. Kom hier langs. Zal Prins zoet zijn?»

»Ja; hij zal niet blaffen, of hij moet een anderen hond zien».

Betty stapte mee, terwijl zij hare gids volgde door de gang naar een andere kamer, waar op een rustbed bij het raam, een dame gelegen was.

»Ik heb een kleine bezoeker meegebracht Grace, om u te zien» zeide Nesta op liefelijken toon. »Dit is het kleine meisje, waarvan ik u onlangs vertelde».

»Ik kan geen kinderen uitstaan», was het onvriendelijke antwoord; »waarom brengt gij haar hier?»

Maar toch legde zij het boek neer, dat zij bezig was te lezen en nam het kind van het hoofd tot de voeten op.

Betty's ernstig gelaat en haar onderzoekende blik schenen haar nog boozter te maken.

»Wat kunnen kinderen iemand aanstaren! Denkt gij, dat ik een vogelverschrikker ben, kind? Kunt gij uw

oogen niet vóór u houden? Hoe is uw naam?"

»Betty". En het kleine meisje kroop verlegen achter hare vriendin.

»Ga en geeft elkander een hand", fluisterde Nesta.

Betty ging naar het rustbed en hield haar handje uit. De zieke nam het, en het lieve verlegen kleine gezichtje scheen haar aan te trekken.

»Dit is nog een baby, Nesta; ik dacht, dat gij een veel ouder meisje bedoeldet. Wel kleine meid, hebt gij geen tong in uw' mond? Hebt gij niets te zeggen? Dat is de manier van dit huis. Hier lig ik van den morgen tot den avond met niemand om tegen te spreken en als ik een bezoeker krijg, dan zeggen ze een paar woorden en gaan weer weg! Zij moesten eens hier liggen en lijden als ik, misschien zouden zij dan een beetje meer gevoel hebben voor een zieke".

»Gaat gij sterven?" vroeg Betty, verlegen.

»Neem haar weg!" schreeuwde Juffrouw Grace.
»Breng geen kind bij mij, om mij te bespotten. En ik veronderstel, dat gij den heelen dag met haar zult bezig zijn en dan zal ik niemand hebben om mij de courant voor te lezen".

»Neen", zeide Nesta vriendelijk; ik zal haar in den tuin laten spelen, en dan kom ik bij u, als gewoonlijk.
»Kom Betty, nu moogt gij en Prins eens vrij rondvliegen".

Zij vlogen dan ook naar den tuin. Maar Betty wreef hare oogen van verbazing uit, toen zij daar kwam. Zij

had stellig dezen tuin al eens eerder gezien. Was het van nacht in hare droomen?

Zij trippelde door de zacht groene laan, terwijl zij de vragen en opmerkingen van Nesta half verward beantwoordde, en toen draaide zij zich plotseling met een stralend gelaat om. »Ik ben hier meer geweest», zeide zij; »ik kreeg een paar leliën van daar ginds en ik kwam door die kleine poort in den muur uit het bosch. Kent gij mijne dame? Zij ziet er uit als eene koningin. Woont zij met u?»

Nesta was een en al verbazing.

»Gij droomt Betty. Hoe kunt gij hier geweest zijn? Wanneer is dat dan geweest?»

Betty vertelde haar van haar avontuur in het bosch en Nesta luisterde verwonderd.

»Dat moet mijne moeder geweest zijn, en toch kan ik het nauwelijks gelooven. Het lijkt niets op haar, eenige notitie van kinderen te nemen». Toen voegde zij er bij: »Denkt gij, dat gij u zelve in den tuin kunt bezig houden Betty, of zoudt gij gaarne in het groene bosch wandelen buiten het hek?»

»Wilt gij het poortje open doen en mij laten kijken?» zeide Betty nadenkend.

Nesta bracht er haar, en toen stonden zij een oogenblikje geheel stil, naar de groene laan kijkende, met den gouden zonneshijn die schitterde op de bladerrijke boomen en naar de groote heesters, die in den zachten zomerwind elkander toewuifden.

»Wat vindt gij het prettigst Betty, de tuin of dit?»

Betty draaide zich om en keek naast haar naar de mooie bloemen, en het prachtig onderhouden gras en de wandelpaden, en toen zuchtte zij een weinig terwijl zij naar het bosch keek.

»Mijne mooie, oude dame heeft mij die vraag ook gedaan en ik geloof dat ik *toen* 't meest van den tuin hield, maar *nu* houd ik 't meest van deze groene lanen'', zeide zij.

»Gij houdt het meest van de wilde natuur, niet waar? Ik ook. Maar ik kom hier niet dikwijls. Dit is het geliefkoosd plekje mijner moeder''.

»Zei U »natuur''?» vroeg Betty, gretig. »Bedoelt U Moeder Natuur? U beloofde ze mij eens te laten zien''.

»Dat is waar; ik had het vergeten. Nu, daar buiten is zij, Betty. Natuur is God's schoone aarde: het land, de vogels, de konijnen en de eekhorentjes — alles wat Hij maakt en dat de mensch vrij laat leven''.

»Dat begrijp ik niet''. En het bleeke gelaat van het kind was geheel met rimpels bedekt. »Ik dacht, dat zij een vrouw was, dat zeide Mijnheer Roper; hij zeide, dat hij menige les van haar geleerd had''.

»Ik ook'', zeide Nesta zacht. »Luister Betty. Soms ging ik naar buiten vermoeid en uitgeput en bedroefd; ik doolde door het bosch, en de liefelijke geluiden en gezichten, die ik er hoorde en zag, brachten mij verfrist en versterkt terug. Zij spraken tot mij van God's

liefde en God's zorg en God's volmaking. Gij zijt nog te jong om mij te verstaan, geloof ik, maar als gij ouder wordt, zult gij mij begrijpen. God maakt alles mooi, en Hij waakt over de kleine vogeltjes en de insekten, die niemand dan Hij ooit ziet, Hij merkt het kleinste bloempje op, en al Zijne werken in de natuur doen ons aan Hem denken en herinneren ons, hoe Hij ons bemint en voor ons zorgt".

Betty's blauwe oogen waren ernstig naar boven gericht. »God bemint een ieder niet waar? Hij houdt evenveel van Prins als van u en van mij".

Nesta weifelde. »Ik denk kindlief, dat God ons op eene andere wijze lief heeft als de dieren. Wij hebben den lieven Zaligmaker het leven gekost; onze zielen heeft Hij gered. Dieren hebben geen ziel; zij weten niet het verschil tusschen goed en kwaad".

»Maar Prins wel", zeide Betty plotseling; »hij weet een heeleboel uit den Bijbel, want dat heb ik hem verteld, en ik lees hem des Zondags voor uit »het Morgenrood". Dat vindt hij prettig; hij ligt dan dood stil op mijn schoot, en vouwt zijne pootjes en luistert aandachtig. En ik heb hem verteld van Jezus, die voor hem stierf, en hoe hij trachten moet goed te zijn. En hij doet dat reeds; hij wilde gisteren kleine kuikentjes naloopen, toen riep ik hem en zeide hem, dat dit slecht was en toen liet hij het dadelijk; en ik weet dat hij ze graag najaagt, want hij likte zijnen bek en gluurde naar hen!"

Deze uitval van Betty was te veel voor Nesta. Zij keek met verbazing naar haar, veranderde toen wijselijk van onderwerp, en na nog eenige minuten gepraat te hebben, liet zij haar alleen en ging naar huis terug.

Betty doolde verder in het bosch, en daarna gezeten op een zachte bank, omgeven door varens en vingerhoedskruid, haalde zij Prins naar zich toe.

„Kom, mijn lieveling, hoe vindt gij het hier? Is het niet verrukkelijk een dag door te brengen in dat vriendelijk huis, en niet daar buitengesloten te worden met eenige leliën, die wij mogen meenemen? Vindt gij het prettig Prins? En denkt gij dat wij die mooie koningin zullen zien en zullen ontdekken of zij u in een mandje aan mij zond? Begrijpt gij iets van die Natuur, Prins? Ik wou, dat ik het begreep, maar ik denk dat het de aarde is. Raak ze eens aan met uwen mond en kus haar. Is ze niet heerlijk zacht?”

En toen, haar krullend hoofdje op het zachte mos leggend, drukte Betty er hare lippen op, fluisterende: »Moeder Natuur, Mijnheer Roper zendt u zijne groeten en eene kus”.

Prins was niet tevreden zoo lang stil te zitten, en toen er dicht bij een konijn voorbij sprong, vloog hij er als de wind heen. Betty vloog hem vroolijk achterna, en dat gevlieg gaf afleiding aan haar gedachten, die zóó bezig waren, dat ze haar bijna in de war zouden brengen.

Toen Nesta een half uur later in den tuin terugkeerde, vond zij Betty in druk gesprek met den ouden

tuinman, en Prins maakte jacht op slakken in een dik laurierboschje vlak bij.

»Wij bleven niet lang in het bosch'', riep Betty uit; »wij werden moe van het konijnen naloopen''.

»Gij moet nu voor de »lunch'' binnen komen, gij moet even meegaan naar mijn kamer, om uw gezicht en uwe handen te wasschen''.

»Zal die booze dame aan tafel zijn?'' vroeg Betty, terwijl zij een oogenblikje later de breede eikenhouten trappen op liep.

»Stil lieve — zij is ziek, denk daaraan. Ik denk niet dat zij met ons aan tafel zal zijn''.

»Nesta bracht hare kleine vriendin door een lange gang naar een vriendelijke slaapkamer, en Betty keek rond naar al de plaatjes en kleinigheden, onophoudelijk vragen doende, en alles wat zij maar grijpen kon, met den vinger betastende. Hare krullen werden geborsteld, hare handen en haar gelaat werden gewasschen en daarna werd zij naar de groote zitkamer gebracht.

»Dit is mijne kleine vriendin, moeder'', zeide Nesta, terwijl zij naar binnen ging.

Een statige figuur draaide zich van het raam om, en Betty zag hare geheimzinnige dame nog eens weer. Zij zag er kouder en ernstiger uit dan ooit, en zette haar gouden pincenez op, om de kleine aangekomene te doorgronden; maar Betty's van genoeg stralend gelaat, terwijl zij haar gezichtje tot een kus ophield, bracht eenen zachteren glans in de oude grijze oogen,

en tot groote verbazing van hare dochter, stond Mevrouw Fairfax stil om den verlangden kus te geven.

»Het is de kleine overtreedster», zeide zij. »Ik wist niet, dat ik u zoo spoedig zou terug zien».

Daarop keerde zij zich tot Nesta. »Grace zeide mij, dat zij met ons aan tafel wilde zijn. Zij is reeds in de eetkamer, wij willen dus niet langer wachten».

Zij liepen stil door naar de eetkamer, en Betty onder den indruk van de groote tafel, den stillen bediende, en het koude, vormelijke, statige maal, zat in haar grooten stoel onderworpen en stil.

X.

EEN KLEINE BODE.

Juffrouw Fairfax scheen het meest spraakzaam, maar haar gesprek was eene opeenvolging van klachten; het voedsel, het weer, en hare gebreken waren hare voornaamste onderwerpen en Betty's groote verbaasde oogen, terwijl zij tegenover haar zat, maakten haar nog meer prikkelbaar. Eindelijk schrikte zij plotseling op en zeide:

»Ik ben zeker, dat er een hond in de kamer is!»

»Hoe dikwijls heb ik je gezegd Jennings», — dit tot den bediende, — »om honden uit de kamer te houden!»

»Dat is mijn hond», zeide Betty plotseling; »het is Prins maar. Hij zit altijd onder mijn stoel; hij is zoo lief, hij wacht zoo stil als een muis».

»Zet hem dadelijk de kamer uit, Jennings; ik kan geen hapje meer eten, terwijl hij hier is. Gij hadt hem nooit moeten toestaan, binnen te komen!»

»O Grace, hij zal u niets doen!» zeide Nesta daar tegen in.

Juffrouw Fairfax legde haar mes en vork bij elkaar en leunde achterover in hare stoel.

»Heel goed; daar er nooit in 't minst acht geslagen wordt op mijn zenuwen, is het voor mij nutteloos om te spreken; ik zal liever naar mijn kamer terug gaan. Voortdurend word ik genoodzaakt om bij de maaltijden te zijn, en als ik kom, moet ik al de ellende verdragen van een afschuwelijken hond rond mijn voeten te zien kruipen, zoodat elke zenuw in mijn hoofd aangedaan en ontroerd wordt».

»Zet den hond buiten de kamer», zeide Mevrouw Fairfax, kalm; daarna zich tot Betty keerende, die er zéér teleurgesteld en opgezet uitzag, zeide zij: »Jennings zal wel op hem passen en hij zal zijn middagmaal in de keuken hebben».

»Hij zal toch niet geslagen worden, wel? Hij wist niet, dat het verkeerd was, mij te volgen». En Betty's oogen vulden zich met tranen, toen zij Prins bij zijn' nek zag weggedragen, niettegenstaande zijn verontwaardigd gehuil en geblaf.

»Neen, hij zal niet geslagen worden», werd haar gezegd; maar zij had daarna geen eetlust meer en toen de dames van tafel opstonden, liep zij dadelijk naar Mevrouw Fairfax.

»Mag ik Prins nu terug hebben? Hij is zoo goed. Ik wou hem zoo graag hebben».

»Ja, hij zal u gebracht worden. Wat gaat gij met het kind uitvoeren, Nesta?»

»Ik zal haar meenemen in den tuin moeder. Maar ik hoor, dat de oude Vrouw Parr gekomen is om wat lijnmeel te halen, dat ik haar beloofd heb. Haar man is weer erg ziek en heeft bronchitis. Ik zal niet lang wegblijven».

»Dan zal Betty zoo lang met mij naar boven gaan».

Weer was Nesta zéér verbaasd, maar zij zeide niets.

Prins kwam door den gang gesprongen en Betty, die nu volkomen gelukkig was, greep de hand van Mevrouw Fairfax en ging naar boven naar een allerliefst boudoir, waar zij op een laag, zacht stoeltje bij het raam ging zitten en babbelde geheel op haar gemak.

»Hebt u mij Prins gezonden? Ja, niet waar? Ik dacht wel, dat u het waart! Hij is zoo lief en wij zijn nu een paar, dat ik vroeger nooit zijn kon».

Mevrouw Fairfax glimlachte; zij scheen een beetje van haar stijfheid te vergeten toen zij met Betty alleen was.

»En is hij net zulk goed gezelschap als een broeder of zuster zou zijn?»

»Ik geloof, nog veel beter. Ik zou niemand in zijne plaats willen hebben».

»Wat hebt gij al den tijd gedaan, seder ik u 't laatst zag?»

»Een massa dingen. Ik ga naar de kerk om Juffrouw Fairfax op het orgel te hooren spelen en ik breng bloemen aan de gestorven Violet; en ik ben in duizend moeilijkheden geweest, maar ik geloof dat ik

hier lang zoo ondeugend niet ben, als in de stad. Ten minste dat dunkt mij zoo. Douglas zeide onlangs, dat Betje hem hier stil in de boomen laat klimmen; maar als hij het in de stad waagde om in eenen lantaarupaal te klimmen of zelfs in een van de boomen in het park, dan werd hij daarvoor altijd gestraft of in het »hok" opgesloten. En buiten mogen wij zonder handschoenen uitgaan, en hard loopen langs de wegen, en schommelen op hekjes en wij worden nooit gestraft. Wij verlangen niet om naar de stad terug te gaan; het is zoo moeilijk om dáár goed te zijn".

»Maar verlangt gij niet terug naar uwe ouders?"

»Ja ik geloof wel een beetje; maar wij zien thuis niet veel van hen; ik zou wel voor altijd buiten willen blijven en Prins ook".

Na een oogenblikje ging zij voort: »Ziet u, buiten gebeurt er veel meer dan in de stad. Wij kennen veel meer menschen en er gebeurt altijd weer wat nieuws. In de stad is iedere dag hetzelfde, en wij hebben slechts de kinderkamer om er te spelen; dat verveelt ons zoo. Op de boerderij, waar wij nu zijn, hebben wij altijd aardige verrassingen; een heeleboel kleine kalveren worden op eens geboren, of kleine paarden, en daar weten wij niets van, totdat wij ze 's morgens gaan zien. Gisteren waren er zes kleine zwarte varkentjes — zóó aardig! En dan hebben wij daar zoo veel meer menschen om eens mee te praten, bijv. de boer en vrouw Giles en Sam, en al de arbeiders en

de oude man, die de graven maakt, en oude Jenny, en u en Juffrouw Fairfax en Mijnheer Russell — maar dien heb ik maar eens gesproken”.

Betty hijgde naar adem.

»En waarover praat gij tot al die menschen?»

»Ik heb met sommige nog al ernstige gesprekken gehad,” zeide Betty nadenkend, »over verdrukking”.

Mevrouw Fairfax keek verbaasd op.

»Dat is inderdaad zéér ernstig voor zoo'n klein ding, als gij zijt. Wat weet gij daar van?»

»Ik weet dat iedereen ze heeft, behalve ik, en ik wilde ze zoo gaarne hebben; en oude Jenny zeide, dat ik ze zeker spoedig hebben zou. Zij heeft ze gehad en Ruben ook, en Mijnheer Russell, en Betje en Juffrouw Fairfax. Heeft de booze dame beneden ze gehad en U?»

De lippen van Mevrouw Fairfax beefden een weinig, terwijl zij haar hoofd omdraaide. De zachte kindervingertjes hadden de wond gepeild en zij schrikte terug van de aanraking.

Betty ging droomerig voort: »ik denk dikwijls, hoe het toch wel zou zijn en of men zich gevoelt zooals Christen in de duistere vallei; maar hij kwam er eindelijk geheel genezen uit! Ik zou er zoo gaarne midden door gaan als in den tekst, en Jenny zegt, dat dit wel eens gebeuren zal”.

Er was een vroolijke zegepraal in haar toon.

»Welken tekst bedoelt gij?» vroeg Mevrouw Fairfax,

terwijl zij het raam uitkeek naar het groene bosch in de verte.

Betty herhaalde nog eens de bekende woorden:

»Deze zijn 't, die uit de groote verdrukking komen; en zij hebben hunne kleederen gewasschen en hebben ze wit gemaakt in het bloed des Lams». »Hoe blij moeten zij geweest zijn, ze gehad te hebben! Denkt U ook niet?»

En daarop ging de statige Mevrouw Fairfax zitten en nam Betty op haar schoot; haar dicht naar zich toetrekken, totdat het donkere, lokkige hoofdje rustte op haren schouder, boog zij haar hoofd voorover tot het kind en zeide bijna hartstochtelijk:

»Geve God, dat gij nooit zoo groot verdriet moogt kennen als ik heb, kleintje — verdriet, dat uw hart in steen verandert en al wat hemelsch is van u verwijderd!»

Betty legde hare armpjes om haren hals.

»Oude Jenny zeide, dat ik ze hebben zou,» herhaalde zij; »en zij zeide mij, als ik in het midden der verdrukking was, mij te herinneren, »getrouw te zijn tot in den dood» — het andere deel heb ik vergeten».

Er was een oogenblikje stilte, daarna kuste Mevrouw Fairfax het opgeheven gelaat.

»Loop nu naar beneden, mijn vrouwtje en zoek Nesta. Ik zal nu afscheid van u nemen, want ik zal u niet weer zien».

Betty gehoorzaamde dadelijk en toen zij gegaan was, knielde de bedroefde vrouw voor het eerst sedert maanden en bad. »God help mij!» steende zij. »Ik ben een ontrouwe dienstmaagd geweest, en heb geweigerd om bij U troost te zoeken».

Het overige gedeelte van den namiddag was voor Betty even plezierig als de morgen. Zij bezocht de stallen en den hoenderhof; zij plukte aardbeiën en at er van, terwijl zij ze plukte; zij maakte een grooten bouquet bloemen om voor Betje mee naar huis te nemen en om vier uur ging zij naar binnen voor een heerlijk kopje thee in de koele, rustige huiskamer. Juffrouw Fairfax lag daar op de sofa, maar zij scheen het prettig te vinden, het kind te hooren spreken en zij kwam zelfs zoo ver, dat zij Prins toestond binnen te komen om een klontje suiker op zijn' neus te leggen; terwijl hij opzat en bedelde.

»Ik heb een heerlijken dag gehad,» zeide Betty, terwijl Nesta haar hoed opzette boven in de slaapkamer.

»En ik ook,» antwoordde Nesta, lachende. Gij zijt een heel lief gezelschap geweest, Betty; het zal hier heel stil zijn, als gij weg zijt».

»Heeft U niemand om mee te praten, als ik weg ben? Is U ook overcompleet?»

»Misschien wel».

»Waarom maakt U u niet met iemand tot een paar, zooals Prins en ik?»

Maar dit deed de lieve oogen van Nesta overvloeien met tranen, en Betty was weinig op haar gemak, totdat zij gekust werd en Nesta haar zeide, dat zij de grappigste kleine babbelkous was, die er bestond. De ponywagen kwam voor, en even later werd zij thuis gebracht, nog al vermoeid, maar zéér gelukkig over haar uitgaansdagje.

Nesta verliet haar bij het hek, en reed stilletjes naar huis terug. Betty had heel wat zonneschijn in haar leven gebracht, en hoewel zij uiterlijk altijd zoo vriendelijk was, was haar hart dikwijls somber en bedroefd. Het was geen gelukkig thuis, en toen zij een uur later trachtte het plechtige middagmaal wat op te vroolijken, als naar gewoonte niets anders terug verwachtende dan gebrom van Grace en koele onverschilligheid van hare moeder, was zij verbaasd, dat Mevrouw Fairfax moeite deed om deel te nemen aan het gesprek.

»Wat een 'origineel kind is dat», zeide zij. »Weet gij, wie zij zijn, Nesta?»

»Ja, boer Crump heeft het mij onlangs verteld. Hun vader is het lid voor Stonycroft en hunne moeder die Mevrouw Stuart, die het zoo druk heeft over

philantropische zaken in de stad. Zij was een van de meisjes Champneys — de knappe juffrouw Champney, zooals wij haar altijd noemden. Ik denk, dat de kinderen de gaven van hunne ouders geërfd hebben, want ofschoon zij geregelde kleine deugnietjes zijn, zijn zij allen op hunne manier origineel. Betty denkt het meest na, dunkt mij; de anderen schijnen den halven tijd in het land der droomen door te brengen. Ik kwam onlangs voorbij het andere meisje en den jongen, gezeten in een ouden wilgenboom. Ik sprak tot hen, maar werd op eens door den jongen weggejaagd, die zijn blond lokkig kopje door de takken heen stak en zeide: »Gij moogt nu niet tot ons spreken; wij verstoppen ons voor de koningin uit den vijver! Zij komt in schuim naar boven, zij is zoo boos op ons; en als zij ons bespat, dan veranderen wij in zwarte honden en moeten op handen en voeten loopen tot aan het middagmaal!” Ik lachte en verliet hen. Ik benijd hunne Betje niet, voorwaar”.

»Betty is niets geen kind”, zeide mevrouw Fairfax; »sommige van hare gezegden zijn in 't geheel niet kinderlijk”.

»Vindt gij dat? Zij heeft leven en geest genoeg. Zij is een kind met zeer diep gevoel. Ik vrees dat zij daarvoor zal moeten lijden, naarmate zij ouder wordt. Gisteren kwam ik haar bij het kerkhof tegen, schreiende alsof haar hartje zou breken, om een dooden kikvorsch. Ik trachtte haar te troosten. O, riep zij, ik ben zoo

bang, dat Prins hem gedood heeft. Ik zag hem niet, maar hij zal 't wel gedaan hebben; en hij ziet er net uit, alsof hij berouw heeft. Wat zal ik doen, als hij opgroeit tot een moordenaar?"

Mevrouw Fairfax zou Betty een nog veel vreemder kind gevonden hebben, als zij haar dien avond in haar bedje had zien woelen.

Molly sliep gerust. Betje had de kamer verlaten en alles was stil; maar Betty herhaalde in haren geest al de gebeurtenissen van dien dag. Eindelijk strekte zij haar handje uit naar Prins in zijn mandje.

»Zij zeide, dat gij geen ziel hadt, Prins; zou dat waar zijn? Ik wou, dat gij uwe gebedjes voor God kondet opzeggen; ik weet zeker, dat God u een ziel zal geven, als gij er een hebben moet! Prins, wordt eens wakker!"

Prins ontwaakte, schudde zich eens en sprong in bed, zich verbazende wat wel de oorzaak kon zijn van deze preek.

Betty zat met roode wangen en heldere oogjes overeind. »Kom hier Prins. Zit nu op! Zoo dat is goed. Zeg nu een gebedje op — een kleintje maar. Ik bid iederen avond voor u liefje, maar gij zijt groot genoeg, om zelf te bidden. God zal uw taal wel verstaan, als gij tot Hem spreekt, en gij kunt wel stilletjes tot Hem spreken, dat doe ik zoo dikwijls. Nu Prins — neen, mijn hand niet likken, en uw staartje stil. Ik wou, dat gij uw oogen wildet sluiten. Ik zal mijn hand er

voor houden — zoo! Nu, Prins, vraag God, u een ziel te geven en u uwe zonden te vergeven en u in den hemel op te nemen, als gij sterft”.

Betty boog haar hoofdje in stilte, terwijl Prins twee minuutjes geheel stil was; daarna nam zij hare handjes voor zijne oogen weg, en hij liet een kort, vlug geblaf hooren van verrukking, misschien in de hoop een klontje suiker te krijgen, voor dit nieuwe kunstje, dat hem geleerd werd. Als hij dat dacht, dan werd hij te leurgesteld; hij werd slechts gekust en in zijn mandje gelegd. En Betty legde haar hoofdje op het kussen, maar half voldaan. »O God”, zeide zij slaperig, »als Prins niet behoorlijk gebeden heeft, vergeef het hem dan, en geef hem een ziel en maak een goed hondje van hem, om Jezus Christus’ wil. Amen”.

XI.

EEN WAAGSTUK.

Het was een heete achtermiddag in Juni. De kinderen waren vermoeid van het spelen, en rustten uit in de schaduw der boomen bij de boerderij. Langzamerhand dwaalde Betty af in een naburig korenveld en terwijl zij haar hoofd liet rusten tegen een dikken boomstam, die in den hoek van het veld lag, viel zij gerust in slaap, terwijl Prins aan hare voeten lag, om een waakzaam oog te houden over zijn kleine meesteres. Mijnheer Russell, die op een voetpad in het veld heen en weer dreutelde, kwam voorbij en keek naar hen en zijn kunstenaarssoog werd dadelijk bekoord door de aardige schilderij, die zij samen vormden. Hij bleef stilstaan en zijn schetsboek voor den dag halend, teekende hij in vluchtige omtrekken Betty's kleine gedaante, zooals zij daar lag, met ééne hand grijpende naar een paar

roode klaprozen en den anderen arm achter haar gekruild hoofdje houdende. Prins werd ook geschetst en daarop ontwaakte Betty. Eerst keek zij verlegen, maar daarop sprong zij op.

»Schrik niet», zeide mijnheer Russell ernstig. »Woont gij hier dicht bij?»

Betty wees naar de boerderij.

»En denkt gij, dat men u toestaan zou, eens naar mij toe te komen om eene teekening van u te maken?»

Betty bloosde van plezier.

»Ik zal het Betje vragen. Heel alleen?»

»Geheel alleen — ten minste met uw' hond. Waar is uwe Betje? Zou zij even hier willen komen om met mij te spreken?»

Betje was in het nabijzijnde veld, en kon dus gemakkelijk gehaald worden; en ofschoon zij eerst wat tegenstribbelde, werd zij spoedig door mijnheer Russell gerust gesteld; hij beloofde Betty slechts één uur te houden.

»Ik zal zorgen, dat zij veilig bij u terugkomt, vrouwtje; en wanneer gij ziet, dat er geen kwaad met haar geschied is, wilt gij misschien toestaan, dat zij nog eens komt. Ik wilde gaarne een schets van haar maken, voor een onderwerp dat ik op 't oog heb.»

Er werd bepaald, dat Betty den volgenden dag om twee uur naar hem toe zou gaan.

»Ik vind het niet heel goed», zeide Betje, later, toen zij er met vrouw Giles over sprak; maar hij leek nog al een aanmatigend heer te zijn, alsof hij geen »neen»

geduld zou hebben. Ik weet niet, of Mevrouw het goedvinden zou. De meeste kinderen zouden verlegen zijn, maar geen van deze schijnen te weten wat verlegenheid is; en Betty schijnt vrienden te maken, waar zij komt; ik kan het niet begrijpen. In mijne oogen is Molly de innemendste”.

»Mijnheer Russell is onze landheer”, antwoordde vrouw Giles; »hij is een fatsoenlijk soort heer en hij zal het kind geen kwaad doen, door haar uit te schilderen. Hij leeft geheel alleen, sedert zijn dochtertje stierf, en misschien zal zij hem wat opvroolijken; hij is zeer ter neergedrukt, zegt men”.

»Waarom moet gij gaan, en wij niet?” zeide Molly, toen Betty naar hen toe kwam en hen alles vertelde. »Dat is *te* erg; gij krijgt al de prettige dingen en ik ben de oudste”.

»Ik geloof niet, dat gij het prettig zult vinden”, zeide Douglas, die in het gras rolde en die Betty's bloote beenen kittelde met een grassprietje; »ik ken den man, en hij is vreeselijk driftig! Sam zeide mij, dat hij een' jongen sloeg, omdat hij een vogelnestje uithaalde in zijn boomgaard; en hij heeft een groote glazen kamer met geraamten en stukken van lichamen van menschen, die overal rond liggen. Ik denk, dat hij gaarne kinderen daar binnen brengt, en ze dan gevangen houdt en ze nooit meer er uitlaat.”

Betty stond stil, terwijl zij haren broeder twijfelachtig aanstaarde.

»Dat geloof ik niet!»

»Wacht maar, tot hij je daar heeft. Hij heeft beenen en handen van doode menschen. Sam zegt, dat hij ze door het raam gezien heeft. Hij is een Blauwbaard. Hij houdt de kamer altijd gesloten en laat er niemand in. En als hij je daar morgen middag in brengt, dan komt gij er nooit meer uit!»

»En dan krijg ik Prins en breng hem mee naar de stad als mijn hond», zeide Molly.

»Prins gaat met mij mee», antwoordde Betty; dus als ik nooit terug kom, dan komt Prins ook niet terug! En het kan mij niets schelen, als wij niet terug komen. Ik zou liever bij Mijnheer Russell wonen, dan met jelui te leven, als gij boos zijt».

»Hij zal je eene week vet mesten met meelpap, en dan zal hij je in kleine stukjes snijden, en Prins ook».

Betty lachte en danste weg; Prins haar achterna.

»Gij zijt jaloersch, omdat ik uitgeteekend word», riep zij uit. »Ik zal je alles vertellen van de beenen van de doode menschen als ik terugkom».

Den volgenden middag werd zij naar het groote Huis gebracht door Betje, die haar in hare beste kleeren stak, en die verrukt was, dat zij in de huiskamer gelaten werd, om daar te wachten. Zij had daar het heele uur wel willen zitten, maar Mijnheer Russell had beloofd, zelf Betty weer thuis te brengen, dus had zij geen voorwendsel.

En Douglas en Molly troostten elkander thuis, met het bouwen van een kasteel van hooi in de weide, en

met het beurtelings vangen van Bobby en Billy met de bewering, dat zij hen uitteekenden, en daarna bedachten zij een spelletje, dat voor hen aangener was dan voor de kleine slachtoffers — namelijk dat van hunne armen en beenen te willen afhakken en ze aan de muren op te hangen.

Het was bijna vijf uren toen Betty terug kwam, en haar tongetje had het gedurende de thee zéér druk.

»'t Is zulk een grappige kamer! En Mijnheer Russell was veranderd van gedachte, en hij teekent mijn portret niet, maar hij gaat in plaats daarvan een doode gestalte van mij maken en van Prins; hij heeft een soort natte, witte stof net als stopverf, en hij stroopt zijne mouwen op net als een werkmán. Ik moest gaan liggen en doen alsof ik sliep, maar ik mocht mijne oogen open houden; en ik zag eenige beenen, maar het zijn slechts beelden; en daar was één beeld zonder hoofd — een dood beeld, begrijpt gij. En er waren prachtige gordijnen en bloemen en haardkleedjes en halfafgemaakte teekeningen. Het was nog al een slordige kamer. Ik zeide Mijnheer Russell, wat gij gezegd hebt, Douglas, en hij lachte. Hij gaf mij een paar perziken, en daarna hadden wij een prettig, ernstig gesprek toen wij naar huis gingen”.

Dit en nog meer vertelde Betty en hare bezoeken naar het Huis werden langzamerhand veelvuldig. Vond zij die bezoeken prettig, Mijnheer Russell niet minder, en toch bracht zij hem gemengde gevoelens van vreugde

en verdriet. Hij sprak luchtig met haar, en zette zijne ernstige gedachten op zijde, als hij met haar was; maar gedurig herinnerde hem een kinderlijke beweging of een toon in hare stem aan zijn dochter en dan trokken zijne wenkbrauwen samen en zijn stem beefde bij die herinnering.

Eens werd hij uit zijn studeerkamer geroepen, en werd Betty eenigen tijd alleen gelaten.

Toen hij terugkeerde, vond hij haar plat op den grond liggen, de bladen van een boek omkeerende.

»Welk boek hebt gij genomen?» vroeg hij. »Iets, dat je schijnt te boeien».

»Het is de Openbaring», zeide Betty, met een stralend gelaat.

»De Bijbel? Ik wist niet, dat ik er een in mijn kamer had; o ja, ik herinner het mij toch — hij is hier om zijn antieken band. Wel, wat begrijpt gij van de Openbaring?»

»O, ik houd daar veel van, U niet? ik leer van het gezang in den Hemel en het zegt: »Tien duizend maal tien duizend, en duizenden van duizenden». Wat zullen

daar velen zijn! Mijnheer Russell veronderstel eens, dat de hemel te klein wordt voor al de menschen, wat zal er dan gebeuren?"

»Ik geloof niet, dat daar kans op is», zeide Mijnheer Russell glimlachende; »het ziet er niet naar uit, alsof velen daar heen gaan, tegenwoordig ten minste niet».

»Het zegt,» ging Betty voort, met haar vinger op de bladzijde: »Want gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed uit alle geslacht en taal en volk en natie». »Dat bedoelt iedereen, niet waar Mijnheer Russell?"

»Ja,» zeide Mijnheer Russell, terwijl hij half boos, half droevig keek naar de kleine gestalte op den grond, »iedereen, die er gaarne heen wil».

»Waarom zou iemand gaarne er buiten blijven?" vroeg het kind.

Mijnheer Russell antwoordde niet; hij ging naar zijn model en ontblootte het. Het ging goed vooruit. Betty's kleine gestalte was bijna klaar; daar lei het knoestige stuk hout waar tegen zij rustte en er was reeds begonnen aan het beeld van Prins.

Zij sprong op, om er naar te kijken.

»Dat zou een prachtig graf zijn, niet waar?" zeide zij in gedachten.

»Ik zou het op het mijne willen hebben, als ik sterf».

»Spreek niet van sterven, kind!" was het haastig antwoord.

»Ik ben bang, dat ik niet bereid ben,» zeide Betty,

terwijl zij haar krullend hoofdje schudde; »maar ik zal het zijn, als ik door verdrukking geweest ben. Mijnheer Russell, gelooft U, dat een hond door verdrukking kan gaan?»

»Neen, dat geloof ik niet,» zeide Mijnheer Russell, lachend. Betty's gedachten over haar geliefkoosden tekst waren hem nu wel bekend, en gewoonlijk behandelde hij hare kinderlijke moeielijkheden met eerbied; maar deze onverwachte vraag was *te* veel voor hem, en Betty's kleine gezichtje keek droevig, toen hij lachte. Zij was daarna zéér stil en ging naar huis met een peinzend gelaat.

Maar alle ernstige gedachten waren verdwenen bij het nieuws, dat haar wachtte. Molly vloog haar te gemoet, hare lange haren fladderend in den wind. »Ik heb een brief van Oom Harry en hij komt ons de volgende week bezoeken!»

»En hij zal een week bij ons blijven; hij zal gaan visschen en dan mag ik ook visschen!» riep Douglas uit.

»En oom Harry zal met ons cwicketen!» riepen de tweelingen.

»Natuurlijk, schreef hij aan mij, omdat ik de oudste ben,» zeide Molly trotsch; »als gij heel lief zijt, zal ik u zijn brief voorlezen.» En een vreeselijk verfrommeld couvert uit haar' zak halende, las zij:

»Lieve Mevrouw Molly, Ik heb van uwe ouders het verzoek gekregen om eens naar u allen te gaan kijken, verwacht mij dus Dinsdag den 27sten. Zeg aan Betje,

dat ik naar alle klachten zal luisteren en eerlijk straf zal uitdeelen. Zij moet trachten ergens een kamer voor mij te huren voor eene week, daar ik gehoord heb, dat men in uwe buurt goed kan vissen. De complimenten aan Douglas en de drie B's.

Uw U liefhebbende oom
Harry.

P. S. Zeg Betje, dat ik een roede zal meebrengen.

»Is hij niet leuk grappig?» ging Molly door »Hij doet net, alsof hij komt om ons te straffen! Wat zullen wij een pret hebben, als hij komt!»

»Hij weet niet, dat wij nu met ons zessen zijn,» merkte Betty op, met schitterende oogen. Het zal mij verwonderen, wat hij tot Prins zal zeggen?»

De kinderen spraken over bijna niets anders dan over het aanstaand bezoek van hunnen oom in de volgende week; en toen het eindelijk Dinsdag was, waren zij in een' staat van groote opwinding. Betje kon hunne oproerige geestjes nauwelijks tot bedaren brengen. Kapitein Stuart werd door zijne kleine neefjes en nichtjes als het ware aangebeden, en zijne bezoeken waren voor hen altijd een gulden tijd. Eindelijk, nadat Douglas van een boerenwagen was genomen, waarmede hij voortreed gedurende de afwezigheid van den arbeider, en Molly en Betty waren weggehaald van een woedend varkentje dat zij onder de pomp trachtten te wasschen, Bobby en Billy van een zeis waarover zij in overleg

waren, hoe die te gebruiken, sloot Betje ze alle vijf op den zolder, hopende dat zij daar veilig zouden zijn, totdat hun oom kwam. Prins werd er buiten gelaten, en al Betty's smeeken dat hij hun straf mocht deelen, hielp niets bij Betje; toen ging Prins buiten bij de deur liggen, geduldig wachtende, en nu en dan met licht gehuil en geblaf antwoordende op de stem van zijne kleine meesteres door het sleutelgat.

»Na van daag zal Betje ons wel niet meer durven opsluiten,» zeide Douglas woedend; »zij doet het alleen, omdat oom Harry denken zou, dat wij altijd ondeugend zijn, en ik haat haar!»

»En ik zou juist naar de beek gegaan zijn om wat vergeet-mij-nietjes te plukken om in oom Harry's kamer te zetten», zeide Molly klagend.

»'t Is wel aardig, allemaal samen gestraft te worden», zeide Bobby, die het altijd afschuwelijk vond, alleen te zijn.

Betty zeide niets; haar krullend hoofdje stak zij uit een van de raampjes en zij was in gedachten verdiept. Bindelijk haalde zij het weer naar binnen.

»Als het huis eens in brand vloog en wij hier opgesloten waren?» zeide zij.

Molly was heel verschrikt bij die gedachte, maar Douglas stond bij die gelegenheid op en zeide triumpheerend:

»Ja, dan zou Betje mooi verlegen zijn! Boer Giles zou hard loopen om een brandspruit; wij zouden de

ramen opschuiven, en dan zou ik op het dak gaan staan en een redevoering houden. Dan zou ik Betje herinneren aan al de leelijke dingen, die zij gezegd en gedaan heeft sedert wij heel klein waren — hoe zij telkens herhaald heeft, dat er nooit zulke kinderen in de wereld waren en dat wij haar bijna gek maakten; en dan zou ik zeggen, dat het haar spijten zou als zij ons voor hare oogen zag verbranden; en dan zou zij snikken en schreien en vrouw Giles en Sam ook en al de anderen”.

»Maar zij zouden ladders kunnen krijgen om ons naar beneden te halen”, bracht Molly in het midden.

»Er is maar één ladder die groot genoeg is. Die zou Sam er wel neerzetten, maar de vlammen beneden zouden komen, en de ladder in tweeën verbranden; en er is geen branduitgang; die hebben ze zeker buiten niet. Ik zou zoo lang doorpraten, als ik maar kon, en dan zou ik zeggen, dat wij niet boos wenschten te sterven, en dat wij haar wilden vergeven, maar dat wij alleen hoopten, dat zij vriendelijker zou zijn voor de kinderen, die zij na ons kreeg. Dan zou ik vaarwel zeggen, en dan zou het dak onder mij afbreken, en zou Betje schreeuwen en huilen; dan zou ik midden in het vuur springen, en dan zou er een soort uitbarsting zijn, en het huis zou invallen. En den volgende dag zouden er vijf hoopjes beenderen en zwarte asch zijn — alles wat er van ons was overgebleven; en dan zou Betje met een gebroken hart daar midden in zitten”.

Bobby en Billy hadden naar dit vreeselijk verhaal geluisterd met oogjes die bijna uit hunne hoofdjes puilden, en nu barstten beiden in geweldig snikken uit. »Wij zullen verwanden! Betje, Betje maak toch open, wij zullen zoet zijn.»

Zij werden door Douglas bespot, maar Molly troostte en stilde hen, door te zeggen, dat het maar een verhaaltje was en dat het huis niet in brand zou vliegen.

»En als het in brand vloog dan zou ik er wel veilig uitkomen», zeide Betty plechtig; want ik zou uit het raam klimmen en door de goot loopen, en mij aan het dak vast houden; en dan zou ik langs den pereboom over Oom Harry's slaapkamer naar beneden klimmen».

»Dat zoudt gij niet kunnen doen», zeide Douglas spottend; »meisjes kunnen niet klimmen».

»Dat kan ik wel — ik zou het nu wel kunnen doen!»

»Doe het dan, doe het — ik daag je uit het te doen!»

Betty's oogen glinsterden; en Molly verliet plotseling de tweelingen, liep naar het raam en stak er haar hoofd uit.

»Ik geloof wel, dat zij het doen kan, als wij er haar uittillen, maar het lijkt vreeselijk gevaarlijk; ik zou bang zijn.»

»Ik ben niets bang», zeide Betty moedig.

»Wacht maar eens, totdat gij er uit zijt. Ik daag je uit het te doen!» En Douglas danste op en neer van opgewondenheid bij de gedachte aan het waagstuk.

Er kwam geen gedachte op bij Betty of het goed

of kwaad was, als zij zoo iets deed; haar gevoelige kleine ziel verlangde haren broeder hare bekwaamheid in het klimmen te toonen, en vermetel als zij was bij waagstukken, scheen dit een bewijs te zijn voor hare kracht. Het zolderraam werd geopend; het was in het dak, dus was het niet moeilijk voor Betty, om er uit te klimmen en in de goot te staan. Daarna begon zij langzaam en zorgvuldig, voor het gezicht van de vier bewonderende kinderen aan het raam, haar gevaarlijke wandeling. Haar evenwicht houdende door met ééne hand te leunen op het afhangende dak aan hare rechterzijde, liep Betty zegevierend door, totdat zij den hoek van het huis bereikte, hier aarzelde zij.

»Kom terug», riep Molly uit; »gij kunt niet om den hoek gaan».

»Probeer nu eens door te gaan!» riep de ondeugende Douglas opgewonden uit. Er was ademlooze stilte; maar anderen behalve de kleine bewoners van den zolder, beschouwden dit stuk met afgrijzen. Twee heeren wandelden langzaam door de weide voor het huis.

»Stuart, wat is dat op het dak? 't'och geen kind!»

»Het is een kind. Goede hemel! het is een van mijne veelbelovende nichtjes; zij zal zich te pletter vallen; kom St. Clair, alleen schreeuw niet!»

Zij bereikten het huis, terwijl Betty bezig was den hoek om te draaien. Eén oogenblik zwenkte de kleine gestalte, en Kapitein Stuart dacht niet anders of Betty's laatste uurtje was gekomen; maar zij herstelde wonder

boven wonder haar evenwicht weer, volvoerde de wandeling met goeden uitslag en ging dapper door, totdat zij den pereboom bereikte.

Beide heeren bleven dood stil staan, wetende dat door één verkeerden stap de val kon volgen, en zij zagen haar met minder angst naar den grond dalen.

Betty was halverweg beneden, toen er voetstappen gehoord werden, en Betje met een afgrijselijk geschreeuw op het tooneel verscheen.

Toen werd ook Betty zenuwachtig; zij plaatste haren voet op een verrotten tak, die onder haar afbrak; hare handen verloren haar houvast. Nog een schreeuw van Betje, herhaald door vrouw Giles achter haar en het kind viel zwaar doch veilig in de armen van haar oom, die beneden stond.

XII.

DE VRIEND VAN OOM HARRY.

»Dat is eene aardige verwelkoming voor een vermoeid man, die naar zijn middagmaal verlangt».

Betty stond vóór haren oom, met een klein wit gezichtje en een beslist, gesloten mond, en Betje bevrijdde de andere kleine gevangenen en bracht ze beneden bij hunnen oom. De vriend van Kapitein Stuart hing over de lage vensterbank van de mooie kamer, terwijl hij met vergenoegde blikken rondkeek.

»Betje vindt dat gij een flink pak slaag moet hebben», ging kapitein Stuart voort, terwijl hij zijn langen blonden knevel glad streek en ernstig keek, hoewel hij een vriendelijk knipoogje gaf.

»Ik geloof, dat wij eerst krijgsraad moeten houden. Wilde je een eind aan je leven maken, Betty?»

»Ik wilde mij uit den brand trachten te redden — ik bedoel, *als* er eens brand mocht komen».

De zin werd dapper begonnen, maar de lippen begonnen te beven. Geschokt door haren val, bang voor

den toorn van oom Harry en niet op haar gemak door de tegenwoordigheid van eenen vreemdeling, barstte zij in tranen uit.

En toen nam Kapitein Stuart haar op zijne knieën en haalde zijn grooten zakdoek uit.

»Daar, vrouwtje rust met uw hoofd, tegen mijn' schouder en schrei maar eens uit; dat zal je goed doen. Ik was bijna gaan denken, dat gij een kleine onverschillige waart».

De deur ging open, en de andere kinderen verschenen met groote oogen en plechtige gezichtjes.

Zij kusten hunnen oom zéér bescheiden, en toen zeide Molly: »Betje vertelde ons, dat Betty gevallen is, heeft zij zich bezeerd?»

»Zijn hare beenen gebwoken?» vroegen de tweelingen.

»Ik wist wel, dat zij het niet kon doen; ik zeide haar dat zij het niet doen kon!»

Dadelijk daarop verscheen Betty's gezichtje van achter den zakdoek. »Ik heb het gedaan — ik heb het gedaan! en ik zou het morgen weer kunnen doen, ziet ge Douglas!»

Daarop begon Oom Harry hardop te lachen, waarna hij rechtop ging staan en zoo ernstig als hij kon, zeide:

»Nu luistert kinderen; ik kan niet goed straffen, dat weet gij wel, maar gij zijt wijs genoeg om te weten, dat het niet verstandig is om langs de daken te loopen als katten, op gevaar af uw nek te breken of uw lichaam voor altijd te verminken. Welnu, wie moet ik

beknorren? Spreekt eerlijk als kleine soldaten, en weest niet beschaamd om te bekennen en de waarheid te zeggen”.

Doodelijke stilte. Douglas werd vuurrood, maar stamelde, »ik daagde haar uit, het te doen”.

»En ik zeide, dat ik wel dacht, dat zij het doen kon”; zeide Molly, met tranen in de oogen; »maar ik vroeg haar, toen zij op den hoek was, terug te komen”.

»En ik daagde haar uit door te gaan”, zeide Douglas.

»En Bobby en ik klaptten in onze handen tegen haar”, zeide Billy opgewonden, daar hij bang was niet te deelen in den roem van de ontsnapping.

»Denkt gij dat het dapper is, anderen tot gevaar aan te moedigen, als gij misschien zelf bang zijt hunne plaats in te nemen?”

Dat werd tot Douglas gezegd en hij keek beschaamd voor zich.

„Maar hij zou juist het raam uitgegaan zijn, om haar te volgen toen Betje aankwam”, zeide Molly, die haar lievelingsbroeder wilde verdedigen.

»Ik wist niet, dat jongens de gewoonte hadden meisjes te volgen”, zeide kapitein Stuart droogjes. »Ik geloof, dat de dappere Douglas een anderen naam moet hebben. Luister, mijn jongen, en herinner u dit uw leven lang.

Twee jonge knapen wilden naar Egypte gaan, om zich bij ons bataljon aan te sluiten. Wij moesten eens op een morgen uittrekken, en de beide knapen trokken met ons mee. Het waren sterke jongens met frissche gezichten, één vooral; hij was de erfgenaam van uitgestrekte goederen in zijn vaderland, en had zijne moeder die weduwe was, alleen achtergelaten om zich zelve een' naam te maken. Ik kan hem mij nog voorstellen, met zijne schitterende oogen en vriendelijken lach, terwijl hij met zijn vriend juist vóór mij reed. Ik zal u, kinderen, geen uitvoerig verhaal doen, maar wij moesten dien morgen hevig vechten en de kogels vlogen om onze ooren. Eindelijk, op onzen terugtocht, nadat wij onzen vijand verstrooid hadden, stootten wij op een ander gedeelte, dat zich op een hoogte versterkt had. Bevelen werden gegeven om liggende te vuren, daar het ervaren schutters waren en zij het voordeel eener goede stelling hadden. »Nu», fluisterde één van deze jonge knapen tot den anderen, »maak nu naam; bestorm den kant van den heuvel en val hunne sterkte aan».

»Dat zou ik wel doen, als er mij bevel toe gegeven werd», was het haastige antwoord.

»Wij liggen hier net als konijnen in het kreupelhout», ging de jongeling voort. »Moeten die kerels die zich daar verbergen niet denken, dat wij bang zijn, ons te vertoonen? Als wij flinkweg onze geweren toonden zouden wij ze spoedig verslaan. De arme oude majoor is doodop en moet wat gaan rusten, anders zou hij

zulk een bevel niet geven. Vertoon u Castleton; laten zij u in uwe volle lengte zien. Hoe nu, *bevreesd?*”

In één oogenblik stond Johnny Castleton recht over-eind in de volle kracht van zijn jongelingschap en het volgende oogenblik werden zijne hersenen verbrijzeld door een kogel, en viel hij stervend in de armen van den vriend, die de oorzaak van zijnen dood was. Zoudt gij denken Betty, dat hij den heldendood stierf? Hoe denkt gij, Douglas, dat zijn vriend zich gevoelde, toen hij naar huis moest schrijven en aan de weduwe moest vertellen, dat haar jongen nooit tot haar zou terugkeeren? Weet gij, dat de dwaasheid van zijne daad hem zoo zwaar woog, dat hij het leger verliet en toen ik het laatst van hem hoorde, vreesden zijne vrienden dat hij zijn verstand verliezen zou. Ziezoo, nu heb ik u aller gezichtjes plechtig genoeg doen kijken om Betje tevreden te stellen. En gij zult uwe zusjes nooit meer uitdagen tot overmoedige waagstukken, niet waar mijn jongen? en gij meisjes, zult nooit meer naar hem luisteren, als hij het nog eens mocht doen? Nu is mijn preek uit en gij moogt Betje zeggen, dat zij u allen mag vergeven. Waar is vrouw Giles? Ik wil haar vragen of zij mijn vriend een paar nachten kan herbergen?”

Kapitein Stuart zette Betty van zijn knie af en stond op. Hij beknorde de kinderen zoo weinig, dat zijne woorden een diepen indruk nalieten en niemand van hen vergat ooit de les, die hen nu was ingeprent. Zij

waren het overige gedeelte van den dag zéér onder den indruk, en niet zéér ingenomen met de komst van Majoor St. Clair.

»Wij zullen Oom Harry in 't geheel niet voor ons hebben», bromde Douglas, terwijl de kinderen in den tuin speelden en de heeren aan tafel zaten, hij zal elken dag uit visschen gaan met dien anderen heer, en hij blijft de heele week met hem hier».

»Ik vind hem nog al aardig», zeide Molly; »hij lijkt op Mijnheer Roper».

»Hij heeft mooie, droevige oogen», beweerde Betty, »en hij houdt van Prins».

Maar het duurde niet lang of Majoor St. Clair viel zeer in den smaak. Hij was een groote, donkere man, met een nog al ernstig gelaat, totdat hij glimlachte, dan wisten de kinderen dat zij niet bang behoefden te zijn, want hij glimlachte meer dan dat hij ernstig keek, zoo lang hij bij hen was. Douglas mocht tot zijn groote vreugde met hen gaan visschen.

»Zie», zeide hij tot zijne zuster, »zij zouden niet goed voort kunnen zonder mij, daar ik voor hen het aas aan den hengel doe en hen help om hun mand met brood te ontpakken, en heel dikwijls lig ik aan den kant van het water en vertel hen verhaaltjes; dat vinden zij heel prettig».

Eens op een namiddag zaten zij allen in den boomgaard onder de schaduw der boomen, de heeren rookten en lazen de couranten, de kinderen speelden rondom

hen. Eerst kwam Betty naar haren oom toegesprongen, met Prins vlak achter haar aan.

»Wij gaan een eindje wandelen», zeide zij; »ik denk wel niet, dat u met ons mee zult willen gaan?»

Geen van de kleine Stuartjes deed ooit iets, zonder dat zij eerst hunnen oom vroegen om met hen mee te gaan.

»Neen, liever niet», zeide hij lui achterover leunende in zijn' rieten stoel en met genoeg de kleine gedaante vóór hem, beschouwende. »Waar gaat gij heen? Uwe onafhankelijkheid van denken en doen zal droevig gekortwiekt worden, als gij in de stad terugkomt. Laat Betje je overal buiten vrij rondloopen?»

»Betje vraagt niet waar ik heen ga, en dus zeg ik het niet; maar ik ga naar de kerk, als ik ten minste niet naar Mijnheer Russell ga».

»En wat doet gij daar?»

»Nu», zeide Betty, terwijl zij haar oom ernstig aankeek, »als u en Majoor St. Clair het aan niemand vertelt, dan zal ik het u zeggen».

»Zelfs wilde paarden zullen mij het geheim niet ontrukken», zeide de majoor.

»Ik ga daar wat bloemen brengen, aan een klein dood meisje; zij ruikt ze graag en houdt ze in hare handjes, in plaats van de doode lelie, die zij er in heeft. En dan heb ik eene vriendin, die ik daar zal zien, — eene dame, en zij zingt de schoonste liederen bij het orgel! soms moet ik er bij schreien. En de kerk

is zoo donker, en stil en koel — het is er heerlijk”.

»Mag ik met u meegaan?» vroeg Majoor St. Clair, terwijl hij opstond.

»Welk een verrukkelijk programma”, zeide Oom Harry zachtjes; »tranen bij de dooden! ik waarschuw u mijn vriend, de kerk is bijna een mijl ver”.

»Ik moet mijne beenen eens uitstrekken”, was het antwoord.

Betty ging stralend heen, en vond zich zelve zéér gewichtig.

»Ziet u”, zeide zij, terwijl zij den majoor door hare donkere wimpers aankeek en naast hem voortliep, ik vraag niet altijd aan iedereen om met mij mee te gaan; Prins en ik is heelemaal genoeg. Maar u is op visite en Oom Harry ook. U zult niet praten of leven maken in de kerk niet waar? En wilt u mij helpen wat kamperfoelie te plukken langs de heg? Violet zal ze gaarne ruiken — ten minste ik doe maar alsof zij ze gaarne ruikt”.

De wandeling scheen den majoor zeer kort, daar Betty hem zoo goed bezig hield. Toen zij de kerk bereikten, bracht zij hem dadelijk bij het monument, waarvan zij zooveel hield, en zij was verrukt, dat hij het zoo oprecht bewonderde. Zij plaatste de kamperfoelie eerbiedig in de saamgevouwen handen van het kleine beeld, waarna zij het, als naar gewoonte, kuste en toen wees zij naar het gekleurde venster.

»Vindt u dat niet mooi?” zeide zij, plechtig fluiste-

rende. »En ziet u den tekst? Die heeft Mijnheer Russell daar laten neerschrijven. Ik vroeg er hem onlangs naar. Ik vroeg hem of hij was als een van de discipelen, die de kinderen van Jezus af wilden houden, en of hij het daarom dáár had laten schrijven; en hij zeide ja, hij had Violet willen verhinderen tot Jezus te gaan, toen Hij haar riep. Ik denk, dat Violet zéér blijde is, dat zij niet teruggehouden werd, denkt u ook niet?»

»Dat denk ik ook», antwoordde de majoor ernstig.

»Zij was niet grooter dan ik», ging Betty voort, terwijl zij met gevouwen handen voor het raam stond, en op haar gelaat lag die droomerige trek, die altijd op haar lief gezichtje te zien was, als zij over ernstige dingen sprak, »maar zij ging veilig door verdrukking. Mijnheer Russell vertelde mij, hoe zij, gedurende een geheel jaar al de pijnen in hare ziekte zonder één enkele klacht droeg; en smart en lijden is verdrukking, niet waar?»

»Wat weet gij van verdrukking?»

»Hoe dikwijls was die vraag reeds aan Betty gedaan!»

»Daar weet ik heel veel van», zeide zij, zeer ernstig den majoor aanzijnde; »en ofschoon ik ze niet gehad heb, zal ik ze wel krijgen. Hebt u ze gehad?»

»Nee, ik weet niet, dat ik ze gehad heb», antwoordde hij schertsend. Daarna gleed er een schaduw over zijn gelaat, en voegde hij er bij: »Droefheid en ik zijn toch geen vreemdelingen; ik geloof, dat ik mijn deel heb gehad».

»En groote droefheid is verdrukking, niet waar? En dat is de weg naar den hemel».

Toen lachte de majoor met zijn vriendelijke glimlach. »Ja Betty, zoo is het, dat is de weg naar den hemel. Wij moeten door veel verdrukking ingaan in het koninkrijk Gods».

»En hebt u een groot verdriet gehad?» ging het kind door.

»Ja», zeide de majoor langzaam, »een zeer groot verdriet, Betty. Eens zou het mij bijna overstelpt hebben, maar nu heb ik geleerd, de dingen anders op te nemen».

»Misschien zult u mijne vriendin hooren zingen over verdrukking als ik het haar vraag. Zij zal hier zoo zijn. Waar wilt u zitten? Ik zit zoo gaarne op het trapje van het koor en dan zit Prins op mijn schoot».

»Ik zal zelf wel een plaats vinden. Misschien verdwijn ik weer en ga naar buiten in den zonneshijn.

Majoor St. Clair dwaalde door de kerk, kijkende naar de oude banken, totdat hij de deur hoorde opengaan, en toen kroop hij in een hoekje achter eenen ouden steenen pilaar.

Betty ging op haar trapje van het koor zitten, nadat zij hare vriendin begroet had. Majoor St. Clair onthield langen tijd de schilderij, die zij zoo vormde; de gouden zonnestrallen, die naar binnen stroomden, de oude, uitgesneden banken op den achtergrond, en de aardige kleine bleeke gestalte met haar hondje in hare armen, zouden

het oog van een kunstenaar verrukt hebben. Maar dit was het niet, dat het gelaat van den sterken man plotseling deed verbleeken en hem de achterzijde van de bank stevig deed vasthouden, met zenuwachtige, bevende handen; zijn verbaasde blik rustte niet meer op Betty, maar op de slanke, bevallige gedaante die nu plaats had genomen voor het orgel.

Men hoorde Betty's heldere, kinderlijke stem:

»Toe, zing van verdrukking. Ik heb iemand bij mij, die het gaarne zou hooren. Hij luistert achter in de kerk».

Nesta keek gejaagd om zich heen, maar niemand ziende, draaide zij zich om naar het orgel en een oogenblikje daarna klonk hare heerlijke stem jubelend door de kerk, terwijl zij het lied van »de verlostten» zong. Majoor St. Clair vouwde zijne armen en stond nog achter den pilaar. Hij scheen bijzonder ontroerd, en toen de laatste tonen wegstierven, verliet hij haastig de kerk.

XIII.

»TOEN WIJ ELKAAR ONTMOETTEN!»

Betty was zoo verdiept in de muziek, dat zij den majoor geheel vergat.

»Als ik groot ben, zoudt u denken, dat ik dan even mooi kan zingen en spelen als u?» vroeg zij met een klein gelukkig lachje.

»Zeker, dat denk ik wel, mijn kind».

»Maar zou ik dan een orgel hebben om te bespelen? In de stad kan men maar niet zoo in de kerk gaan en spelen, wel?»

»Nee, maar omdat ik den domine hier ken, daarom geeft hij mij toestemming om te spelen».

»En waarom komt u Zondags hier nooit in de kerk?»

»Omdat wij een kerkje dichter bij ons hebben; maar daar is geen orgel in en daarom kom ik hier».

»Weet u, wat ik doe, als u zingt? Dan sluit ik mijne oogen en dan denk ik, dat ik in den hemel ben. Dat is heerlijk. Als u de uwe sluit, zoudt u dat ook kunnen denken en ik zou willen dat u maar altijd door zingt!»

Nesta lachte en kuste het kleine, begeerig, naar haar gekeerde gezichtje.

»Ik zou bang zijn, dat ik erg vermoeid en hongerig werd. Ik ben geen engel, Betty. Maar gij hebt gelijk, liefje — ik ben ook dicht bij den hemel als ik zing”. En zij voegde er in gedachten bij:

„Met hart en ziel naar boven,
Verlangt mijn geest naar U”.

Toen Nesta een oogenblik later uit de kerk kwam met Betty, kwam de krachtige gedaante van Majoor St. Clair, hen te gemoet.

»Goeden middag Juffrouw Fairfax”.

Zijn toon was koud en ernstig, maar Nesta draaide zich om en werd bleek tot aan hare lippen; daarop trachtte zij zich een weinig te herstellen en stak hare hand uit.

»Het is lang geleden, sedert wij elkaar ontmoetten”, zeide zij.

Een oogenblikje was het doodstil, maar Betty kwam hen in hare kinderlijke onschuld te hulp.

»Kent u mijne Juffrouw Fairfax?” vroeg zij aan den majoor.

»Dat hebt u mij nooit gezegd. Zong zij niet prachtig? Hieldt u van »Verdrukking”? Wij vinden het 't mooist van al hare liederen niet waar Prins?”

Zij liefkoosde haar hondje en daarna, omdat hij van haar weg liep, vloog zij hem achter na.

Majoor St. Clair bleef stilstaan, zijne oogen waren niet van Nesta's gelaat af.

»Ontmoeten wij elkaar als vreemdelingen?” vroeg hij.

»Neen», zeide zij met eene haperende stem en hare lippen beefden, terwijl zij te vergeefs trachtte zijn' blik kalm te ontmoetten; »als oude vrienden, hoop ik».

»Nooit!» zeide hij, terwijl er eene hartstochtelijke flikkering in zijne oogen kwam. »Het moet zijn, alles of niets voor mij, zooals ik u lang geleden zeide».

Zij zweeg stil; een zucht ontsnapte haar, zoo hopeloos en toch zoo geduldig, dat majoor St. Clair opgewonden voortging:

»Ik zou hier niet gekomen zijn, als ik geweten had, dat gij in deze buurt waart; maar nu ik u eens ontmoet heb, kan ik niet heengaan, zonder u gesproken te hebben. Nesta, gij zijt niet gelukkig; ik lees het op uw gelaat. De tijd heeft u niet getroost. Waarom wilt gij mij niet toestaan uw verdriet te deelen en bij u te zijn, als gij misschien een vriend noodig hebt, meer nog dan in vroegere dagen? Begrijpt gij welk eene leegte gij gemaakt hebt, zoowel in mijn leven als in het uwe? Ja ik weet, dat ik hiermede veel als toegegeven aanneem, maar uwe natuur verandert niet licht. Ik geloof in u, evenals ik altijd deed, en het zijn alleen uwe verkeerde denkbeelden van plicht, die dit verdriet in ons leven gebracht hebben».

Hij wachtte even, en toen sprak Nesta, terwijl zij over den lagen kerkhofmuur, waar naast zij stonden, blikte naar de heuvels in de verte:

»Het spijt mij, dat wij elkaar hebben ontmoet — het spijt mij zeer, want het is smartelijk voor ons

beiden. Maar de omstandigheden in mijn leven zijn niet veranderd; ik kan niet anders handelen. Mijne moeder en zuster hebben mij noodig, en mijne moeder —” Hare stem begaf haar.

»Uwe moeder denkt nog altijd hetzelfde”, zeide hij. »Ik zie met smart terug op de opgewonden woorden, die ik sprak, toen ik haar 't laatst zag. De tijd en een andere Leeraar hebben mij sedert aangetoond, waar ik ongelijk had. Maar Nesta, laat mij mijne zaak — mag ik zeggen onze zaak — nog eens bij haar bepleiten. Zij heeft het recht niet, onze levens ongelukkig te maken, en het is geen ware vriendelijkheid jegens haar, wanneer wij haar toestaan, dit te doen. Geef mij uwe toestemming om haar te bezoeken”.

»Ik kan niet; dat zou slechts haar verdriet en hare smart opnieuw openrijten. Zij wil — zij kan de dingen in geen ander licht zien”.

»En zult gij zoo van mij scheiden?”

„Zijne stem was zacht en schor. Hij voegde er droogjes bij, »ik zou wel eens willen weten of uwe genegenheid verminderd is? Gij spreekt zoo kalm over alles, dat ik haast zou denken —”

'Tot dus ver hoorde Nesta hem aan, en toen stak zij haar hand naar hem uit om hem te doen zwijgen en riep uit: »O] Godfrey!”

Dat was alles, maar terwijl de oude, bekende naam aan hare lippen ontsnapte, barstte zij in tranen uit en, zich omkeerende, leunde zij met hare armen,

waarin zij haar hoofd verborg, op den ouden muur.

Majoor St. Clair zweeg onmiddellijk. »Nesta, Nesta, neen, doe dat niet! Dat *kan* ik niet hebben! Liefeling wij kunnen zóó niet scheiden!»

Wat hij zou gedaan hebben, werd nooit bekend. Misschien als hij zijn sterken arm om haar had geslagen, dat Nesta zich zou over gegeven hebben, maar een lastige kinderstem liet zich vlak bij hen hooren:

»U heeft haar aan het schreien gemaakt! U heeft mijn Juffrouw Fairfax doen schreien!» En Betty vloog op hare vriendin af om haar te troosten.

In één oogenblik stond Nesta weer recht op.

»Het is niets liefeling; wij spraken over oude tijden. Vaarwel, Majoor St. Clair».

Zij keerde terug langs een pad op zij van de kerk, terwijl Majoor St. Clair haar verbaasd en vertoornd nakeek.

»O!» zeide hij, terwijl hij Betty hoofdschuddend aankeek, terwijl zij naar huis terug wandelden, »gij zijt gelijk aan een kleinen jongen, dien ik eens gekend heb, die mij een heerlijken schotel kersen voorhield. »Zoudt gij er eenige willen hebben, majoor?» zeide hij. »Kijk eens, zijn zij niet heerlijk?» En toen ik er mijn hand naar uitstreckte, trok hij nijdig den schotel weg en at ze voor mijn oogen op».

»Dat was een lompe jongen», zeide Betty, een beetje beleedigd, »en ik geloof niet, dat ik ben als hij, want ik heb u van middag niets gebracht».

Majoor St. Clair was dien verderen avond zéér rusteloos en weinig op zijn gemak. Kapitein Stuart nam hem meer dan eens onder handen om zijn gemelijkheid en verstrooidheid, maar hij slaagde er niet in, eene duidelijke verklaring te krijgen.

Den volgenden dag gingen zij samen visschen, maar tegen vier uur verliet majoor St. Clair zijnen vriend en wandelde hij naar huis terug. Betty en Prins tezamen buiten vindende, riep hij haar tot zich, en languit op het gras liggende, trachtte hij haar tot spreken over Nesta te krijgen. Betty vervulde, zonder dat zij het wist zijnen wensch; zij gaf hem eene duidelijke beschrijving van haren dag op Holly Grange en toen ging zij terug naar den dag, waarop zij Mevrouw Fairfax voor het eerst in het bosch ontmoette.

»Zij is als eene koningin», zeide het levendige kind, »haar gelaat is zoo ernstig en trotsch; maar zij is zeer verdrietig. Ieder volwassen mensch schijnt medelijden met haar te hebben! Ik houd van Mevrouw Fairfax, zij gaf mij Prins».

Majoor St. Clair luisterde, en deed allerlei vragen, en toen stond hij plotseling op.

»Kom ga een eindje met mij wandelen», zeide hij. »Wacht totdat ik eenen brief geschreven heb, en dan zullen wij vertrekken».

»Weer naar de kerk?» vroeg Betty.

»Nee, niet naar de kerk; naar Holly Grange».

»Dat is heel ver weg», zeide Betty wijfelende;

ik ging er in een ponywagentje heen, maar als men door het bosch gaat, is het korter”.

»O dat zal best gaan, en als gij moe zijt, zal ik u dragen”.

De stem van Majoor St. Clair was zeer vriendelijk, en Betty trok met hem weg, verrukt, dat zij als zijn gezelschap gekozen werd.

»Gaat u Juffrouw Fairfax bezoeken?” vroeg zij eerst.

»Neen, ik denk niet, dat ik naar binnen zal gaan; maar ik zou gaarne willen, dat gij een briefje voor mij aan Mevrouw Fairfax gaaft en mij antwoord terugbracht”.

Betty kreeg een kleur van plezier.

»Dat zal ik gaarne doen”, zeide zij; »het is er zoo mooi van binnen, gij moest de bloemen eens zien! Ik geloof, dat ik heel gelukkig zou zijn, als ik mevrouw Fairfax was, u niet?”

Zij babbelde maar door, en toen eindelijk het hek bereikt was, gaf majoor St. Clair haar den gewichtigen brief.

»Geef hem zelve aan mevrouw Fairfax, Betty, en zeg haar, dat ik haar gaarne zou zien”.

Betty knikte en hield den brief stijf vast in één handje; Prins volgde haar onmiddellijk. De deur der vestibule stond open en één oogenblikje aarzelde het kind; toen zag zij den ouden knecht door de gang loopen en zij riep hard:

»Mag ik a's 't u blijft naar binnen komen en mevrouw Fairfax even zien”.

De man keek verbaasd. »Ik geloof niet, dat zij u zal ontvangen», zeide hij glimlachende; »Mevrouw Fairfax ontvangt geen visite».

»Maar ik ben geen visite», zeide het kleine meisje; »ik ben Betty maar, en ik heb eenen brief, dien ik haar geven moet».

»Ik zal het gaan vragen».

Hij verdween, maar kwam ééne minuut daarna weer terug.

»Kom maar binnen juffertje — dezen kant».

Hij bracht het kind in de huiskamer, waar Mevrouw Fairfax bij de theetafel gezeten was. Nesta was er niet, en Grace verliet juist de kamer.

Een glimlach verhelderde het ernstige gelaat van Mevrouw Fairfax, toen zij Betty zag.

»Geheel alleen?» vroeg zij, terwijl zij zich boog, om haar eenen kus te geven.

»Ik kom u eenen brief brengen», zeide Betty, stralende van genoegen en gewicht.

Mevrouw Fairfax deed haar op een laag zacht stoeltje zitten en nam den brief uit hare hand.

Terwijl zij hem las, rimpelde

zich haar gelaat, en hare lippen namen den ernstigsten plooi aan; daarna, opstaande, ging zij naar een anderen hoek der kamer en keek uit het lage Fransche raam,

haren rug naar Betty gekeerd en hare handen zenuwachtig samengevouwen.

Nesta had wel gelijk, toen zij veronderstelde, welk een stroom van pijnlijke herinneringen er opgewekt zoude worden door de nabijheid van Majoor St. Clair.

Ware de brief eenige weken vroeger gekomen, dan zou er maar één antwoord mogelijk geweest zijn, maar Mevrouw Fairfax had den laatsten tijd van den grooten Meester zelve geleerd, en haar hart was verzacht en onderworpen. Eindelijk draaide zij zich om en ging naar haar schrijftafeltje en toen sloop Betty zachtjes naar haar toe.

Majoor St. Clair vroeg mij u te vragen of hij u zien kon”, zeide zij, terwijl zij haar handje op de knie van Mevrouw Fairfax lei.

»Ik zal mijn antwoord schrijven, Betty; dat kan ik niet doen”, was het koude antwoord, terwijl Mevrouw Fairfax haar hoofd van het kind afwendde.

Maar Betty liet zich niet afwijzen.

»Ik geloof, dat hij u erg graag zou zien; en u zoudt van hem houden, want hij is de vriend van Oom Harry; en hij heeft zulke droevige oogen, en hij is door verdrukking geweest evenals u — tenminste, hij heeft een groot verdriet gehad, zeide hij mij, en dat is hetzelfde niet waar?”

Geen antwoord.

Betty ging voort: »Zal ik even naar buiten gaan en hem binnen brengen? ik heb hem van middag van u

verteld en hoe gij mij de lelies en Prins gegeven hebt en hij vond het prettig er naar te luisteren. Hij deed mij een massa vragen, en ik geloof, dat hij u gaarne zou zien, om te weten of u net eene koningin zijt, zooals ik hem vertelde”.

Daarop nam Mevrouw Fairfax het kind op haar schoot. »O Betty, Betty!» was alles wat zij zeide, maar er vielen eenige glinsterende druppels op het gekrulde hoofd van het kind, terwijl het grijze hoofd over haar heen boog, en Betty begreep niet, waarom de stem van Mevrouw Fairfax zoo vreemd klonk.

»Ik geloof, dat gij hem maar binnen moest brengen”, zeide Mevrouw Fairfax ten laatste en Betty snelde verrukt de kamer uit. Zij vond den majoor op en neerloopende met een bleek, beslist gelaat. Hij wierp de sigaar weg, die hij rookte, toen hij het kind zag, en vroeg met angst in zijne donkere oogen:

»Wel vrouwtje, hoe is het u gegaan?”

»Gij moogt binnen komen en haar zien.”

»Goddank!» En de majoor zeide geen woord meer, totdat hij in de huiskamer was.

Het was een pijnlijke en vormelijke begroeting tusschen die beiden, en daarop wendde Mevrouw Fairfax zich tot Betty:

»Wilt gij in den tuin gaan mijn kind, totdat wij u roepen? Ik denk dat Grace daar ook is”.

Betty gehoorzaamde. Grace liep langzaam een pad op en neer, in een shawl gewikkeld, en zij keek niet

heel vergenoegd, toen de stem van het kind haar in de ooren klonk:

»Mag ik met u komen wandelen?»

»Werdt ge hierheen gezonden? Ik veronderstel, dat Nesta, als naar gewoonte, uit is, daarom zal zij niet op je kunnen passen, en ik ben waarlijk niet wel genoeg om je te amuseeren en je van verkeerdheden af te houden.»

»Ik zal niet stout zijn, heusch niet», zeide Betty verontwaardigd; »ik zal zachtjes naast u loopen, en zelfs geen bloempje plukken. Bent u vandaag wat beter?»

»Neen, ik ben niet beter; ik geloof niet, dat ik ooit beter word; toch heeft niemand hier in huis medelijden met mij.»

»Wat scheelt u?» vroeg Betty

»Als ge mij nu met vragen gaat vermoeien, dan kunt ge wel heengaan. Als gij nacht aan nacht wakker moest liggen, en niet wist, wat het is, zonder hoofdpijn te zijn, terwijl elke spier in uw lichaam pijn doet van vermoeidheid, dan zoudt gij niet verbaasd vragen, wat mij scheelt».

»Ik denk, dat u zijt als Violet, maar zij kon haar bed niet verlaten. Mijnheer Russell zeide, dat zij soms den heelen nacht niet sliep, dan zeide zij, »Lees mij voor van: »dáár zal geen verdriet zijn»». Mijnheer Russell zeide, dat hij niet half zoo geduldig zou zijn, als zij was. En nu zingt zij te midden van: »hen die uit de groote verdrukking kwamen». Zoudt gij niet gaarne in haar plaats willen zijn?»

Grace was stil. Betty's drukke kleine tongetje begon met andere onderwerpen. Zij vertelde van haar bezoek op het Huis, van haar »steenen beeld" dat gemaakt werd uit weeke klei; van Prins en zijn stoutigheden, toen hij trachtte de kippen en de kuikens te jagen, en daarna bij zijne meesteres terug kwam met zijnen staart tusschen de beenen; van de wonderlijke spelletjes van Douglas en Molly, en van het talent van de tweelingen om in moeilijkheden te komen; zij vertelde haar van hare wandeling op het dak, en het verhaal van de jonge soldaten, dat Oom Harry hen had gedaan. En Grace luisterde, en was waarlijk geïnteresseerd ondanks zich zelve.

Het duurde lang, voordat Betty in huis teruggeroepen werd en toen ontmoette zij den majoor in de gang.

»Kom gauw, kleintje en zeg Mevrouw Fairfax goeden dag". Mevrouw Fairfax gaf Betty een kus; al de harde lijnen op haar gelaat waren verdwenen, en hare stem was buitengewoon vriendelijk.

»Gij moet op eenen anderen dag terugkomen om mij te bezoeken, als ik niets heb, wat mij bezighoudt".

En Betty legde hare armen om haren hals en omhelsde haar hartelijk.

»Gij zult Nesta tegenkomen als zij uit de kerk komt, als gij de laan uit loopt", zeide Mevrouw Fairfax, tot majoor St. Clair sprekende, en wij wachten u morgen op het middagmaal".

Hij nam zijnen hoed af, en liep met zulk eene

vlugheid langs het heestergewas, dat Betty hem nauwelijks kon bijhouden.

»Vindt gij niet, dat Mevrouw Fairfax op eene koningin gelijkt?» vroeg Betty 't eerst. »Was zij, zooals ik u zeide?»

»Ik had Mevrouw Fairfax vroeger al ontmoet», was het korte antwoord van den majoor. En Betty antwoordde een beetje teleurgesteld: »O!»

Niet lang daarna zagen zij Nesta. Zij wandelde langzaam op en neer, hare oogen en hare gedachten ver weg, maar toen zij zag, wie het waren, kleurde zij hevig.

Majoor St. Clair liep haastig vooruit.

»Uwe moeder heeft mij tot u gezonden», zeide hij, en er was een vroolijke klank in zijne stem.

Nesta keek verbaasd tot hem op.

»Mijne moeder! Hebt gij haar gezien?»

»Ja, dank zij dit kleine meisje hier bij mij.»

Betty werd gekust, maar *nu* scheen Nesta hare tegenwoordigheid te vergeten. Het kind kon het niet begrijpen, evenmin als den uitleg die volgde op zachten, ernstigen toon. Zij zag dat Nesta's oogen plotseling vroolijk keken en zich met tranen vulden; zij zag dat majoor St. Clair zijn hoofd zeer dicht over het hare heenboog; en ofschoon zij er stil bijstond, had zij even goed mijlen ver kunnen zijn, zoo weinig notitie werd er van haar genomen. Eindelijk zeide zij met een zuchtje:

»Ik ben nog al moe, ik geloof, dat ik met Prins vast naar huis ga».

Toen keerde Nesta zich tot haar.

»Gij arm klein diertje! Godfrey, wilt gij haar dragen? Ik moet u verlaten. Neen, ga niet met mij mee; ik zal u morgen zien en ik wilde nu liever met mijne moeder alleen zijn. Zij is den laatsten tijd zoo anders geweest, maar dit had ik nooit durven hopen! Dag, Betty; gij zijt onze kleine weldoenster geweest».

Betty werd op de breede schouders van den majoor getild en in stilte naar huis gedragen; hij was met zijne eigene gedachten vervuld en zij was vermoeid en slaperig.

Zij vonden kapitein Stuart ongeduldig wachtende met het middagmaal.

»Waar zijt gij geweest?» vroeg hij. »Heeft Betty u betooverd?»

»Zij heeft mij vandaag veel goed gedaan», antwoordde de majoor.

Betty legde haar kleine hand in die van haar oom.

»Wij zijn naar Holly Grange geweest, Oom Harry. Ik geloof dat majoor St. Clair en mijne Juffrouw Fairfax gisteren gekibbeld hebben, want hij deed haar schreien; maar zij kusten elkander vandaag en maakten het weer goed en nu zijn wij allen vrienden».

XIV

DE DOOD VAN EENEN HELD.

Het verblijf van Kapitein Stuart werd tot veertien dagen verlengd tot groot genoegen van de kinderen. Zij waren allen verbaasd, toen zij hoorden, dat majoor St. Clair Betty's Juffrouw Fairfax ging trouwen. Voor Betty zelve was het een groot raadsel, want zij wist nog niet welk een groot deel zij gehad had in het kleine drama en het verbaasde haar soms, dat Nesta nu zoo weinig om het orgel gaf en zoo dikwijls ging wandelen of rijden met den majoor. Dit maakte misschien, dat zij er des te meer plezier in kreeg Mijnheer Russell op zijn atelier te bezoeken; en toen hij eindelijk de laatste hand had gelegd aan het beeldhouwwerk, keek zij hem zeer nadenkend aan.

»En hoef ik hier nu niet meer te komen?»

»Kom zoo dikwijls als gij lust hebt», was het hartelijk antwoord; ik houd van uw gebabbelen, terwijl ik werk».

»Ik heb heel wat vrienden hier», zeide Betty, den laatsten avond van kapitein Stuart's verblijf. Ik geloof, dat ik meer vrienden heb dan Molly en Douglas. Zij geven niet om groote menschen; ik houd van ze!»

»Wij houden van Oom Harry» bracht Molly in het midden.

»En van wie houdt gij 't meest van al uwe vrienden, Betty?» vroeg majoor St. Clair.

»Ik geloof van mijnheer Russell. Ziet gij, hij is alleen, evenals ik was, toen ik Prins nog niet had. Juffrouw Fairfax was ook alleen, maar nu behoort zij tot een paar. Mijnheer Russell heeft niemand; hij is geheel alleen».

Algemeen gelach om Betty's bewering.

»Ik geloof, dat ik ook oneffen ben, Betty», zeide kapitein Stuart. »Wat zoudt gij mij raden?» zou ik mij ook tot een paar maken?»

»Twee aan twee is zoo veel gezelliger», zeide Betty deftig; ik zou wezenlijk niet weten, wat ik moest doen, als ik Prins niet had, om mij te vergezellen. Inderdaad, ik geloof, dat ik meer van hem houd, dan van iemand anders. Zoudt gij geen hond nemen, als gij niemand anders kunt krijgen, Oom Harry? Dan zoudt gij een heel mooi paar maken».

Wat lachte kapitein Stuart! En Betty was de eenige, die geen grap in de zaak kon zien.

Nadat de heeren vertrokken waren, hadden de kinderen een stillen tijd. Betty sloop nog wel eens weg

naar de kerk om Nesta te hooren zingen en spelen; en eens brachten al de kinderen eenen dag door op Holly Grange. Het stille buitenleven begon Betje een beetje te vervelen en zij dacht over den terugkeer naar de stad, hetwelk de hartjes van hare lastposten met schrik vervulde.

»Het zal afschuwelijk zijn weer netjes te zitten en te leeren», bromde Molly.

»Ik denk, zeide Douglas langzaam, dat ik zoek zal zijn den dag, dat wij terugkeeren en dan ga ik in het bosch wonen in dat kleine hutje. Ik zal een soort wildeman zijn en bessen en noten eteu, en als ik trek heb in vleesch, ga ik een konijn schieten en dat braden. Ik kan het heusch niet uitstaan weer in die kinderkamer opgesloten te zijn».

»Ik ben nooit, neen nooit in mijn leven zoo gelukkig geweest», vulde Betty aan; »maar Prins gaat natuurlijk met mij mee. Denk eens als wij nooit op deze hoeve waren gekomen, zouden wij nooit naar dat bosch gegaan zijn, en ik zou nooit Mevrouw Fairfax gezien hebben, en zij zou mij nooit Prins hebben gezonden».

»Gij zeurt ook altijd over Prins», zeide Douglas ongeduldig; »gij kunt over niemand anders praten.

De dag, die volgde op dien, waarop dit gesprek gehouden werd, kwam boer Giles omstreeks twaalf uur geheel ontdaan in de keuken.

»Waar zijn de kinderen?» vroeg hij snel.

Betje kwam binnen met Bobby aan hare hand, die

andere kleeren aan had, omdat hij in de eendenkom gevallen was.

»Zij zijn buiten in de wei», zeide zij. »Wat is er?»

»Ik vrees, dat een van de honden van Mijnheer Dart losgebroken is; ik heb juist hooren zeggen, dat hij dol is en niet kan gevonden worden! Dat komt met deze vreeselijke hitte. Ik heb Rough aan de ketting gelegd. Jongejuffrouw Betty moet op haar hondje passen. Tom Dart en een buurman zijn nu op jacht van hunnen hond».

»Een dolle hond!» riep Betje met schrik uit. »Roep ze binnen Jack, toe. Wat zou ik doen, als zij hem tegenkwamen?»

En terwijl zij Bobby in de keuken liet, liep zij, evenals haar broeder naar buiten, om de kinderen te waarschuwen. Zij vonden hen in een klaverveld, onder de boomen. Douglas trachtte in een ouden hollen boomstam te klimmen, Molly maakte een konijnenhol dicht en Billy keek er naar.

»Waar is jonge juffrouw Betty?»

»Zij is alleen de laan op gegaan», zeide Douglas, met een verhit gelaat opkijkende; ik zond haar naar de beek om wat water te halen; wij gaan voorraad opdoen voor een beleg en achter dezen boom zullen wij ons verschuilen».

»En ik ben aan het graven om een schat te zoeken», zeide Molly.

»Is Prins bij haar?» vroeg Betje, angstig.

»Ja; hij wil nooit bij ons blijven».

»In dit veld zijn zij veilig», zeide boer Giles, terwijl hij rond keek; maar zij moeten niet in de lanen loopen. Wij moeten zien jongejuffrouw Betty terug te krijgen».

Betty liep ondertusschen tevreden voort, en droeg eene oude aarden waterkruik.

»Wij zullen wat water voor hen halen, Prins, en dan zult gij de schildwacht zijn; Douglas zeide, dat kon best. Dadelijk als gij een stap hoort, moet gij blaffen!»

Prins keek op, kwispelstaarte ten antwoord, en begon in het gras naar denkbeeldige kikvorschen te wroeten.

Betty, die hare kruik erg zwaar begon te vinden, ging op eene bank bij de heg zitten om wat uit te rusten. Daar bleef zij eenigen tijd, met haren hond babbelende en juist wilde zij verder gaan, toen een geweldig geschreeuw in de laan haar verbaasd deed opkijken.

Een oogenblik later, kwam er een groote jachthond recht op haar af; zijn bek was open en met schuim bedekt en hij beet in de lucht terwijl hij voortholde. Achter hem aan kwamen twee mannen en een paar jongens.

»Uit den weg!» gilden zij; »hij is doll!»

De arme kleine Betty stond geheel versteend van schrik midden in de laan. Het was een zeer nauwe laan; de kanten en de heggen waren aan beide zijden

zeer hoog en er scheen letterlijk geen uitweg mogelijk voor het kind. De hond naderde met open kaken en bloed belooopen oogen en het volgende oogenblik hoorde men een schel kindergeschreeuw, dat het bloed van Betje in de aderen deed stollen, want zij was nu dicht bij het tooneel. Zij kwam juist aan, toen Tom Dart dicht genoeg bij den hond was, om te schieten, en het schot weerklonk juist toen zij over een hek in de laan klom.

Zij zag het lijk van het arme dier op den weg liggen, met Tom er bij, maar met bevende ledematen baande zij zich eenen weg door de kleine verzamelde menigte een weinig verder op de laan. Zij bogen zich over iets in het midden van den weg. Was het Betty?

»Is zij gered? Wie is bezeerd?» schreeuwde zij, terwijl zij trachtte naderbij te komen. Daar in schrik en doodsangst zat Betty op den grond, terwijl zij met hare kleine armen haren kostbaren hond beschermdde.

»Gij zult hem niet van mij wegnemen — neen, dat zult gij niet; hij behoort mij, en hij is bijna gedood!» riep zij stuipachtig uit.

Betje greep haar en den hond beiden. »Zijt gij gewond, kind? spreek! Goddank 't is slechts de hond!»

Boer Giles was er reeds om de opgewonden menigte te vragen, wat er gebeurd was. »Hij liep recht op haar af, maar het kleine hondje vloog juist intijds vóór haar. Zie eens hoe het dier gebeten is! Neem hem weg van het kind; hij moet doodgeschoten worden!

Gelukkig voor haar, dat zij het beest bij zich had!" Dit en meer werd er met horten en stooten uitgebracht; maar Betty zag en hoorde niets van wat er rondom haar gebeurde. Zij scheen bijna buiten zichzelf van schrik en angst.

»Neem ons mee, Betje! Haal een dokter! hij bloedt zoo! Hij mag, neen hij mag niet sterven! Raak hem niet aan! O, ik wil, ik wil hem niet missen!"

»Kom, kom zeide Boer Giles sussend; ik zal hem geen kwaad doen. Wij moeten zien, waar hij gebeten is, misschien kan ik hem helpen. Laat hem mij naar huis dragen. Daar, kijk, hij is in zijnen hals gebeten! Maar gij doet hem pijn, als gij hem zoo stijf vasthoudt! Laat mij hem voor u dragen en dan moogt gij naast mij loopen".

»Zult gij hem wat afwasschen en een verband er om leggen en hem beter doen worden?"

Er kwam weer eenige hoop in de blauwe oogjes, die zoo vertrouwelijk tot hem werden opgeslagen en een oogenblikje aarzelde de boer; daarna zeide hij, »ik zal voor hem doen, wat ik kan".

En Betty opende hare armen en Prins werd voorzichtig opgetild en gelukkig had de boer een linnen zak bij zich, dien hij om hem heen wikkelde. Hij hief zijn kop op, en trachtte Betty's handjes te likken terwijl hij haar werd afgenomen; en zij, opnieuw snikkende, stond van den grond op, en de jas van den boer vasthoudende, wandelde met hem naar huis

terug, terwijl Betje te vergeefs trachtte haar te troosten.

Aan de boerderij gekomen, nam Betje besliste maatregelen.

»Kom gij nu met mij naar binnen als een zoet kind, en laat Jack op Prins passen. Hij zal u wel komen zeggen als hij beter is; neen, gij moogt hem niet weer in uwe armen nemen, — ik meen het nu.

»Ik moet hem nog eens zien Betje, — toe, nog eens!»

»Kom», zeide de boer, die Betje een wenkje gaf, laat haar nog eens naar hem kijken, voordat ik hem wegbreng».

Het linnen werd er afgenomen, Prins stak zijn ooren op, en zijne heldere bruine oogen zochten het gelaat van zijne kleine meesteres. Betty boog zich over hem en mocht het achtergedeelte van zijnen bruinen zijdeachtigen kop kussen. »Mijn kleine lieveling», fluisterde zij, terwijl haar tranen weer begonnen te vloeien, ik wou dat ik in plaats van u gebeten was!» Daarop, zich naar boer Giles keerende, zeide zij, terwijl zij smeekend hare kleine handjes samenwong:

»Gij zult 't zoo vlug mogelijk doen, nietwaar? Gij zult niet langer dan vijf minuten noodig hebben om hem wat te wasschen en te verbinden, nietwaar? En dan zullen Betje en ik bij hem blijven zitten, totdat hij beter is. Wilt gij hem in deze mand leggen en hem zoo spoedig gij maar kunt, bij mij brengen?»

»Ja, ja» zei de boer, een beetje kortaf, en toen ging hij naar den stal.

En Betty stond voor het keukenraam, te zeer gewend te gehoorzamen, om hem te durven volgen, maar haar hartje vloeide over van verlangen om Prins weer in hare armen te hebben.

»Nu», zeide Betje, vriendelijk maar beslist, »kom nu mee naar de kinderkamer en laat mij uw gezicht en uwe handjes wasschen en u een schoonen boezelaar voordoen».

»Hij zal toch wel beter worden, Betje? Hij zag er niet uit, alsof hij erg bezeerd was. Mag ik hem wat brood en melk geven als boer Giles hem binnen brengt?»

Betje ontweek deze vraag; zij scheen niet op haar gemak; en toen eenige oogenblikken daarna er een gewerschot afging, keek zij hevig verschrikt op, en zuchtte daarna van verlichting.

Betty was te zeer in hare eigen gedachten verdiept, om dit op te merken en dadelijk toen haar toilet gereed was, liep zij weer naar beneden naar de keuken.

»Is Prins weer binnen, vrouw Giles? Is hij beter?»

»Ach mijn kleine hartje!» zeide vrouw Giles, heen en weer loopend. »Jack zal zoo hier zijn en het u zeggen.»

En eenige minuten daarna verscheen boer Giles. Betty vloog met uitgestrekte handen op hem af. »Waar is hij? Zult gij mij bij hem brengen?»

De boer keek hulpeloos naar zijne vrouw.

»Waar is Betje?» zeide hij.

»Die houdt zich buiten schot», bromde vrouw Giles.

De boer haalde diep adem. »Kom dan maar mee», zeide hij; »ik heb mijn best gedaan en mag niet bang zijn voor de gevolgen».

Hij hield Betty's hand vast en bracht haar in den stal; tweemaal schraapte hij zijne keel, alsof hij wilde spreken en daarna toen hij bij de deur was, met de eene hand op de klink en met de andere onder Betty's kiu haar gelaat naar zich toe wendende, zeide hij:

»Gij zult een dapper klein meisje zijn, niet waar? en gij zult het moedig dragen, want het is beter voor den kleinen hond dan in lijden te leven».

Daarop opende hij de deur, en Betty, die zijne woorden in 't minst niet begreep, vloog ademloos naar binnen.

Daar in zijn mandje, koud en stijf, lag de arme kleine Prins.

Eén oogenblik dacht Betty, dat hij sliep, maar daarop kwam de vreeselijke waarheid tot haar. Hare blauwe oogen, die grooter werden van ontzetting, keerde zij naar den ouden boer, en elke kleur verdween van haar gelaat.

»Hij is toch niet dood!» schreeuwde zij. »Maak hem wakker, Giles; hij mag niet dood zijn!»

»Mijn arm, klein meisje, het spijt mij vreeselijk voor u, maar het is beter zoo; zijn hals was bijna doorgebeten; hij zou niet lang hebben kunnen leven.»

Betty viel met zulk een vreeselijken wanhoopskreet op den grond dat boer Giles iets in zijn keel voelde komen. Hij wist, dat er nu nog geen troost kon zijn

voor het arme, zielsbedroefde kind; dat zij haar verdriet alleen moest doormaken; woorden waren op zulk een oogenblik nutteloos; en nadat hij haar eenige minuten had aangestaard, sloop hij weg, om Betje te halen om haar naar binnen te brengen.

Betty had hare armpjes om de mand van Prins geslagen, snikkende, totdat zij niet meer kon en met een gevoel alsof het licht, de vreugde en de vroolijkheid voor altijd van haar waren weggegaan. Toen Betje eventjes daarna binnenkwam, en een vriendelijke hand legde op de kleine neergebogen gestalte, keek Betty, woedend in haar verdriet op.

»Ga weg; ik zal Prins niet verlaten! Ik wou, dat ik sterven kon! o Betje, Betje!» en opnieuw begon zij in snikken uit te barsten; »zeg toch, dat hij niet dood is, zeg toch, dat hij niet dood is!»

Betje trachtte te vergeefs haar te stillen; Betty was te bedroefd om te luisteren. Één ding weigerde zij bepaald; zij wilde haren hond niet verlaten; en Betje moest haar eindelijk met geweld opnemen en schreeuwende en tegenspartelende naar binnen dragen.

De arme kleine Betty was voorwaar geen heldin, maar Betje was toegevend en buitengewoon geduldig en vriendelijk voor haar.

»Het is alsof er een deel van haar leven is weggenomen», zeide zij tot vrouw Giles. »Ik vind het altijd jammer als kinderen zich zoo geheel aan een beest hechten; maar Betty doet nooit iets half.

Dien geheelen warmen achtermiddag lag Betty op bed in de kinderkamer; Betje kon haar niet overhalen iets te eten. En toen de eerste aanval van droefheid over was, lag zij daar, bleek en stil, met samengevouwen handjes en nu en dan ontsnapte haar nog een stille zucht.

Betje was gerust gesteld en dankbaar, toen zij even voor theetijd zachtjes binnen keek en haar gerust in slaap vond, geheel afgemat door haar verdriet.

XV.

GETROOST.

Betty werd niet wakker voordat de kinderen naar bed gingen en Betje stoorde haar niet; zij dacht dat een lange nachtrust haar goed zoude doen.

Maar den volgenden morgen werd zij vroeg wakker, en had zij een onbestemd gevoel van verdriet.

„Prins!” word wakker, lieveling!”

De mand was er niet! Wat was er gebeurd? Was het alles een leelijke droom? Maar waar was Prins?

Daarop werd Molly wakker doordat zij voelde, dat er iemand aan hare dekens stond te trekken en dat was Betty, die met holle, verschrikte oogen bij haar bed stond.

»Molly, Molly, word wakker! zeg mij, dat het slechts een droom is? Waar is Prins?»

Molly ging overeind zitten, wreef hare oogen uit, en trachtte hare zinnen bij elkaar te halen; daarop keek zij droevig naar haar kleine zusje!

»Weet je 't niet meer Betty? Kom dan bij mij in bed, en ik zal 't je nog eens vertellen. Betje heeft er ons alles van verteld; en Douglas en ik zijn er ook erg bedroefd om.»

Betty kroop in Molly's bedje met een diep verslagen hart; de booze droom was dus waarheid en Prins was dood!

»Douglas en ik hebben hem in den stal gezien», ging Molly zachtjes fluisterende voort. »Boer Giles zeide, dat hij uw leven redde, dus was hij een ware held, Betty. Vindt gij niet, dat hij een steen op zijn graf moet hebben, waarop het geschreven moet staan? Douglas vroeg, of gij over hem in den rouw zoudt gaan; maar ik geloof niet, dat men in den rouw gaat voor een hond, wel?»

»Hij redde mijn leven», lispte Betty; o waarom deed hij dat? ik wou, dat ik voor hem gestorven was; als Prins dood is, kan ik niet leven!» En daar begon zij weer opnieuw te snikken en zij riep uit: »en ik zal weer alleen zijn!» Ik zal overal buitengesloten worden, en ik behoor niet meer tot een paar. En o ik moet Prins nog eens terug zien — mijn lieve, kleine Prins! Hij was de eenige vriend, dien ik ooit gehad heb». Daarop, hare tranen drogende, ging zij overeind zitten. Ik ga nog eens naar den stal naar hem kijken, Molly. Ik moet hem nog een' afscheidskus geven; dat kon ik gisteren niet doen».

»Maar hij is reeds begraven», hernam Molly snel.

Gisteren avond na de thee hebben wij hem begraven. Boer Giles heeft een grafje voor hem gegraven onder onzen mooien, ouden appelboom in den boomgaard; hij zeide, dat het 't best was, hem uit uw gezicht te brengen."

Dat was een vreeselijke slag voor Betty. »Mij dunkt, ik had hem toch wel mee mogen begraven; hij was *mijn* hond, en gij en Douglas gaaft niets om hem; boer Giles is een afschuwelijke man! Maar, och heden! nu geef ik om niemand meer, nu hij dood is". En het gekrulde hoofdje zank neer in de kussens; en evenals vroeger Achab, keerde Betty haar gelaat naar den muur en weigerde getroost te worden.

De volgende dagen gaf Betty Betje veel moeite en angst; zij liep rond met een bleek gelaat en langzame schreden, weigerde met de andere kinderen te spelen en bracht den meesten tijd door, met het zitten bij het graf van Prins. Zij had geen eetleest en bracht rustelooze, slapelooze nachten door.

»Zij maakt er zich zelve ziek door'', beweerde vrouw Giles; zij zal beter worden, als zij naar huis terug gaat''.

Nesta Fairfax kwam spoedig haar kleine lieveling bezoeken, en Betty stortte menigen traan op hare knieën.

»Het dient nergens toe; ik zal nooit, nooit meer gelukkig zijn! Niemand houdt zooveel van mij als Prins; en nu hij dood is heb ik geen vriend meer!''

»Gij hebt vele vrienden, Betty. Luister, lieveling; als ik getrouwd ben, ga ik in de stad wonen, en dan

zult gij soms eens bij mij komen, als uwe moeder het wil toestaan”.

»Wanneer gaat gij trouwen?»

»Spoedig; maar wij zullen zeer stil trouwen, en ik zou u als mijn klein bruidsmeisje willen hebben”.

Betty schudde droevig haar gekruld hoofdje. »Waartoe zou dat dienen, mijn hart is gebroken, en ik wil bij niemand blijven en niets doen.”

Zij gaf hetzelfde antwoord aan ieder, die trachtte haar te troosten.

Eens op een namiddag verscheen Mijnheer Russell op het tooneel. Toen hij van Betje hoorde, hoe de zaken stonden, stelde hij voor, dat Betty een week bij hem zou komen. »Zij heeft verandering van tooneel en van Incht noodig. Laat mij haar dadelijk meenemen; mijne huishoudster zal goed op haar passen”. En zoo werd het geschikt, Betty wandelde rustig en tevreden met hem mee.

Zij was zeker gelukkiger, toen zij door dat groote huis kon dwalen, dan zij in de boerderij was; maar er scheen iets van groot gewicht haar te bezwaren, dat zij niet wilde bekend maken, en niet voor den eersten Zondag sedert haar komst daar, ontdekte hij de oorzaak.

Zij waren samen naar de kerk geweest, hadden gewacht totdat de gemeente zich verspreid had en stonden bij het graf van Violet. Betty had er eenige frissche rozen op gelegd, en toen zij de kerk verlieten, zeide zij, terwijl zij ernstig achterom keek:

»Ik wou dat Prins in eene kerk begraven was; niemand geeft wat om zijn graf! Ik leg er bloemen op, maar de kippen loopen door den boomgaard en krabben ze er af; en eens op een dag was een leelijk zwart varken er aan het wroeten en maakte er een groot gat in den grond. Ik wou, dat hij een steen had! Niemand geeft er iets om, en zij lachen bijna, als ik er wat van zeg».

»Houdt dat u zoo bezig?» vroeg Mijnheer Russell, vriendelijk.

»Dat is één van de dingen, maar niet het voornaamste».

»En wat is dan het voornaamste».

Betty was even stil, toen zeide zij, »misschien zal ik het u van middag vertellen».

Zij gingen naar huis om de lunch te gebruiken, en daarna ging mijnheer Russell in de schaduwrijke veranda zitten, die rond het huis liep. Het was een stille, warme achtermiddag. Betty nam een stoeltje, zette zich neer en rustte met haar hoofd tegen de knie van haren vriend. Buiten gonsden de bijen op de rozen en tusschen de prachtige bloembedden op het grasperk; de vogeltjes zongen in de oude beukenboomen vlak bij hen; en over het heele tooneel hing een heilige Sabbath's vrede.

Het kind keek voor zich uit naar de zachte, verwijderde heuvels en de diep-blauwe lucht.

»Zal ik u nu zeggen, wat ik u beloofde?» vroeg zij eindelijk, terwijl zij hare droevige, kleine oogjes op het gelaat van Mijnheer Russell richtte.

Mijnheer Russell knikte, en zenuwachtig zijne hand grijpende, zeide Betty gejaagd »Prins is altijd zoo goed geweest en ik heb hem zoo veel van den hemel verteld en hij vond dat bepaald plezierig; en ik — wel ik trachtte hem zijn gebedje te leeren en ik heb God elken avond voor hem gebeden, zoodat ik dacht, dat hij zeker naar den hemel zou gaan, denkt gij ook niet? Maar ik las in de Openbaring en ik dacht dat hij misschien in den hemel zou kunnen zingen, misschien heeft God hem eene mooie stem gegeven; want vrouw Giles vertelde mij, dat zij vroeger een doofstommen broer had gehad, die gestorven is, en zij zeide hij zou eene stem krijgen als hij dáár was. En toen las ik in het laatste hoofdstuk — o ik kan het u niet zeggen!”

Zij liet haar hoofdje zinken, en barstte in tranen uit.

Mijnheer Russell sprak niet; hij ging in huis om eenen bijbel te halen. Toen hij terug was, opende hij hem op zijne knie en las het hoofdstuk met aandacht.

»Nu”, zeide hij eindelijk, ik vind uw verdriet niet, Betty”.

»Het zegt”, snikte het kind, »dat honden buiten den hemel blijven met al de slechte menschen en de leugenaars. Prins was nooit slecht en heeft nooit, neen nooit gelogen. Dat kan ik niet begrijpen, het is zoo vreeselijk!”

Mijnheer Russell glimlachte bijna, maar zijne stem was even ernstig als altijd, toen hij zijnen arm om Betty sloeg en zeide:

»Maar kindlief, dat is de bedoeling van het vers niet. Hoe kan ik u dat uitleggen? Laat mij het beproeven: het woord »hond" werd door de Joden gebruikt, om iets onreins, verachtelijks uit te drukken; de honden in Palestina waren wilde, wreede dieren, veracht en bespot door een ieder; en daarom worden menschen, die een slecht leven leiden, zonder eenig beginsel of gevoel voor waarheid, bij honden vergeleken".

»Dus, daar is Prins niet onder begrepen? Zou hij toch in den hemel kunnen zijn? O, ik wou, dat ik het eerder aan iemand gevraagd had, maar ik durfde niet! Juffrouw Fairfax zeide eens, dat hij geen ziel had; maar toen heb ik God gevraagd om hem er eene te geven, en God kan alles niet waar? Denkt gij dat hij in den hemel is? O, Mijnheer Russell, hij moet toch ergens zijn!"

De medelijdende stem drong tot in het hart van Mijnheer Russell door. Hij leunde voorover en plaatste Betty op zijne knie.

»Betty, hebt gij God lief?"

»Ja".

»Heel erg?"

»Ik geloof 't wel en ik voel, dat Hij mij lief heeft".

»Ik geloof ook, dat gij Hem liefhebt, want gij hebt dikwijls tot mij over Hem gesproken, en gij hebt mij ook geleerd Hem lief te hebben, Betty. Nu moet gij, wat Prins betreft, op God vertrouwen. Ik kan u geen tekst uit den Bijbel geven, om u te zeggen, dat Prins

in den hemel is, maar God weet, wat in uw klein, bedroefd hartje is. Gij moet het Hem alles zeggen, en dan tevreden zijn. Er zijn tijden in het leven, dat wij aldus moeten handelen; ja volwassen mannen en vrouwen, Betty wanneer zij niet begrijpen kunnen, en strijden om het ongeziene te verstaan, worden onder God's hand gebracht. En Hij zegt tot ons: »Ik heb het gedaan, nu moet gij op Mij vertrouwen”. »Wees stil, en weet, dat ik God ben”. Die les heb ik ook moeten leeren, en mijn hart is soms hard en bitter geweest. Maar kijk! Waarom spreek ik zoo tot u? Gij zult mij niet begrijpen”.

»Ik vind het heerlijk”, zeide Betty, terwijl zij in zijne armen lag, en in den zonnigen tuin keek. »En nu mag ik over Prins denken, zooals ik wil, niet waar? Ik ben heel, heel zeker, dat God hem lief heeft. God houdt van iedereen, zelfs van de grootste zondaars, en Prins was volstrekt geen slechte hond”.

Eenige oogenblikken was het stil, maar toen begon Betty weer:

»Ik ben zoo graag hier bij u, omdat gij zoo anders met mij praat en ik voel mij op de boerderij zoo akelig alleen. Betje zeide, gij waart ook alleen en uwe dienstboden konden niet veel te doen hebben. Ik voel, dat ik alleen moet zijn. En zij zeggen allen zulke domme dingen om mij te troosten. Betje zeide, hij moest toch eens dood gaan, en als ik hem meegenomen had naar de stad, zou hij misschien weggelopen zijn; en

Douglas zeide, dat ik doen moest, alsof ik nooit 'eenen hond had gehad, die Prins heette; en Molly zeide mij, dat Douglas spoedig naar school zou gaan en dan zullen zij en ik een paar zijn; en vrouw Giles zeide, als Prins niet gestorven was, dan zou hij dol geworden zijn en ons allen gebeten en ons ook dol gemaakt hebben en dan zouden wij allen doodgeschoten zijn en wij moeten dankbaar zijn; en Ruben, de oude doodgraver, vroeg mij, of ik God niet dankte, dat de dolle hond mij niet beet; en oude Jenny zeide, dat ik eenen afgod van Prins maakte en daarom was hij weggenomen. Hoe zou ik een afgod van hem kunnen maken? Ik zou mijne gebeden toch niet tot hem kunnen richten in plaats van tot God! Gij zoudt ook niet getroost zijn, als ze die dingen tot u gezegd hadden, wel?"

»Neen, dat geloof ik niet zeide Mijnheer Russell, glimlachend.

»Mevrouw Fairfax wilde mij een ander hondje geven — een jong hondje; maar dat wilde ik niet, ik zou geen anderen hond kunnen hebben, nu Prins dood is! Gij zoudt geen andere Violet willen hebben, niet waar? Ik denk, dat wij elkaar begrijpen, omdat wij beiden iemand verloren hebben, die ons toebehoorde".

De week van Betty werd tot drie weken verlengd. Mijnheer Russell scheen noode van haar te scheiden, en haar onderworpen geest en aandoenlijk verdriet troffen hem zeer. Maar ten laatste liep het bezoek ten einde,

en op een mooien namiddag werd de dog-cart voorgebracht om haar naar huis terug te brengen.

»Gij zult terugkomen en mij nog eens bezoeken, Betty», zeide Mijnheer Russell, »en ik zal u komen bezoeken, als gij in de stad zijt. Ik was met uwen vader op school en ik zal gaarne zijne kennis hernieuwen. En als het weer lente is, moet gij uwe moeder vragen om u naar de Academie te brengen, waar al de schilderijen zijn. Ik denk, dat gij daar een wit beeld zult zien van een klein meisje slapende op eenen boomstam, en een» - .

Hij zweeg.

»En Prins», vervolgde Betty, droevig. »Ik zal niet naar hem kunnen zien en toch zou ik het zoo gaarne doen. Het kan mij nu niet schelen naar de stad terug te gaan. Ik dacht, dat ik nergens zoo gelukkig kon zijn als buiten, maar ik ben ongelukkiger geweest dan ik ooit thuis was. Ik zal nu voor altijd ongelukkig zijn!»

»Betty», zeide Mijnheer Russell plotseling toen zij door de heerlijk geurende lanen naar de boerderij terugreden, »herinnert gij u den tekst, dien gij mij leerdet, toen ik u het eerst tn de kerk zag, en gij vergeet-mij-nietjes legdet op het graf van mijn lieveling?

»Ik denk, dat het mijn tekst was over verdrukking», zeide Betty nadenkend.

»Ja, juist. Gij zeidet mij, dat gij ongelukkig waart, omdat gij niet door verdrukking waart geweest; en korten tijd geleden zeidet gij mij, dat gij God wildet

vragen u verdrukking te zenden en dat gij hooptet ze spoedig te krijgen”.

»En u zeide mij hetzelfde als iedereen, dat ik niet wist, wat ik verlangde. Maar dat wist ik wel, en ik denk dat God mij wel zal verhooren; want de oude Jenny zeide, dat ik er wel in zou komen, en dat ik misschien niet eens behoefde te wachten totdat ik groot was.”

»Ik denk”; zeide mijnheer Russell, langzaam, terwijl hij naar het ernstige, kleine gelaat keek, »dat God uw gebed reeds verhoord heeft”.

Betty keek ademloos op. »Hoe zoo?”

»Ik denk, dat Hij u een beetje verdrukking heeft gezonden om te zien of gij ze dragen kunt, en of gij nu een geduldig, goed kind wilt zijn en niet zult zeggen, dat gij nooit meer gelukkig zult zijn”.

Er kwam op eens een lichtstraal over Betty's gelaat en in hare groote blauwe oogen!

»Geloofst gij waarlijk, dat God Prins weggenomen heeft, om mij verdrukking te bezorgen? O Mijnheer Russell, is het waar — kan het zijn? Is dit in verdrukking komen?”

Haar geheele gelaat beefde van innig gevoel.

»Ik geloof, dat het een verdriet is zoo groot, als een klein kind als gij zijt kan dragen”, zeide Mijnheer Russell, terwijl hij haar tot zich trok; »en ik denk, dat God het u gezonden heeft voor een goed doel”.

Een lange zucht ontsnapte het kind, en zij zeide

niets meer; maar toen Betje en de andere kinderen naar buiten kwamen om haar te verwelkomen, waren zij allen verbaasd den stralenden, gelukkigen blik op haar gelaat te zien en Betje was in zich zelve innig verblijd over het goed, dat het bezoek haar gedaan had. Mijnheer Russell kreeg eene omhelzing en een hartelijken kus bij het afscheid, en Betty kwam in haar eigen kring terug.

Maar een aangename verrassing wachtte haar. Douglas en Molly hadden het druk over een geheim onder de thee en toen die was afgeloopen, vroegen zij ongeduldig om met haar naar den boomgaard te mogen gaan.

Zij ging gaarne met hen mee, maar uitte een kreet van verrukking en verbazing, toen zij den ouden appelboom bereikte. Dáár stond een net ijzeren hekwerk rondom het graf van Prins; bovenop lag een steen en daarop het steenen beeld van Prins zelf, het goed gelijkend beeld van hem, liggende aan Betty's voeten, toen zij gerust in slaap was gevallen in het korenveld. Daar onder stond in gouden letters geschreven:

TER HERINNERING AAN PRINS,

die zijn leven gaf voor zijne meesteres den 11^{den} Augustus 18—.

»Mijnheer Russell heeft het laten maken», zeide Molly. »Hij is er verscheidene malen voor over geweest, en hij zeide, dat hij wilde, dat wij het geheim hielden, totdat gij terug kwaamt. Is het niet lief?»

Maar Betty had geen stem om te antwoorden; de

tranen stroomden over hare wangen, en toen Douglas en Molly haar wilden troosten, verzekerde zij hen, dat het slechts vreugdetranen waren. Even daarna, lieten zij haar alleen; zij stond eenigen tijd geheel stil; daarna straalde haar gelaat weer met een zachten glans, en op het groene gras neerknielende, met gesloten oogen, boog zij haar krullend hoofdje en uitte zij deze woorden:

»O God, ik dank U, dat Gij mijn gebed verhoord hebt en mij verdrukking hebt gezonden. Ik dank U dat ik den tekst eindelijk heb begrepen!»

